

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 11 de juny de 1992

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Any XIII - Núm. 664. 175 ptes.

A FINANT...

El guirigall del calendari postcristià

Abir —escric el dimarts— era festa a algunes poblacions de Catalunya; a d'altres no. Quina festa era? Què es festejava, o que s'havia de festejar? Ben llest serà qui m'ho aclareixi. Tot i que aquestes festes-sense-misses ens són una benedicció pels capellans, aquest dilluns no era cap festa del calendari cristià; ni cap "sant", ni la celebració de cap misteri del Senyor o de la Mare de Déu que és quan —si ens deixen— fem festa els cristians. Dilluns de la Pentecosta, dilluns de la segona Pasqua o de la Pasqua granada? És veritat que ja temps hi havia una certa celebració litúrgica d'aquest dilluns i de tota la capvuitada, però des de fa ja una pila d'anys, aquest dilluns és dels més rasos de l'any. Concretament enguany era el dilluns de la desena setmana del temps ordinari o de "durant l'any" que en diu la litúrgia. No pot ser més planer, sense mica de relleu. Tanmateix fem festa —i, repetixo, de la bona pels capellans!—. Ara, el dia de Corpus, de l'Ascensió, de l'Epifania, de sant Josep i si badem el de la Immaculada, o els hem de traslladar a un diumenge o ens hem de basquejar per celebrar-los el vespre d'un dia de treball, que és la fórmula que trobo més encertada. No m'està malament que els cristians ens haguem de fer una mica el nostre calendari particular si hem de conviure amb una cultura que fa escraffalls del seu indissimulable passat cristià. Però no entenc els barons d'aquesta cultura postmoderna, postcristiana, post-qualsevol-cosa que com ja deia Chesterton dels del seu temps "han deixat de viure a la llum i a la calor de l'Església però peten de dents i van a les palpenes de la seva ombra".

Joan E. Jarque i Jutglar

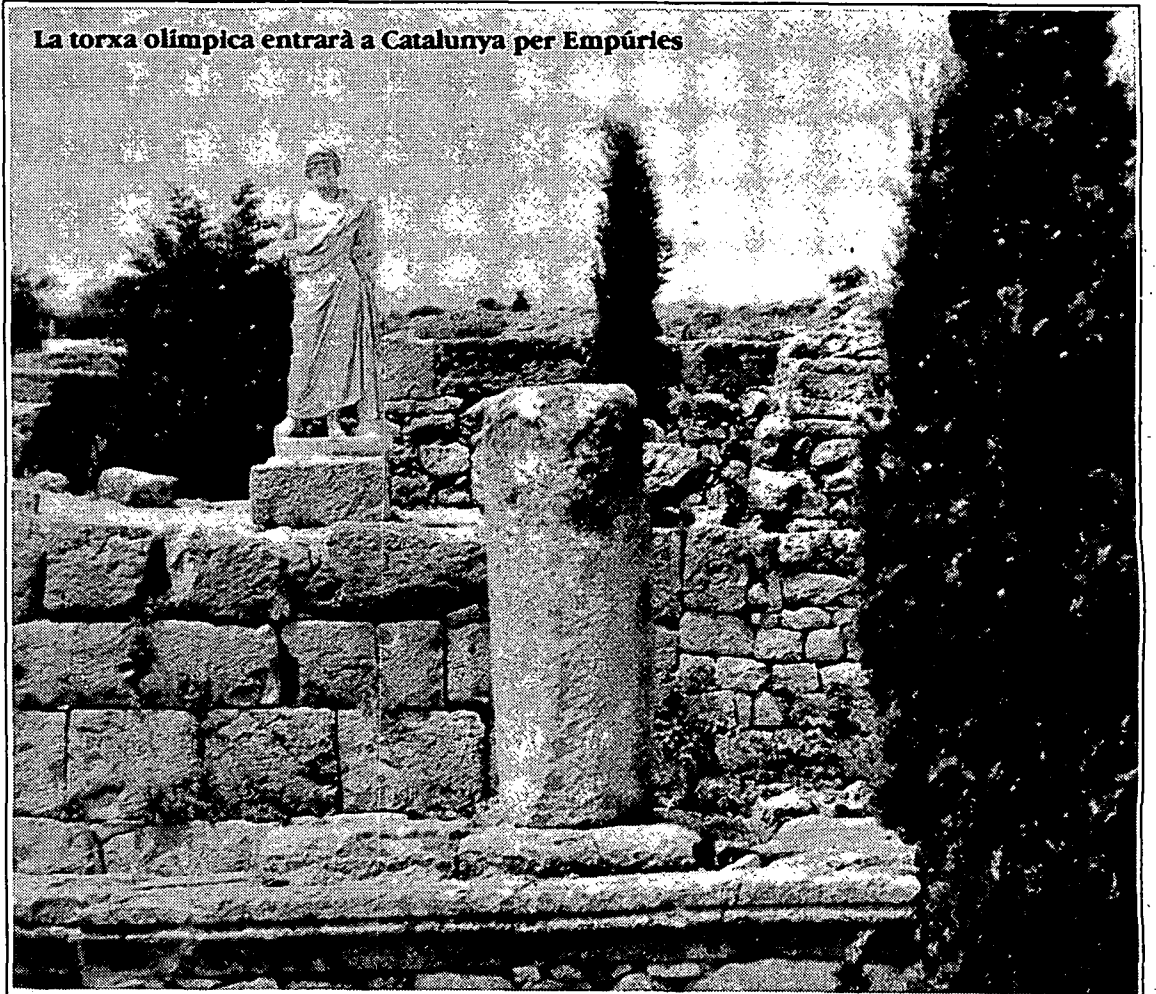
Empúries, un enllaç entre el passat i el present olímpics

La torxa de la fraternitat

Dissabte que ve arriba la torxa olímpica a la platja d'Empúries. Després de travessar les nostres comarques anirà a encendre la gran flama dels Jocs a l'estadi de Barcelona. Les Olimpíades són un esdeveniment universal i històric, impregnat de valors humans molt remarcables: la fraternitat dels pobles que hi participen, la noble emulació dels esportistes, l'estímul constant a superar la pròpia marca, etc. Milions de persones estarem pendents de la televisió mentre durin els Jocs, aplaudirem els guanyadors i llurs països. Esperem que Catalunya ensurti més coneguda i reconeguda en la seva personalitat diferenciada.

(De l'article del Bisbe de Girona, Mons. Camprodon, al Full Parroquial del seu bisbat)

La torxa olímpica entrarà a Catalunya per Empúries

El Papa, amb els nens d'Angola

Estic aquí com un amic bo i desitjant que pugueu tenir un país lliure i fraternal", digué el Papa en el decurs de les seves primeres paraules adreçades al poble angolès tot just acabat d'arribar a l'aeroport. A la foto, saluda un grup de nens que l'aclamaven

VIATGES I PELEGRINATGES DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Us anticipem les nostres...

PROPOSTES DE VIATGE PER A PASSAT L'ESTIU

¿Voleu descobrir ben amicalment el país més ufanós i extens de tot el Nou Món?

BRASIL

Del 13 de setembre al 2 d'octubre

Podeu fer-vos pelegrins de la Paraula seguint de prop les petjades de Jesús

TERRA SANTA

Del 14 al 21 d'octubre

Veniu, si no, a satisfer la curiositat de veure un món plural, exòtic, ancestral...

L'ÍNDIA

Del 9 al 28 de novembre

Podeu convertir les vacances nadalengues en una vivència al bressol mateix del cristianisme

TERRA SANTA

Del 27 de desembre al 3 de gener

O bé preferiu dedicar-les a aprofundir sobre el terreny els coneixements bíblics?

SINAÍ / JORDÀNIA

Del 27 de desembre al 5 de gener

**AMPLIACIÓ DEL
NOMBRE DE PLACES**

TERRA SANTA

Del 9 al 18 de juliol

VISITANT, COM A "PELEGRINS DE LA PARAULA" LA JUDEA I LA GALILEA:

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), Betlem, Jericó, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberiades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzaret, el mont Carmel, etc.

Una vivència inoblidable, pas a pas amb el Nou Testament, seguint les directrius i la tradició transmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

DEMANEU INFORMACIÓ

PER A INFORMACIÓ ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: 301 37 18

EDITORIAL

Ecologia i respecte a la vida

A primera vista, unir aquests dos conceptes resulta reiteratiu. Per ventura no se suposa que el primer objectiu a salvar en les relacions entre medi i persona és, precisament, la vida d'aquesta? No és el moviment ecològic dels nostres dies una reacció formidable davant la tendència a posar la raó i la tècnica més al servei d'interessos econòmics que d'allò més essencial i més universal de l'home, és a dir, de tot l'home i de tots els homes, com reivindica Pau VI?

Tanmateix advertim, recentment, la tendència a una estranya ecologia que posaria l'accent principal en la preservació del medi mitjançant una limitació dràstica de la vida. Un índex més d'aquesta tendència el trobem en la frase sorprenent emesa pel ministre, senyor Josep Borrell el qual, en unes declaracions a un diari barceloní, ha contraposat medi ambient i natalitat. Segons ell, els contraris a la limitació de la vida constituïrien un perill per a l'equilibri ecològic...

L'Església i, al seu davant, el magisteri de Joan Pau II s'han distingit per una defensa constant del dret a la vida que no exclou, ni cal dir-ho, sinó que contempen, una paternitat i una maternitat responsables. En aquest missatge hi ha implícita la denúncia d'un replegament dels sectors més pròspers del nostre món sobre si mateixos que els torna gelosos d'una felicitat immediata, feta de confort i de materialisme. Són una mateixa cosa de tendència a ultrapassar l'equilibri de la natura, substituint les seves regles per la imposició d'una racionalitat interessada, i l'establiment de mesures anticonceptives que sovint arriben a la justificació de l'avortament. Les conseqüències són alhora l'aparició d'un entorn natural progressivament degradat i l'envelliment d'una societat occidental que cada vegada fa més l'efecte d'una ciutat emmurallada contra l'amenaça del món de la misèria que l'envolta. Precisament a la trobada que té lloc a Rio de Janeiro, sobre alguns aspectes importants de la conservació del medi, es va configurant com l'escenari d'una confrontació entre el consumisme desenfrenat de la societat opulenta i antinatalista, i el món dels pobres.

Serenament, sense estridències, cal que els cristians ens refermem en el nostre missatge de vida i en la seva coherència. Nosaltres mirem el risc actual de degradació de l'entorn natural com una paràbola. La paràbola de l'home que quan absolutitza la seva raó fins al punt de negar l'existència d'un ordre objectiu i de transgredir-lo, esdevé destructiu de sí mateix. La destrucció moral, la que deriva de la transgressió d'un equilibri humà més subtil, és menys espectacular, però no menys certa. El nostre sentit de l'ecologia és total: el món i la vida no són per a nosaltres com joguines ni l'home pot actuar com el nen aviciat que les destrueix perquè sí... El món i la vida són un do del Pare que porten xifrades les condicions ineludibles de la nostra felicitat.

Amb raó el Papa, referint-se a aquesta Conferència de Rio de Janeiro ha subratllat la importància d'examinar seriosament la relació entre protecció del medi i desenvolupament dels pobles. Hi ha afirmat: "Es tracta de problemes que tenen la seva arrel en una profunda dimensió ètica i que impliquen, per tant, tota la persona humana".

Fa quaranta anys se celebrà a Barcelona el XXXV Congrés Eucarístic Internacional: des del 27 de maig fins a l'1 de juny de 1952. Els actes culturals i les denses sessions d'estudi culminaren en una cloenda solemníssima. És impossible d'enumerar les activitats d'aquella setmana històrica. El catolicisme fou viscut d'una manera majoritària i excepcional. Es degué abans de tot a la fe del nostre poble; també a la confessionalitat de l'Estat. És de justícia retre homenatge a la memòria del gran bisbe de Barcelona, doctor Gregori Modrego, ànima i motor d'aquelles jornades.

"Crist en totes les ànimes i en el món la pau". Aquesta era la retronxa de l'himne oficial. L'Església ha de proclamar la centralitat de l'Eucaristia, signe d'unitat i vincle de caritat. Però aquells dies la urgència d'una pau veritable era sentida per tothom. Després de la Segona Guerra Mundial, flamarades de rancúnia entene-

els monyons, les esperances i les bastides. Exactament Europa".

"Tot el congrés fou una bogeria", confessava un altre periodista. Eren innombrables els balconcs il·luminats i els cartells enganxats arreu, al centre i als suburbis de la ciutat. Manifestació de la gran fe d'un poble esperançat i i delerós de veritat i de pau! Monsenyor Boulard, bon amic i gran pastorista a França, visità les barrades i em va preguntar si aquells cartells que havia vist pertot responien a una coacció de les autoritats civils. La meua resposta fou negativa.

Ja abans de començar el congrés, el bisbe doctor Gregori Modrego tingué una idea genial: que una "obra perenne i tangible" constituís el "record emocionat" d'aquelles jornades eucarístiques. Fóra l'autèntica perpetuïtat de l'esperit del congrés.

Aleshores era urgentíssim el problema de l'habitatge, sobretot per a les famílies humils i de classe mitjana. L'1 de novembre de 1951 va parlar el bisbe de la construcció d'habitatges com un dels grans fruits del congrés.

La seva proposta concreta fou aquesta: "Reunir una forta quantitat amb aportacions voluntàries de cent mil pessetes, destinades a la construcció de grans grups d'habitatges de diversa categoria".

D'aquesta manera el congrés tindria "un pregó sentit humà", que provocaria un veritable esclat d'amor al próisme. I fou així. El desig d'aquell gran bisbe (arribar a la xifra de cent milions de pessetes) fou superat amb escreix amb el córrer dels anys. Calia una entitat que procedís a la construcció de les cases que es dirien "Vivendes" del Congrés.

L'Associació Catòlica de Dirigents, de la qual jo era el consiliari, s'oferí al bisbe per a la creació d'una entitat benèfica-constructora. Ell va acceptar. El 12 de juliol de 1952 anuncià la formació del patronat, l'existència d'un capital inicial de 10 milions de pessetes i la compra d'un ampli solar, prop de l'avinguda de la Meridiana. Allà són ara les "Vivendes" del Congrés, que recorden — més bé que no pas cap altra mena de monuments — aquelles jornades que, com va dir algú, constituïren "un fet únic en la història de la pietat moderna".

El Papa Pius XII, en un ràdio-missatge, va lloar el congrés, "perquè se li havia volgut donar un sentit social, tan d'acord amb els seus desigs".

■ Cardenal Narcís Jubany

Arquebisbe emèrit de Barcelona
(De "La Vanguardia")

Aquell congrés de 1952

brien l'horitzó de la història; a Espanya no s'havia apaivagat encara el record d'una sagnant guerra civil. Per això, ressonava tan fort el crit sorgit del cor: "...i en el món la pau".

La iniciativa de celebrar el congrés a Barcelona fou del Papa Pius XII, qui aprovà el lema triat pel bisbe: "L'Eucaristia i la pau". No podia ser altrament; el Pontífex recordava la seva presència a Budapest, durant l'anterior congrés de l'any 1938. Des d'aleshores havia transcorregut un període tan llarg com dolorós. La pau fou objecte d'ardent pregària i delerós estudi a Barcelona: l'Eucaristia i la pau familiar, individual, social, mundial i eclesiàstica foren les qüestions escollides, que van donar lloc a un gran anhel d'esperança. Com va dir un periodista, "en aquests dies ens hem deixat endur per la bondat".

El recentment traspasat pare José María Llanos estigué present a la pregària per la pau mundial, que va tenir lloc a l'esplanada de la Sagrada Família. Digué que allò "fou esplèndid, estranyament esplèndid: milers d'assistents quiets i en silenci!". I afegia: "La pregària del congrés per la pau d'aquest món romput havia d'alçar-se damunt l'altivesa d'unes torres, amb

RESPIR

Una cosa que ens cal

Llegint un dia el capítol sisè de l'evangeli segons sant Mateu, on Jesús adverteix els seus deixebles que no es neguitegin pensant què menjaran, o com es vestiran, perquè anar darrere tot això és propi dels no creients, o, com tradueixen uns altres, dels pagans, i els dóna la raó: "El vostre Pare celestial sap molt bé la necessitat que en teniu", vaig pensar que hi deu haver bastantes més coses de què tenim necessitat i que el Pare celestial també coneix. De seguida me'n vingué una que crec fonamental: ens cal ser perdonats! Recordem que, juntament amb el pa de cada dia, demanem en el Pàrenostre que ens siguin perdonats els nostres pecats. Em va semblar que no fóra incorrecte calcar el text amb què hem començat i dir: "No us neguitegeu pel perdó de Déu, que això és propi dels qui no tenen gaire fe; prou sap el vostre Pare del cel la necessitat que en teniu! I les ganes de ser perdonats, que potser no us coneixeu, també les sap el vostre Pare, i les estima!"

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-directors: Francesc Malgosa Riera i Mons. Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collell; Francesc Gamissans; Núria Giralt; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaja; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM-

BARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carles Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes. □ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84.

Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

L'arxiprestat, avui

Les jornades d'arxiprestos de la diòcesi de Barcelona que acaben de tenir lloc a Begues —52 arxiprestats, 51 arxiprestos participants— han tornat a remarcar l'interès d'aquesta instància pastoral. Les primeres sessions d'aquest tipus que recordo van tenir lloc el maig de 1969 i van ser dirigides pel famós canonge Boulard. Aleshores ja es tractava d'assumir la nova visió de l'arxiprest que es desprèn dels textos del Vaticà II. Ara, després d'uns anys d'experiència i davant uns nous reptes, ens cal avançar, més decididament encara, en la mateixa direcció: promoure i coordinar l'activitat pastoral comuna dins l'àmbit arxiprestal, com estableix amb claredat el nou Codi. Els coneguts pastoralistes Miquel Payà i Joan Bastard orientaren i enriquiren amb la seva experiència aquestes noves jornades.

De l'arxiprestat s'ha dit i repetit que és la unitat de base de la pastoral de conjunt. Convé, però, no suprimir per tal d'abreujar els darrers mots de la frase: "pastoral de conjunt", com es fa algunes vegades. Perquè la unitat de base, ras i curt, del catòlic és la parròquia o, en alguns casos, el moviment, o tots dos alhora. Tot practicant sap a quina parròquia pertany, hi ha fet la iniciació cristiana, hi participa dels sacraments i, si en té voluntat, hi troba el primer compromís en algun treball pastoral a través del qual, normalment, descobreix l'arxiprestat. És a l'hora d'emprendre un treball més ampli, en una perspectiva diocesana, que l'arxiprestat esdevé la unitat de base. La pastoral de conjunt ha de ser entesa com un procés de convergència, de complementarietat i d'integració de tots els elements d'àmbit menor, però conservant cadascun d'aquests la seva especificitat. Cap d'ells no ha de ser eliminat, sinó que tots han de ser animats i educats per l'arxiprestat a superar l'individualisme i a assolir un veritable sentit eclesial. La pastoral de conjunt cerca un increment de la comunió, orientat al creixement de la missió.

En aquesta línia de pensament, una de les ponències dibuixà els següents sis perfils que han de configurar l'arxiprestat: ser un espai de fraternitat i d'amistat, una llar de germans; crear un espai de pregària i d'experiència de Déu; també un espai de formació permanent; educar en la corresponsabilitat; ser un lloc de programació, d'avaluació i de coordinació de la pastoral de conjunt; facilitar el treball comunitari i l'especialització. Les dimensions de l'arxiprestat el capaciten per fer tot això i per esdevenir la primera instància de trobament entre grups diversos de cristians: qüestions encara no del tot resoltes com la conjunció del treball parroquial amb el dels religiosos i el dels moviments especialitzats han de trobar en l'arxiprestat la resposta adequada. El fet de contemplar un conjunt humà més ampli que el de la parròquia ha de permetre també prendre en consideració la pluralitat d'ambients que s'hi donen i de diversificar la presència evangelitzadora per tal d'arribar a totes les situacions humanes.

Resta pendent i cada dia és urgent per la manca de pastors el tema de si l'arxiprestat ha de comptar més com a unitat a la qual el bisbe envia directament preveres. Fins avui els nomenaments de rector i de vicari de parròquia mantenen la prioritat i tendeixen a recuperar-la allà on s'ha intentat una experiència diferent. ¿Caldrà complementar aquesta pràctica amb la constitució d'equips de preveres mòbils dedicats a una pastoral per objectius, més enllà dels límits parroquials? Podrien ser aquests equips els receptors dels ordenats de nou, de manera que la presència del clergat jove arribés més equitativament al conjunt de la diòcesi i se salvés, al mateix temps, de caure prematurament en la dispersió i la solitud?

■ J. Carrera Planas

Aquests darrers dies, una emissió radiofònica portava a l'actualitat el fet que SS. Joan Pau II ha portat als altars més sants, que no pas els que han sumat els seus predecessors durant aquest segle.

Si qualsevol gest d'un personatge de la nostra època té una significació, cal dir que també d'això se'n poden treure conseqüències.

És cert que l'Església segueix un procés llarg i complicat per la declaració de l'exemplaritat d'una persona, per tal que pugui ser model de virtuts, és a dir, perquè uns altres puguin seguir-ne l'exemple en la seva vida cristiana, tot proclamant-los SANTS.

Aquesta complexitat que comporta el procés, fa que en general ho aconseguixin més sovint, aquells que tenen una organització que en va vetllant el camí. Per això no és estrany que la majoria de fundadors del que s'anomenen congregacions o instituts religiosos hi arribin. Això és molt vàlid per aquestes institucions, però pot fer arribar a pensar que només a la santedat pot arribar-s'hi a través de ser-ne membre.

Crida a la santedat

En realitat l'Evangelí està dirigit a tothom i malgrat uns possibles estats de perfecció que vulguin derivar-se d'uns vots i d'uns compromisos a la santificació, hi són cridats tots els que volen ser deixebles i seguidors de Jesús de Natzaret.

Convé per tant aclarir, que si bé es poden posar com a exemple d'especial fidelitat —heroica si cal— a Jesucrist, unes comptades persones, la santedat és quelcom abastable. Igual que es pot ser bo i honorat ciutadà sense que només puguin considerar-se així aquells a qui s'ha concedit una medalla o condecoració.

La majoria dels fidels cristians no són ni capellans ni monges ni estan lligats als instituts o congregacions religioses i malgrat tot són ben pocs els laics als quals l'Església n'ha proclamat l'heroicitat de virtuts anomenant-los sants. Podria, doncs, semblar inabastable la pràctica d'una vida en fidelitat al que ens demana el Senyor, és a dir, ser Sants.

SABER ESCOLTAR

Ortodòxia

Literalment vol dir: opinió recta. S'aplica a la professió de fe cristiana autèntica. Tal com l'ensenya l'Església. S'oposa a les opinions herètiques o errònies. Heretgia significa "arrencament". Designa les separacions produïdes per un error doctrinal greu i mantingut.

En Joaquim, diligent bus de la fe, em diu que acaba de fer la descoberta del sentit de l'ortodòxia. La claror li ha vingut tot llegint l'oració de la missa de la solemnitat de la Santíssima Trinitat. S'hi demana de professar la vertadera fe. "La fe, diu, és veritat. Per això mateix ha de ser correcta, ortodoxa, garantida. Només faltaria que no fos així! Una fe incorrecta és molt més difícil d'acceptar. Allunya del Déu vertader. I no es pot pas admetre. És clar, ara ho veig. Ha de ser així, perquè la fe, que un dia s'obrirà com una poncella en la visió del Déu veritable, ha de brindar coherència total i absoluta amb allò que és el mateix Déu. Amb el que realment ha fet i dit. Sí, professar la fe vertadera és un do i ensems la dinàmica de la nostra intel·ligència en la recerca d'aquesta fe".

El meu amic cavil·la molt. La seva descoberta remarca com la fe requereix la certesa de la revelació de Déu. Que està més enllà de qualsevol opinió humana. Per allò mateix que la veritat de la revelació "és allò més gran que cap cosa que pugui ser pensada". El misteri no és dominable per la raó. Aquesta, però, ha de donar testimoni de la raonabilitat de la fe:

Sant Jaume en la seva epistola ens diu que per ser sants, cal ajudar, els més necessitats i guardar-se nets de la malícia del món (Ja. 1-27).

És a dir si volem concretar-ho amb sant Pau, no es propi dels Sants, les orgies, els robatoris, la fornicació, l'homicidi, l'enveja, la mentida, i que cal estar de cor al costat dels que pateixen, dels més desvalguts. Ser justos, en resum.

Unes virtuts senzilles, potser avui poc valorades, ens hi poden acostar: l'austeritat, l'alegria, la paciència, la simplicitat, l'obediència, la humilitat. Practicar-les és propi dels Sants. No ens ha de fer por voler-ne ser, de Sants. Hi hem estat cridats i la Gràcia no pot faltar-nos.

Per això fóra bo de tenir Sants laics. Hi són certament, encara que oficialment no s'hagin proclamat. És clar que fins i tot moltes vegades ho proclama el poble, que ho diu d'algunes persones, que difícilment tindran el reconeixement oficial de l'Església. Declarar la santedat dels laics no és prou assequible avui, però el gest del Sant Pare i més encara les seves paraules d'encoratjament per tal d'aconseguir la santedat poden encaminar-ho. Potser caldria el replanteig d'aquest tema per part de l'Episcopat. Un Sinode episcopal, que hi treballés per obrir a

tots els fidels el desig de practicar aquestes virtuts senzilles esmentades suara, virtuts que potser en el seu grau heroic poden ser les que facin arribar a la Glòria del Bernini uns pocs, però que normalment practicades per molts, poden també donar credibilitat a l'anunci de l'Evangelí, que tantes vegades desprestigiem els que ens anomenem cristians.

Només amb la certitud que la flaqueza humana ens fa pecadors però que com a tals, tenim els Sacraments de la reconciliació i de

la comunió que ens alimenten la vida de la Fe, podrem anar essent testimonis de Jesús en l'estima pels altres, en el servei i pràctica de les bones obres i per tant ser també sants, sense que així s'hagi de proclamar en to solemne des de Sant Pere de Roma.

Potser fóra un camí a emprendre la revaloració de les diades de "Tots Sants" i dels "Fidels Difunts". Així en la pregària i en l'aprofundiment del coneixement de les virtuts dels que visqueren santament a la Parròquia, a les comunitats més amples com a l'Arxiprestat o a la Diòcesi, d'aquells que ens precediren en el signe de la Fe i que ara reposen a l'espera de la Resurrecció i de la vida de la Glòria, podria enfortir-se la vocació a què som cridats tots els batejats. Ser en el desig i en la voluntat millors seguidors de Jesucrist, compromesos fortament al servei dels altres, és a dir rebutjant l'egoisme i fent el bé, que és precisament el camí dels Sants.

■ Jordi Bonet i Armengol

■ Joan Guiteras

Educar la llibertat

es famílies, els governs, gasten molts diners perquè els fills, els ciutadans, puguin estudiar, és a dir, desenvolupar la seva intel·ligència i omplir-la de continguts útils per als estudiants mateixos i per a la societat. Els col·legis, els instituts, les universitats i molts altres centres educatius de diversa mena.

Quin dubte hi ha que tot l'esforç que fan en aquest camp les persones i les institucions és ben lloable. I cal desitjar que s'incrementi. Però, ¿és que n'hi ha prou?

L'home, segons els diccionaris, és un animal racional. Cert, però, també és alguna cosa més: té uns sentiments específics i, sobretot, té una altra potència que és la seva llibertat.

És clar que la raó i la llibertat van molt unides. No és concebible una persona racional que no tingui, per això, capacitat de ser lliure, si més no amb llibertat interna. I menys concebible encara, una llibertat humana sense intel·ligència. Es pot dir que

són les dues cares d'una mateixa medalla. Dues cares, però.

Em pregunto: ¿també s'educa prou la llibertat? La llibertat humana, com que és humana, no és omnímoda. És limitada com ho és la mateixa raó de l'home. I, a més, com que l'home és essencialment social, es troba condicionat per la llibertat de les altres persones.

S'ha d'ensenyar a reconèixer les limitacions de la pròpia llibertat i a acceptar-les. I fer-ho amb goig, ja que

aquesta llibertat nostra, és la que correspon al nostre ésser humà, no som ni podem ésser àngels o déus. Per altra banda, ha d'anar lligada harmoniosament amb el grau de desenvolupament de la nostra intel·ligència. Aquest nexa fa que la llibertat hagi de ser sempre responsable. Com més gran és la clarividència de la nostra raó, més gran és la responsabilitat del nostre lliure albir.

Molta gent es pensa que la seva llibertat ni té límits ni ningú n'hi pot posar. D'aquí sorgeixen postures anorreadores que es volen imposar als altres sense respectar-ne la llibertat, un respecte que és essencial en una llibertat intel·ligent i equilibrada.

És clar que, un cop assolida una llibertat responsable, caldrà oferir a les persones uns codis d'ètica correcta, segons les creences o les convencions socials, o bé la proposta moderna d'una "ètica mínima". Però això són normes de procedir de la llibertat. El que es planteja és la bona estructuració interna d'aquesta potència de l'home, que ha de créixer al mateix temps que el subjecte, coherentment amb la seva intel·ligència.

■ Alfred Rubio

• CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

◆ Altra vegada dempeus o agenollats

Sr. Director:

L'Església desitja que les misses dominicals tinguin caràcter. Ara bé, l'hora de la Consagració, mentre uns fidels opten per l'actitud d'agenollarse, com és tradició i signe de respecte i veneració a l'Eucaristia, altres romanen drets. La divergència de posició no dona cap bona imatge a l'assemblea cristiana.

La posició de "drets", plenament litúrgica i respectuosa, en el cas que parlem, crec que no és prou "comunitària". La considero una falta de "convivència cívica" feta, si voleu inconscientment, vers les persones dels seients del darrera que fidels a la tradició opten per agenollar-se en el moment central de la missa, les quals si volen veure l'altar se les obliga a moure el cap a dreta i a esquerra, com el qui juga a cuít i a amagar.

Trobo correctà la posició de "drets" en misses multitudinàries que agenollar-se pot causar molèsties mútues, però no en un temple que la mare església (més que mare, marassa) ens posa a disposició uns confortables bancs, amb agenolladors incorporats, molt còmodes, que permet ser fidels a la tradició sense estripar mitges ni arrugar pantalons.

Fa pocs dies, a l'estadi de Wembley, en un concert imponent, un dels cantants de rock més famosos i que té més "fans" al seu entorn, invità les desenes de milers de joves que hi assistien a elevar una oració col·lectiva, en veu alta, i agenollats, en memòria de Freddie Mercury, mort a causa de la sida.

Si la notícia donada per la telefos certa, demostraria que el caliu de la Fe no és apagat del tot al cor de la joventut, i que és un raig d'esperança cristiana veure que uns joves que viuen religiosament distrets a causa

del món materialista i sedent de plaers que els captiva, accepten pregar públicament, en veu alta i agenollats, com uns autèntics "fans de Déu".

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

N. de la R.: Els liturgistes es diuen que l'actitud pròpia del cristià, que pel baptisme haurà rebut el caràcter sacerdotal comú a tots els fidels és la d'estar dempeus, com també ho està el prevere que presideix o els preveres concelebrants, sacerdots ministerials. L'hora de l'adoració és una altra. En la missa preval l'actitud d'ofrena sacrificial.

◆ Antagonismes regionals

Sr. Director:

Dolgut, llegeixo molt sovint en aquesta Secció, cartes amb dramàtica càrrega d'antagonismes regionals. Després d'aquestes lectures em queda un dolor a l'ànima com si algú m'hagués vessat sal.

El passat desembre es queixava Rosa Collell de Barcelona que a "aquestes altures" encara es llegeixin en castellà les lectures de les misses en català; patètiques les respostes que ha merescut durant diversos setmanes "l'enigma" del Sr. Ferrer i Soler i, en l'última C.C., la Nº 654, és Rosa de Torelló la que contesta càusticament a un altre senyor que, al mateix temps, també s'havia lamentat de quelcom semblant però a la inversa... Tots els destinataris quedarien conscienciosament alterats en els seus esperits, com es pretenia, però molt lluny del propòsit que a Crist li va costar la vida: "La pau us deixo, la meua pau us dono". ¿Què sentirà Déu quan les llegeixi, Ell, Victima de Reconciliació que, davant despiatades burles i injustes acusacions va donar el silenci per resposta o

va parar l'alta galta? Li doldrà veure que encara no hem estrenat el seu manament nou: "Estimeu-vos els uns als altres".

P. TORMO
Tortosa

◆ Estatges per a les parelles que es casen

Sr. Director:

Vull referir-me a l'ajut psicològic-moral-religiós a les parelles unides en matrimoni. Em refereixo concretament a l'ajut econòmic fet amb esperit solidari, atès que "l'economia de mercat i la llei d'oferta-demanda han mostrat palesament que no solucionen el problema.

Els matrimonis, a partir de tres fills, tenen serioses dificultats per tirar endavant, privilegiats a part. Caldria pensar en una estructura pública, estatal, tot i que l'experiència ha demostrat el baix rendiment i poca eficàcia de les solucions públiques, fetes "des de dalt". Crec més en les iniciatives sorgides en el si de la societat. L'eficàcia és més alta.

Quina forma o figura pràctica pot tenir aquesta iniciativa "social"? No ho sé. No hi haurà professionals amb qualitats, imaginació i capacitat, capaços de dissenyar-les i endegar-les? Jo estaria disposat a col·laborar-hi amb total ànima. La unió fa la força. No pot ser cosa de grupets. Qui podria ser l'aglutinant? No seria possible alguna forma de "fundació"? Deixo oberta la pregunta.

MANUEL TERRADES i
CANDEL
Barcelona

◆ Unions de fet

Sr. Director:

L'any 1975 se celebraren a Espanya 271.347 matrimonis, descendint a 198.658 l'any 1985,

la qual cosa significa 7,70 matrimonis per 1.000 habitants l'any 1975 i 5,19 deu anys més tard. Com a contrapartida, i en proporció anàloga, augmentant les unions de fet.

Paral·lelament, el nombre d'infants nascuts l'any 1975 fou de 669.378, disminuint a 456.228 l'any 1985, això es: 19,01 per 1.000 habitants l'any 1975 i 11,85 deu anys després.

Deixo per als demògrafs i els sociòlegs que treguin les ensenyances oportunes en relació amb la cada vegada més problemàtica "renovació generacional". Aquesta vegada desitjo fixar-me en el dany que suposa per a l'individu, i per a la societat en definitiva, aquestes unions sense casament, cada vegada més freqüents.

Els qui van a l'amor per una temporada, sense compromís religiós o civil que els lligui, deixant darrera seu ben oberta la porta per a una fàcil retirada, ni es lliuraran plenament a la persona estimada, ni posaran, davant les dificultats que sorgeixin, l'interès dels que saben que no és possible tornar endarrera "en la fortuna i en l'infortuni, en el dolor i en l'alegria, en la salut i en la malaltia, fins que la mort ens separi".

I les grans víctimes seran els fills, si és que n'hi ha. Fills que ni

tan sols consten com a tals, ja que l'home i aquella dona mai no legalitzaren la seva unió, ni, en conseqüència, el fruit que d'ella hauria de néixer.

LUIS RIESGO MENGUEZ
Psicòleg

◆ Per què l'onze de setembre?

Sr. Director:

L'onze de novembre del 1918 es va firmar l'Armistici que va posar fi a la Primera Guerra Mundial. Aquest dia, a França és Festa Nacional, però, a cap govern d'Alemanya ni d'Àustria (nacions perdedores de dita guerra) mai no se'ls ha ocorregut celebrar aquesta efemèride.

En canvi, aquí a Catalunya celebrem la nostra Festa Nacional l'onze de setembre que és el dia en que vam perdre la guerra amb Felip V, l'any 1714. ¿No és absurd?

¿No seria millor escollir una altra data, que podria ser la de l'aprovació de l'Estatut, o la Festa de Sant Jordi, o la de la Mare de Déu de Montserrat, Patrons de Catalunya?

JOSEP ALABART i BLASCO
Barcelona

ACUDIT

El Papa va rebre l'arquebisbe de Canterbury

L'ordenació de les dones al sacerdoci és un "greu obstacle"

ROMA.— Des del punt de vista catòlic, l'ordenació sacerdotal de les dones és "un greu obstacle en tot el procés de reconciliació entre anglicans i catòlics".

Amb ocasió de la visita al Vaticà de monsenyor George Carey, arquebisbe de Canterbury, la qüestió de l'ordenació de les dones al sacerdoci ha estat tractada amb franquesa en les discussions mútues entre el cap de la Comunió anglicana i el cap de l'Església catòlica. Aquesta és la primera vegada que el papa Joan Pau II es troba amb el primat anglicà després de ser escollit com a cap de l'Església anglicana, pel gener de 1991.

El Papa va rebre el primat anglicà, George Carey, i la seva esposa, Eileen, al Vaticà

Durant l'entrevista, Joan Pau II ha confirmat l'oposició de l'Església catòlica a l'ordenació sacerdotal de les dones, indica un comunicat de la sala de premsa de la Santa Seu, que per altres raons no fa cap al·lusió a les recents crítiques adreçades a l'Església catòlica per monsenyor Carey a propòsit de la posició romana sobre els mètodes artificials de control dels naixements.

El comunicat indica que l'arquebisbe anglicà ha expressat la seva convicció que l'ordenació sacerdotal de les dones és "un desenvolupament

possible i apropiat de la doctrina del ministeri de l'orde". L'Església catòlica, ha respost el Papa, no es considera en dret d'autoritzar aquest desenvolupament, que és "un greu obstacle en tot el procés de reconciliació entre anglicans i catòlics romans". Tots dos caps d'Església, en canvi, estan d'acord amb la necessitat d'un

estudi ulterior als aspectes eclesials i ecumènics de la qüestió.

Els dos interlocutors també han evocat la resposta de l'Església catòlica a l'informe final de la Comissió internacional de diàleg entre catòlics i anglicans (ARCIC-I). Joan Pau II ha recordat al seu visitant que l'Església catòlica no pot pas

sostenir l'afirmació de la comissió segons la qual les dues Esglésies han d'aconseguir un "acord substancial" sobre l'eucaristia i el ministeri de l'orde. Ha precisat que aquest judici no ha de ser interpretat com una ruptura en el diàleg entre les dues Esglésies. La resposta catòlica qualifica en un altre lloc de l'informe final de

"pedra fonamental" en les relacions entre els anglicans i els catòlics.

Joan Pau II i monsenyor George Carey finalment han subratllat, indica el comunicat, la necessitat d'una col·laboració i d'un testimoniatge comú en el camp de la justícia i de la pau.

(APIC)

Joan Pau II a Angola i São Tomé

El dimecres d'aquesta setmana el papa Joan Pau II ha acabat la seva visita pastoral a Angola i São Tomé, on ha tractat de les greus qüestions socio-econòmiques, polítiques, ecològiques, religioses i morals d'Àfrica i dels altres països en vies de desenvolupament.

Com sempre, "CC" en donarà una informació global en la seva propera edició.

Ha mort el cardenal Giovanni Colombo

El cardenal italià Giovanni Colombo va morir el 17 de maig a Milà a l'edat de 89 anys. Monsenyor Colombo ha estat 16 anys arquebisbe de Milà i cardenal 27 anys. Giovanni Colombo havia nascut el 6 de desembre de 1902 a Caronno Pertusella, a la regió de Milà. El 10 d'agost de 1963, quan Pau VI que acabava de ser elegit papa, el nomenà arquebisbe de Milà, lloc que va ocupar fins al 1979. En el consistori del 22 de febrer de 1965, monsenyor Colombo va ser creat cardenal per Pau VI. Amb la mort del cardenal italià, el col·legi de cardenals compta amb 157 membres, dels quals 42 han depassat l'edat de 80 anys i no poden participar en l'elecció del papa. (APIC)

FILTRANT LA NOTÍCIA

¿Menys fills per un equilibri ecològic?

El dia 3 de juny s'iniciava a Rio de Janeiro la "Cimera de la Terra", que ha aplegat un col·lectiu de parlamentaris europeus per tractar de la protecció del planeta. La "Cimera" ha requerit a l'Església catòlica una postura més bel·ligerant pel que fa a la permissió del control de la natalitat.

Però el papa Joan Pau II —comentant la "Cimera" a la qual ha desitjat que "sàpiga orientar la humanitat en la comuna protecció de la Terra que Déu ens ha donat"— assenyala que el creixement demogràfic "rarament és la causa primera del desequilibri ambiental", i ha expressat la seva preocupació per "les estratègies que consideren la disminució de la població com un factor primer per resoldre els problemes ecològics".

Un comentarista es pregunta: "De què serviria que el Papa, líder del món catòlic, aconsellés tenir menys fills? En farien cas les poblacions d'un creixement més exagerat, com les dels musulmans, hindús o africans? No serviria més aviat el seu consell per fomentar la despoblació en augment que pateix el món cristià, amb Europa al cap, i amb nacions catòliques, com, Itàlia, França i Espanya, que presenten l'índex més baix de natalitat?"

Tot sembla que els parlamentaris europeus reunits a Rio —comenta un corresponent de la

"Cimera"— busquen un boc expiatori al qual carregar les culpes que són més aviat de les grans potències mundials. La responsabilitat de l'explosió demogràfica i de la destrucció de la naturalesa —continua dient el corresponent— es deu a la situació d'injustícia en què es manté el Tercer Món, a l'abús dels països rics, entre els quals cal incloure els europeus.

L'augment de la natalitat dels països pobres exigiria més sacrifici als rics, i és més fàcil reclamar menys fills als pobres. D'aquí que el Papa parla del camí de la solidaritat entre els homes i de la responsabilitat en la protecció comuna de la Terra. "Són problemes —diu— que tenen arrels en una profunda dimensió ètica que implica la persona humana".

Per altra part, quaranta Premis Nobel han manifestat a la "Cimera de la Terra" que els "pitjors mals que amenacen el planeta són la ignorància i l'opressió, i no la ciència, la tecnologia i la indústria".

La solució no pot ser fragmentària, cal implicar-hi tots els aspectes integradors, han manifestat els Nobel de la medicina, Dr. Daniel Nathans i Erwin Nelhel.

■ Francesc Gamissans

Document de la Santa Seu a la "Cimera de Rio de Janeiro"

La reducció de la natalitat no resol els problemes ecològics

La Santa Seu està "preocupada per les estratègies que consideren la disminució de la població com el factor primari per resoldre els problemes ecològics". Així ho ha fet saber en un document difós durant la celebració de la Conferència de les Nacions Unides sobre Medi Ambient, a Rio de Janeiro, i en el qual la Santa Seu reflecteix la postura que defensarà en aquesta cimera mundial.

Segons s'expressa en aquest document, enviat a tots els governs participants en la cimera, "la relació que hi ha entre desenvolupament i ambient, per una banda, y creixement de la població, per un altra, és complexa i, a voltes, tènue".

"En dècades recents —assenyala el document— les taxes de creixement de la població han disminuït en la majoria de les regions de la terra, mentre que són altes en alguns dels països menys desenvolupats".

"El creixement de la població, per si mateix, és rarament la causa principal dels problemes ambientals. En la majoria dels casos, no hi ha cap relació de causa-efecte entre el nombre d'habitants i la degradació de l'ambient".

"De fet, les nacions menys

poblades del Nord són directament o indirectament responsables de la major part dels abusos de l'ambient global. Per tant, una política orientada a reduir la població ajuda molt poc a resoldre els problemes urgents de l'ambient i del desenvolupament".

"Les solucions veritables a aquests problemes han d'aportar no solament una bona planificació econòmica i tecnològica, sinó justícia per a tots els pobles de la terra".

Antinatalisme racista

"La Santa Seu està preocupada d'una manera especial —continua el document— per les estratègies que consideren la disminució de la població com al factor primari per resoldre els problemes ecològics".

"Els programes que tendeixen a reduir la població, dirigits i finançats per les nacions desenvolupades del Nord, es converteixen fàcilment en un substitutiu de la justícia i del desenvolupament en les nacions en vies de desenvolupament del Sud. Aquests programes defugen la qüestió de la justa distribució i desenvolupament de les abundants riqueses de la terra".

"En moltes ocasions la Santa Seu ha expressat la seva oposició a l'establiment d'objectius o fites quantitatives de població que impliquin la violació de la dignitat humana i dels drets humans".

"Campanyes sistemàtiques contra la natalitat, adreçades a les poblacions més pobres, poden conduir fins i tot a una tendència a un cert racisme, o a favorir l'aplicació de certes formes d'eugenisme, també racista".

Unitat familiar

"Les polítiques i les estratègies de protecció de l'ambient —assenyala a continuació el document— han de respectar també la unitat familiar, que és el grup unitari natural i fonamental de la societat i té dret a la protecció per part de la societat i de l'estat".

"La Santa Seu subratlla que la societat, i d'una manera particular l'estat i les organitzacions internacionals, han de protegir la família amb mesures de caràcter polític, econòmic, social i jurídic, que contribueixin a consolidar la unitat i l'estabilitat de la família perquè pugui complir la seva funció específica".

Planificació familiar

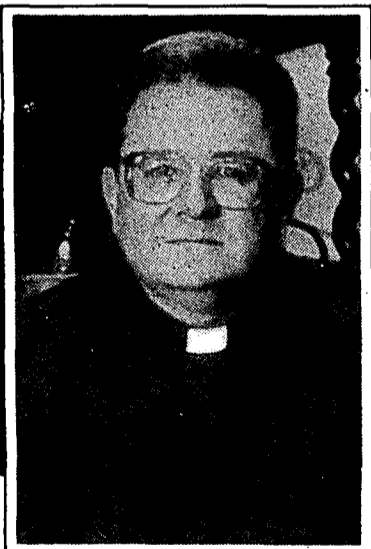
"Com a conseqüència —afegeix el document—, la Santa Seu s'oposa a aquelles estratègies que, sigui com sigui, intenten limitar la llibertat dels esposos en les decisions sobre de la mida de la família o de l'interval entre els naixements".

"En el camp de les relacions internacionals, l'ajut econòmic per al desenvolupament dels pobles no hauria d'estar condicionat a l'acceptació de programes d'anticonceptius, esterilització o avortament".

"D'aquesta manera, la Santa Seu defineix els drets humans de dones i homes dels països en vies de desenvolupament que estan somesos a programes de control de la natalitat que no respecten les seves consciències, els seus drets i dignitat o les seves cultures ètniques i religioses".

Nous bisbes a Palència i a Eivissa

El papa Joan Pau II ha nomenat per a les diòcesis vacants de Palència i d'Eivissa, monsenyor Ricardo Blázquez Pérez i Javier Salinas Viñals respectivament.

Dr. Javier Salinas Viñals

Dr. Ricardo Blázquez Pérez

El nou bisbe de Palència té cinquanta anys i és natural de Villanueva del Campillo (Àvila). Fou ordenat sacerdot el febrer de 1967. Amplià els estudis eclesiàstics a la Universitat Gregoriana de Roma, on assolí el grau de doctor en Sagrada Teologia.

La seva activitat sacerdotal va estar centrada en l'ensenyament de la Teologia. Entre els anys 1973 i 1979, fou secretari de l'Institut Teològic d'Àvila, professor del Seminari i director del Teologat d'Àvila a Salamanca i bisbe auxiliar de Santiago de Compostel·la el 1988.

Monsenyor Javier Salinas Viñals, nou bisbe d'Eivissa, substitueix monsenyor Manuel Ureña

Pastor, actual bisbe de la nova seu d'Alcalá de Henares des de l'octubre passat. El nou bisbe és natural de València i té 44 anys. El juny de 1974 fou ordenat sacerdot a València. Fins a l'any 1979 exerceix diversos càrrecs sacerdotals: coadjutor de la parròquia de Sant Jaume, a Montcada, superior del seminari menor i consiliari diocesà del Moviment "Junior".

Des del 1979 a 1982 realitza estudis universitaris en la Pontifícia Salesiana de Roma en la qual obté el grau de doctor en Catequesi. El 1982 és nomenat delegat episcopal de Catequesi a la diòcesi de València i actualment exerceix el càrrec de vicari episcopal.

Si desitja col·laborar en apostolat reparador l'esperem.

Truqueu als tels.:

428 33 77
215 38 47

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si estrobasola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada. COSM. Balmes, 64, 3°, 2°. Tels. 487 71 80 - 487 71 18. Pref. Concertar entrevista.

BARCELONA

• **SOLEMNITAT DEL CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL DE BARCELONA.**— Dijous, dia 18, i divendres, dia 19, de juny, de 4 a 7 de la tarda, Exposició del Santíssim. Torns d'adoració. A les 6.30, pregària comunitària, benedicció i reserva. A les 7 h., Santa Missa. Dissabte, 20 de juny. De 4 a 5.45 tarda: Exposició del Santíssim, torns d'adoració, benedicció i reserva. A les 6 i 7 de la tarda, Santa Missa. **DIADA DEL CORPUS, DIUMENGE, 21 DE JUNY.** A les 10 del matí, Cant de Laudes. De 8 a 1.30, adoració al Santíssim Sagrament exposat a la Capella del Sant Crist de Lepant. Benedicció i reserva. A les 6.30, **EUCARISTIA CONCELEBRADA**, al Pla de la Seu, presidida pel Sr. Arquebisbe, Dr. Ricard M. Carles. Processó amb el Santíssim pels carrers: Arcs, Av. Portal de l'Àngel, Santa Anna, Rambla d'Estudis, Portaferrixa, Boters i Av. Catedral. Benedicció i reserva.

• **PARRÒQUIA DE LA BONA-NOVA (Plaça de la Bonanova).**— La festa dels nostres patrons, St. Gervasi i Protasi la celebrarem com és tradicional en el seu dia, que és el 19 de juny, amb una Missa solemne, a les 8 del vespre, i seguidament un Concert pel Cor "Albertus Magnus" que interpretarà "Te Deum" de Haydn. Aquesta gran obra per a Cor i Orquestra serà la peça principal del Concert. També hi haurà la participació de dos Cors.

Es completarà el programa amb les Cantates de Mozart i Mendelssohn, dues Sonates de Mozart i un concert de violí i orquestra de Hardini.

• **JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES.**— Tindran lloc a Montserrat, els dies 27 i 28 de juny, sota el lema: "Som una església de pedres vives, cridats a ser comunitat", per aprofundir la nostra pertinença a l'Església, la comunitat dels creients en Jesús. Aquestes Jornades són adreçades a nois i noies a partir dels 18 anys, motivats pels temes de fe i espiritualitat i també a aquells que estan en camí de recerca. Les Jornades començaran el dissabte, a les 12 h., i acabaran el diumenge, a les 15.30 h.; cal portar el Nou Testament, el sac de dormir i el menjar pels dos dies. Places limitades. Informació: Montserrat, 93/ 835 02 51 (P. Josep Enric Parellada).

• **CONCERT DE CARILLÓ. CARILLÓ DEL PALAU DE LA GENERALITAT.**— Diumenge, 21 de juny, a les 17.30 h.; dia Europeu del Carilló, Anna Maria Reverté, carillonista. Obres de: L. van Beethoven, Alfons X el Savi i C. Debussy. Melodies populars catalanes i d'arreu. Sardanes.

• **CELEBRACIÓ EN CANT GREGORIÀ.**— El proper dia 21, Solemnitat del Cos i de la Sang de Crist, a les 10.30, a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri, de Barcelona, (Plaça de St. Felip Neri, 5).

• **DIADA DE LES ORGANITZACIONS CATÒLIQUES DIOCESANES.**— Serà el proper dia 21 de juny, de les 10 a les 14 h., al Col·legi de Jesús Maria de la Bonanova, amb la presència del bisbe Joan Carrera que en presidirà l'Eucaristia. És una trobada massiva de les organitzacions, testimoni de la força del laicat de Barcelona.

• **INSTITUT FILOSÒFIC DE BALMESIANA I SOCIETAT INTERNACIONAL TOMAS D'AQUINO.**— Us conviden a l'acte en que el Dr. Juan Pegue-

roles s.j. de la Universitat de Deusto, presentarà el llibre: "Punt d'inflexió. Lectura de Kierkegaard", del professor Francesc Torralba. El dimecres, 17 de juny, a les 6.45 de la tarda, a la Sala d'Actes, c/ Duran i Bas, 9.

• **VIII SETMANA D'ORIENTACIÓ ECUMÈNICA.**— Els dies 24-25 d'agost d'enguany tindrà lloc al Monestir de Montserrat, la VIII Setmana d'Orientació Ecumènica, al voltant del tema: "L'ECUMENISME A PROVA", amb aportacions de Joan Botam, Adalbert M. Franquesa, Jaume Hereu, Sebastià Janeras, Hèctor Vall i Martí de Zabala. Informació i inscripcions: Remei Casellas, (Riera de Sant Miquel, 1 bis - tel. 217 41 08 -

08006 Barcelona) i Joan Botam (Cardenal Vives i Tutó, 16 - tel. 204 34-58 - 08034 Barcelona).

• **CENTRE SALESIÀ D'ESTUDIS ECLESIASTICS MARTÍ-CODOLAR.**— Curs 1992-1993. Durant el proper curs s'impartiran les assignatures corresponents al Sexenni d'Estudis Eclesiàstics (Bienni Humanístico-Filosòfic i Quatrienni Teològic). A més, les assignatures pròpies del Bienni de Formació Teològica Bàsica. Aquestes activitats es desenvoluparan d'octubre del 1992 a juny de 1993, a la seu del Centre. Els estudis tenen caràcter oficial i una orientació pastoral. Informació: Director d'Estudis, c/ Torelló, 8, 08035 Barcelona, tel. 429 18 01.

• **CONCERT A MARATA.**— El proper dia 14 de juny, a les 10 del matí, a la parròquia de Santa Coloma de Marata, Les Franqueses del Vallès, CONCERT DE VIOLONCEL I CLAVECÍ. Josep Bassal i Riera, violoncel, i Jordi Reguant i Danés, clavecí, interpretaran obres d'A. Vivaldi, F. Geminiani, L. Couperin, P.G.G. Boni i G. PH. Telemann.

• **FESTA DEL SAGRAT COR AL TIBIDABO.**— 23-24-25 juny. Tri-du de preparació. A les 18, plàtica del P. Francesc de P. Solà, SJ, i Vespres davant del Santíssim Sagrament. **DIA 26. SOLEMNITAT DEL SAGRAT COR DE JESÚS.** Missa a les 8 i cada hora de 10.15 a 13.15. 18.30 CON-CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA presidida per Mons. Carles Soler, Bisbe Auxiliar, Cantarà el Cor de Cantàbria de Barcelona. A la fi, des del balcó de la façana, benedicció eucarística a la Ciutat. 23.15 Missa de la Vigília Extraordinària de l'Adoració. Informacions al Tef. 417 56 86.

VIC

• **TANDES D'EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSOS.**— Casa d'Espiritualitat Claret, c/ Rambla de St. Domènec, 5, 08500 VIC (Barcelona), tel. 885 05 44. Del 18 al 25 de juliol (en català), P. Jordi Pijoan. Del 2 al 9 d'agost (en castellà), P. Ramon Setó. Els directores de les tandes són missioners claretians. Es començarà a les 8 del vespre i acabarà a les 10 del matí. Cal avisar amb antelació.

TARRAGONA

• **ESGLÉSIA PRIORAL DE SANT PERE DE REUS. CONCERT DE CLARINET I ORGUE.**— Se celebrarà el diumenge, 14 de juny, a 2/4 de 8 del vespre, a càrrec d'Oriol Romani, clarinet, i Josep M. Mas i Bonet, orgue. Obres de: P. Hindemith, R. Brown, O. Messiaen, X. Montsalvatge i D. Padrós. Entrada lliure.

41

APLEC DE SANT BERNAT

Patró dels muntanyencs i protector dels que hi viuen i dels que van a les muntanyes.

DIUMENGE, 21 DE JUNY DE 1992. A l'Ermida del Montseny

MATI: A les 12,00 h. - Recital de cançons populars catalanes, per la «Coral Guinardó» a la terrassa de l'Hotel.

A les 13,00 h. - OFICI. Amb Panegíric de SANT BERNAT DE MENTHON, Patró i GUIA DELS MUNTANYENCS, pel Rector del MONTSENY, cantarà a la Missa la «Coral Guinardó», sota la direcció de n'Amadeu Capellades.

TARDA: A les 17,00 h. - ROSARI. A la VERGE DE LA FÀU DEL MONTSENY i veneració de la relíquia de Sant Bernat amb cants dels Goigs.

A les 17,30 h. - SARDANES, per la cobla «Genisenca» de Taradell, interpretant: Montseny, F. Riumalló. L'Àmic Antoni, M. Tudela. L'Ermida de Sant Bernat, V. Freixas. Besalú festiu, R. Viladesau. Bona festa, J. Vicents (Xaxu). Sardana de carrer, E. Casals.

«Per la terra Catalana escampeu vostres mercès. Sigui tot bon feliç plaça que floreix i grana.» Pere Ribot, Prev. (Goigs de S. Bernat)

A l'Hotel Sant Bernat, Menú de l'Àplec i servei de Bar. Podreu adquirir Goigs, estampes, postals, llibres i records de Sant Bernat. INFORMACIÓ I RESERVES: Hotel Sant Bernat, telèfon 847 30 11. Rectoria del Montseny, telèfon 847 30 69.

CONSULTOR D'EMPRESES

- Garantia
 - Seriositat
 - Professionalitat
- Tel. 430 23 21
(Sr. Hernández)

TRADICIONAL SORTEIG

organitzat per

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

celebrat davant notari el dia 1 de juny del 1992

1er. PREMI:

cotxe SEAT IBIZA/Olímpic,
3 portes

Núm. 62.840

2n. PREMI:

Una filmadora vídeo PANASÒNIC
NV-G3B (VHS-C.)

Núm. 90.520

3er. PREMI:

Un artístic JOC DE CAFÈ

Núm. 78.000

ALTRES PREMIS;

8 Lots de vídeos, Núms.:

08.062
14.935
40.071
48.714
50.986
61.371
78.346
79.982

10 Lots de llibres, Núms.:

07.864
31.050
35.109
37.850
45.076
54.054
61.193
65.169
87.831
91.356

Número de la COBERTA VERDA: 305

RECTIFICACIÓ

En el número 663 de C.C. en la llista de LOTS DE VÍDEO apareixia com a premiat el número 14.935, quan havia de ser el 14.985 tal com publiquem avui. Preguem que ens perdonin l'error.

El CCME s'adreça als bisbes de les Esglésies catalanes:

“Caminar cap a la creació d'una veritable i plena conferència episcopal catalana”

BARCELONA

El Consell Català de Moviments especialitzats ha adreçat als bisbes de Catalunya la següent carta oberta:

Benvolguts bisbes de les Esglésies de Catalunya:

Us adreçem aquestes lletres com a responsables del CCME (Consell Català de Moviments Especialitzats) que, com ja coneixeu, és l'òrgan de coordinació dels cinc moviments d'acció catòlica especialitzada d'àmbit infantil i juvenil a Catalunya i les Illes, és a dir: el MIJAC, la JARC, el MUEC, la JOC i la JOBAC. El CCME a més de la tasca de coordinació és també un instrument de reflexió que ens ajuda a anar orientant el treball pastoral dels nostres moviments.

Un dels elements que de temps ha estat present en la nostra reflexió —i que aquest curs s'ha posat molt de relleu en la vida de l'església de Catalunya— ha estat el d'anar avançant vers una major presència pràctica i un major reconeixement canònic de les estructures

pastorals i organitzatives de l'Església catalana.

Tant els nostres cinc moviments —com tantes d'altres realitats eclesials de Catalunya— hem sentit des dels orígens la necessitat de fer una tasca evangelitzadora en sintonia amb la cultura, la llengua i la identitat del nostre país; necessitat que hem anat confirmant a partir de la nostra experiència molt diversa en barris, pobles i comarques de Catalunya i les Illes.

També en moltes ocasions al llarg de la nostra història ens hem trobat en la repetida necessitat d'explicar i defensar davant de diverses instàncies de les Esglésies d'Espanya —a voltes els mateixos moviments homòlegs als nostres— la nostra identitat nacional i la nostra resposta específica a una realitat innegable: l'existència d'un espai pastoral català.

No ignorem que vosaltres, com a bisbes de Catalunya, també us trobeu sovint en aquesta situació. I que, uns i altres, fem aquesta defensa no portats per una moda ideològica o per un mimetisme de les realitats polítiques, sinó —com vau afirmar en el document “Arrels

cristianes de Catalunya” — per la necessitat de ser fidels als principis d'encarnació en la història mil·lenària del nostre país i per una acció evangelitzadora que sigui resposta adequada i autèntica a la veritable configuració del nostre poble.

En aquesta direcció ha anat creixent des de fa anys la coordinació pastoral a Catalunya. Tant la impulsada des del vostre ministeri com per pròpia iniciativa de les diverses realitats. El nostre CCME és també una conseqüència d'aquest impuls, com ho són els secretariats i coordinacions de pastoral infantil i juvenil, universitària, obrera, rural, ... per citar les dels nostres medis.

Però també és cert que el funcionament d'aquestes realitats topa amb un sostre que limita la seva operativitat. A vegades és una limitació en la provisió de mitjans: persones dedicades, dotació pressupostària, equipament de què disposen, abast vinculant de les seves iniciatives... En tot això, hi intervé sens dubte la implicació de tots vosaltres com a bisbes de la Tarraconense, en el treball d'aquests organismes, impulsant, participant, donant força operativa.

Però també topem sovint amb un sos-

tre canònic que afecta el ple reconeixement d'aquests organismes, per exemple respecte dels seus homòlegs de la Conferència Episcopal Espanyola. Reconeixements legals, accés a diversos tipus d'ajudes i subvencions, possibilitat de reconeixement internacional, capacitat d'orientar més eficaçment —de manera vinculant— el treball pastoral en el nostre àmbit.

Per totes aquestes raons hem vist amb interès i esperança el debat que ha començat a produir-se al llarg d'aquest curs sobre l'enfortiment dels lligams organitzatius de l'Església de Catalunya.

En aquest sentit acollim realment com una bona notícia l'anunci que acabeu de fer a Poblet d'emprendre els treballs preparatoris per convocar un Concili Provincial de la Tarraconense.

A la vegada insistim en la nostra convicció que, a més de tots els treballs de debat pastoral que en aquest concili caldrà que es produeixin, amb participació de tots els qui formem el poble de Déu, una de les conseqüències més necessàries serà el caminar cap a la creació d'una veritable i plena conferència episcopal catalana, tant en l'aspecte de reunió dels bisbes, com de les conseqüències pastorals i organitzatives que se'n deriven.

Creiem que aquest camí pot ajudar a superar les limitacions que abans apuntàvem. Volem demanar-vos que no defalliu ni us atureu en la iniciativa empresa i, en aquesta tasca volem manifestar-vos tot el nostre suport, així com la voluntat de participar en aquest camí conciliar, perquè s'enforteixi la comunió de tots els cristians de Catalunya —laics, religiosos, preveres i pastors— de cara a una renovada evangelització del nostre poble.

En aquests dies pasquals, poc després de Sant Jordi i de la Mare de Déu de Montserrat, rebeu la nostra salutació cordial.

■ Ana Lara, presidenta MIJAC

Ramona Alamon, presidenta JARC

Noemí Ubach, presidenta MUEC

Manel García, president JOC

Lluís Sallan, consiliari MIJAC

Josep Alaró, consiliari JARC

Xavier Armengol, consiliari MUEC

Antoni Casas, consiliari JOC

■ † Ramon Torrella i Cascante

Arquebisbe de Tarragona i Primat

FETS I CRITERIS

Vers el Sínode africà

La preparació de l'Assemblea especial del Sínode de bisbes d'Àfrica avança segons el programa elaborat. El Papa va anunciar aquesta important assemblea sinodal el 6 de gener de 1989. A la primera reunió de la comissió preparatòria un participant va recordar aquest proverbi africà: “el temps refusa tot allò que es fa sense ell”. Fou una advertència del seny africà contra la temptació de fer-ho tot, i de pressa.

El Papa va assenyalar el tema general “L'Església a l'Àfrica i la seva missió evangelitzadora vers l'any 2000”. “Vosaltres sereu els meus testimonis” (Act 1,8). Aquest tema fou presentat en el document anomenat “Lineamenta” —línies generals— que ja es va distribuir al Simposi dels bisbes d'Àfrica i Madagascar a Lomé, la capital de Togo, l'última setmana de juliol de 1990.

Els temes indicats són: proclamació de la bona notícia de la salvació, inculturació,

diàleg religiós, justícia i pau i mitjans de comunicació. Recollides les reaccions de les conferències episcopals, ara s'espera aviat la publicació del “instrumentum laboris” —instrument de treball— que serà el text base per a la discussió durant la reunió sinodal, la qual es preveu que se celebri l'any 1993.

Serà el primer Sínode dedicat al “continent de les esglésies joves”. El Papa ha recordat, en el seu viatge del passat febrer al Senegal, Guinea i Gàmbia, que l'Àfrica és ara adulta i “reconeguda en si mateixa, per tot el que pot oferir al conjunt del món, amb el seu dinamisme particular. Una missió interior a complir per l'Àfrica i per a l'Àfrica”. Una missió que ahir es realitzava “en un context de dependència política” i que avui se situa en el marc de la independència de les nacions africanes i en l'actual procés de democratització.

Joan Pau II, en el viatge a les tres nacions citades, ja va parlar dels temes del Sínode africà, especialment de l'evangelització i

del diàleg interreligiós. Va dirigir-se a la comunitat internacional demanant més ajuda per a l'Àfrica que reclama “una nova era de solidaritat”.

L'Església a l'Àfrica creix contínuament. Els catòlics són el 14% de la població total; 89 milions sobre 638. Els sacerdots són més de vint mil i les religioses són més de quaranta-dues mil. Els seminaristes 14.388 i els bisbes 494. Al Sínode, hi participaran 150 delegats.

En la pregària pel Sínode, entre altres coses, es demana al Senyor: “On hi ha ignorància, poseu-hi coneixement; on hi ha por, coratge; on hi ha indiferència, amor; on hi ha opressió, justícia; on hi ha conflicte, pau”.

D'aquest Sínode, se n'espera una major vitalitat missionera i una més incisiva acció de l'Església en una societat africana que està assedegada de pau i de justícia.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

El vicari general concelebrà el funeral amb 70 preveres

Ha mort un veterà: Mn. Tomàs Sanz

TORTOSA.—Al'església parroquial de Sant Bartomeu a Benicarló, el 18 de maig se celebrava una Missa exequial molt marcada per l'afecte al sacerdot veterà i al rector parroquialment vocacionat: Mn. Tomàs Sanz i Fulladosa, de 86 anys. Ordenat sacerdot l'any 1933 fou nomenat coadjutor de Forcall (Ports de Morella). Hi retornà el 1938.

Però el clergat d'edat madura el recorda lligat a una Parròquia emblemàtica de la zona nord o Ribera d'Ebre: La Palma. En fou el bon pastor durant vint-i-nou anys: 1940 a 1969. I diem "emblemàtica" i bon pastor perquè formaven un binomi en sintonia exemplar.

Val a dir, que segons els feligresos i un ex-rector, Mn. Antoni Bordàs, que va publicar un "ASSAIG HISTÒRIC DE LA PALMA", la feligresia tenia la solera del vi ranci: Col·legi de religioses carmelites del P. Palau, la feligresia tota ella pedrera de vocacions consagrades, confraries, cor parroquial, casal parroquial aprofitant un temple romànic,...

La fe i el treball han escrit les pàgines d'aquesta Parròquia. Monsenyor Francesc Ciuraneta i Aymí, actual bisbe de Menorca fou batejat pel difunt prevere; que més tard li fomentà la vocació al sacerdoci a ell i molts altres.

Mn. Tomàs, segons confessen els seus condeixebles, destacava pel bon seny, zel i específicament per l'apostolat entre la joventut. En l'època dels 40 als 60, podria presentar militants d'Acció Catòlica de totes les edats. Eren els temps "d'or" del ara Cardenal Tarancón i el finat Mn. Ermini Capsir que sembraven i recollien a mans plenes.

Capellà del Balneari de Cardó i del Monestir de Concepcionistes

Mn. Tomàs fou sempre un home de salut feble. Per això el bisbe Fèlix Bilbao el nomenà capellà del balneari de Cardó, a Rasquera. Cada estiu deixava la Parròquia per servir la feligresia cristiano-burguesa i benestant típica dels balnearis. El recordo, animant converses de rogle en rogle i preparant la festa principal amb músics del Liceu de Barcelona.

A la Cúria i al Seminari ja se sabia: calia un nomenament de suplència cada estiu. La primera immersió apostòlico-baptismal la feien els "missacantants", triats pel rector del Seminari. Era una estrena d'honor.

Ja jubilat de l'apostolat parroquial, és nomenat capellà del Convent de les monges concepcionistes a Benicarló. Continua el seu estil de sacerdot que sabia escoltar, endevinar i servir la problemàtica dels qui el tractaven.

És per tot aquest curriculum de dos llargs i exitosos capítols que el Vicari General, en absència del bisbe per malaltia transitòria, digué en la Missa concelebrada: "Mn. Tomàs és un símbol dels bons capellans, fortament vocacionats d'abans del 36. Tot i estar sempre mig malalt escrivia cada pàgina conjugant els verbs: estimar i servir".

Que reposi en pau vora el ramat ja salvat.

■ J. Blanc i Bahima

Una educació harmònica del cos i de l'esperit

25 anys de Gresol, una escola cristiana a Terrassa

BARCELONA

TERRASSA.—Trenta-tres professors, i a més a més el corresponsent personal col·laborador, estan dedicats a la noble tasca d'educar i instruir el mig miler d'alumnes del Centre d'Estudis GRESOL.

Ara fa vint-i-cinc anys, un grup de pares interessats en la

formació dels seus fills, i amb l'ànim de servir a molts d'altres, varen fundar a Terrassa aquesta escola privada, però oficialment reconeguda, de clara ideologia cristiana. Amb esforç i constància, aquell grup promotor i els altres pares que els han anat succeint, han aconseguit que any rera any s'impartissin els ensenyaments establerts, des del parvulari fins al curs d'orientació

universitària.

L'any 1974, el Centre d'Estudis GRESOL va traslladar-se a les noves instal·lacions, a ple bosc, ran de la carretera que va de Matadepera a Sabadell. Set autocars hi transporten cada dia els alumnes, des de diversos indrets del Vallès Occidental.

Un professorat competent i una direcció responsable, col·laboren amb els pares per donar als alumnes una educació harmònica, del cap, del cos i de l'esperit: mitjançant l'ensenyament a les aules, les activitats esportives als patis, i la formació religiosa i doctrinal, conseqüents amb el principi que "una persona val no pel que sap sinó pel que és".

Dins de les festes commemoratives de les noces d'argent, el passat dia 6 d'abril es va beneir i inaugurar la nova capella, (que substitueix la que servia provisionalment), preparada per poder-se transformar en sala d'actes. El Dr. Ramon Daumal, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, va celebrar la benedicció i la Santa Missa, juntament amb Mn. Joan Puig, director espiritual del col·legi. Amb nombrosos pares d'alumnes hi van assistir fundadors i directius del Centre d'Estudis, joiosos de l'acte i de l'aniversari festejats.

■ Fidel Palau

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

ANGELINA BUFÍ BRUTAU GRIJALBA, 324 IBARRA ECUADOR.....	21.892 Ptes.
JOSEP RUBIO CAJA POSTAL 1227-CANMPINAS 024 CEP 09300 MAVÁ SAO PAULO BRASIL.....	21.892 Ptes.
MARGARITA RIBAS I PADROS COL. M.SALVATORI CARACAS VENEZUELA.....	21.892 Ptes.
P. SALVADOR ROMANO MISSION CATHOLIQUE GOUNOU GAYA BP 9 PALA (TXAD).....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gr postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població.....Província.....

Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població.....Data.....
Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2ª. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Memorable mes de maig a Sant Miquel dels Sants de Barcelona

BARCELONA

La parròquia de Sant Miquel dels Sants s'ha vestit de festa durant el passat mes de maig amb tres celebracions entranyables: la commemoració del vint-i-cinquè aniversari com a vicari de la Parròquia de mossèn Josep Pons i Rovira; l'ordenació diaconal de Víctor Jiménez i López i de Ramon Octavi Sánchez i Valero, ambdós seminaristes de Barcelona; i la solemne celebració de la Confirmació.

Tres diades que han demostrat que la parròquia de Sant Miquel dels Sants, més enllà del seu mig segle d'activitat és plena de vida i disposada a fer-se sentir en aquesta barriada graciencina on fou implantada.

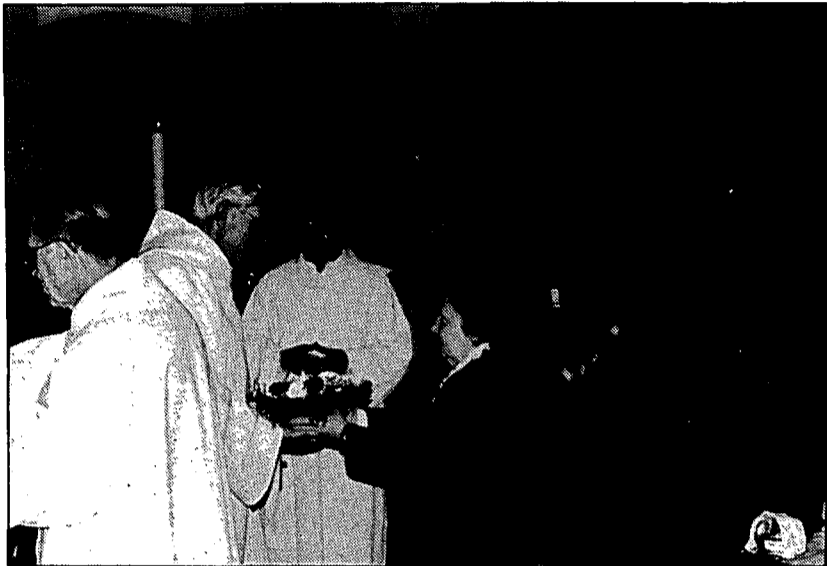
Mossèn Josep Pons i Rovira

Fa vint-i-cinc anys que va acceptar el càrrec de vicari de Sant Miquel dels Sants, alternant aquesta activitat amb la de xantre de la Catedral de Barcelona. Ha viscut gairebé tot el rectorat de Mn. Pere Campanyà i Ribó (actualment rector de Sant Ot) que fou successor del primer rector i fundador l'enyorat Dr. Joaquim Masdexert; tot el rectorat del malaguanyat Mn. Ramon Boldú (mort el 30 d'agost del 1990), i ara continua amb l'actual rector Mn. Manuel Tort.

Mossèn Josep ha sabut captar la voluntat dels feligresos els quals en aquesta efemèride han volgut testimoniar-li el seu afecte i retre-li aquest merescut homenatge d'agraïment. La festa fou una Missa presidida per l'homenatjat i concelebrada amb el degà de la Catedral Mn. Francesc Muñoz i el rector de Sant Miquel, Mn. Manuel Tort. Acabada la Missa Mn. Josep rebé els obsequis dels feligresos, i la festa es va cloure amb un aperitiu de germanor.

Ordenació diaconal

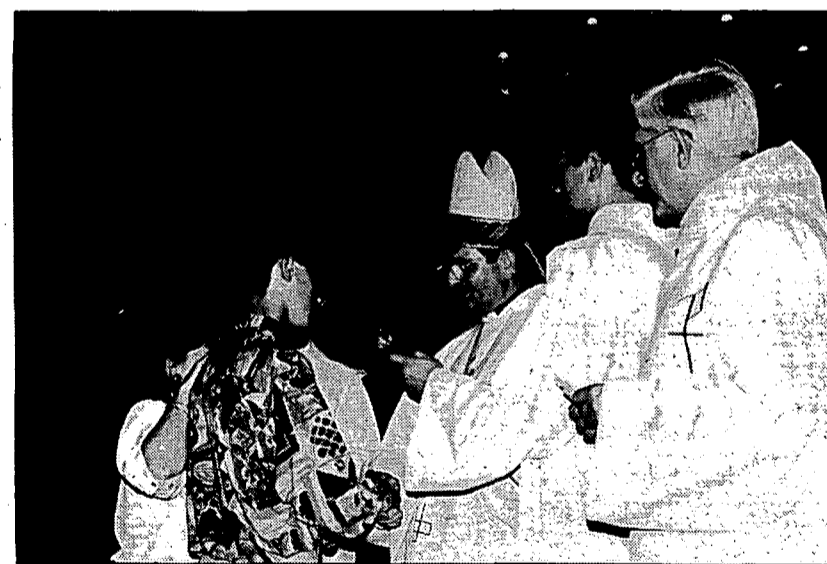
El dia 23 de maig, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Carles Soler i Perdigó, amb assistència dels rectors dels Seminaris de la Conreria i Conciliar de Barcelona, i nombrosos sacerdots i diaques de l'arquebisbat, tingué l'orde-

Vint-i-cinc anys al servei de la parròquia

El diaconat avantsala del sacerdoti

La Confirmació, voluntat de ser fidels

nació diaconal de Víctor Jiménez i López, que ha viscut els darrers anys de la seva preparació a Sant Miquel dels Sants, i Ramon Octavi Sánchez Valero que ho ha fet a la parròquia de Sant Miquel de Molins de Rei. Ambdós han cursat els seus estudis en el Seminari de la Conreria i el Seminari Conciliar de Barcelona.

El temple ple de gom a gom testimoniava l'estima que els nous diaques s'han guanyat a les esmentades parròquies.

Confirmació

El diumenge 31 de maig,

monsenyor Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona, va administrar el Sagrament de la Confirmació a trenta-dos adolescents i joves que per a rebre'ls s'havien preparat durant tot el curs amb l'ajuda de catequistes de la parròquia.

Avui el temple també lluïa ple d'un cap a l'altre de familiars i amics dels confirmands. En l'homilia el senyor Bisbe va exhortar els confirmands a ser fidels a Crist i a l'Església, i a ser agraïts a tots els qui han fet possible que poguessin ser confirmats.

CARTA DOMINICAL

Una palada de terra sobre una verge

Era dimecres sant a la tarda, a la cartoixa de Santa Maria de Benifaçà. Queia aigües amb fortes ventolejades. Al cementiri, vora la fossa, em van donar una pala plena de terra perquè tirés la primera palada sobre el cos de sor Maria-Flor. No és fàcil tirar terra sobre un cos amb l'hàbit blanquíssim i amb el rostre cobert també amb un vel blanc i sense caixa, tal com és costum entre els cartoixans. Amb un respecte enorme vaig deixar caure la terra lentament. Va cobrir una part de l'estola blanca, símbol de virginitat, que duia damunt l'hàbit.

El seu Espòs se l'havia emportada, jove encara, després d'uns anys de malaltia. Vaig poder-hi parlar quatre dies abans: tenia el somriure i l'afabilitat de sempre, la delicadesa humana i espiritual, i el desig de trobar-se amb Déu, també des de sempre.

Deixà un senyal d'optimisme, de pau i d'esperança en tothom que la va tractar. Quan, desnonada pels metges, s'acomiadà de la clínica per tornar definitivament al monestir, els va dir, amb el seu somriure connatural: "Vostès m'han donat la seva ciència; jo els he donat la meua fe." Realment li vessava de l'ànima.

No pretenc parlar de la mort sinó de qui ha optat per buscar, ja ací, exclusivament la Vida, i amb tot el seu ésser. Dels qui anticipen, més ençà de la mort, el que constituirà la vida eterna: contemplar i entrar, posseïts per ell, en el remolí de Vida i d'Amor que és la vida trinitària.

Ja deuen intuir els lectors que, tal com deia una adolescent de 15 anys, allò no semblava pas un enterrament. A l'entrada del cor, damunt un baiard envoltat de flors, Maria-Flor, amb un rostre bonic i ple de pau, expressava la glòria de la virginitat, de Vida eterna, de certesa en la resurrecció.

He recordat avui aquella tarda, perquè és el Dia de les Vocacions Contemplatives. Aquestes vocacions, d'homes i de dones, que no tenen cap més explicació que l'amor pur i definitiu a Déu. Unes vocacions que suposen una aportació substancial a la vida de l'Església. És amb l'oració i el sacrifici que donen la saba d'interioritat que fa que l'Església doni fruits. Perquè poden canviar moltes activitats apostòliques; però, sense aquesta vessant contemplativa, cap cristià conscient no sabria viure.

Vol dir dedicar tota la vida a la necessitat de Déu, a l'enyorament d'amor, de bondat, d'alegria, de veritat, de bellesa i d'eternitat que només en ell es troben.

És la resposta al "em casaré amb tu en fidelitat i tu coneixeràs Jahve". És la realització més autèntica del desig del Senyor: "Diré: Tu, el meu poble." I ell dirà: "El meu Déu!"

Si l'amor de Déu pels homes es pot anomenar encarnació, l'enyorament de Déu per part dels homes es pot anomenar contemplació.

No és pas un oblit del món, perquè el contemplatiu sent, unit al seu Déu, tot l'amor que ell té pel món.

No és menyspreu pel món, sinó estimar-lo sense necessitar-ho, amb el més gran desinterès i la més gran gratuïtat. No és pas d'una altra manera com s'estima els més dèbils i indefensos, i tots aquells que no poden donar res a canvi del nostre amor.

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Risc d'extinció

L'altre dia en un noticiari televisiu parlaven del desenvolupament de la Cimera de la Terra, a Río de Janeiro, on sembla que no arriben a posar-se d'acord per trobar la manera de remeiar el deteriorament constant del nostre planeta.

Alguna cosa que vaig sentir va entristir-me: i és que preocupa molt el perill d'extinció que corren algunes espècies entre elles "els indis"... Tan superiors es creuen els civilitzats, que consideren "espècie" uns indis que potser l'única desgràcia que han tingut és que la civilització els descobrís?

Ens deu pesar la consciència, al cap de cinc-cents anys del descobriment, perquè ara ens preocupi el risc d'extinció dels indis selvatans que viuen escampats pel sud-americà... i potser també aquells altres del nord aparcats en aspres reserves, desposseïts de tot el que era seu.

És bo que ens preocupi la seva situació. Però no ha de preocupar-nos com a "espècie", que això seria un insult, sinó com a homes, fills de Déu i germans nostres.

El nacionalisme és a debat.

Revista
trimestral

El núm. 18 és al quiosc o llibreria

debat
NACIONALISTA

"Pretén ésser una eina més al servei de la reconstrucció nacional dels Països Catalans oberta a totes les tendències i ideologies que vulguin, sense complexos, construir la nació catalana".

Subscriu-te i participa en el debat.

Targeta de subscripció

Nom _____

Adreça _____

Població _____ Tel. _____

Subscripció normal 2.500 Ptes.

Subscripció suport 3.500 Ptes.

Altres formes de pagament

Xec bancari
adjunt núm.

Contra reemborsament

Gir postal

Domiciliació a Banc o Caixa

_____ de _____ de 199

Sr. Director Banc o Caixa _____

Sucursal _____

Adreça _____

Compte corrent/
llibreta d'estalvis núm. _____

A nom de _____

Distingit senyor,

Us preguem que fins a una nova ordre feu efectiu a Fundació CDP amb càrrec al meu compte corrent/llibreta d'estalvis els rebuts anyals, que per a aquesta entitat us siguin presentats. Cordialment,

Signat
Gran Via de les Corts
Catalanes, 570, entre-
sol
Tel. 454 97 02
Fax: 454 97 03
08011 Barcelona

Fundació
CDP
Centre
Documentació
Política

Antoni Cagigós, agent pastoral dels piragüistes olímpics

LA SEU D'URGELL.— El Bisbe Joan ha nomenat el prevere Antoni Cagigós agent pastoral per als esportistes que participaran als Jocs Olímpics de la Sub-seu de la Seu d'Urgell. El servei havia estat sol·licitat pel COOB a través de Salvador Pié, coordinador de l'atenció religiosa dels JJ.OO.

L'objectiu del nomenament és l'atenció religiosa dels esportistes que, el proper estiu, participaran a les proves olímpiques de piragüisme en aigües braves a la Seu d'Urgell. El nomenament té caràcter temporal, concretament de l'11 de juliol a l'11 d'agost. Amb el pastor protestant, Rafael Restrepo, el capellà catòlic compartirà la capella de la Vila Olímpica, ubicada al col·legi La Salle de la ciutat. A la capella hi haurà una creu, un faristol amb la Bíblia interconfessional i un altar. Antoni Cagigós vol que sigui sobretot "un espai de recolliment i silenci", característiques que seran afavorides per la música religiosa. Els pal·listes hi trobaran també bíblies interconfessionals i el Nou Testament en dotze idiomes. Els caps de setmana acolliran personalment els esportistes i organitzaran algun acte de culte.

Hi ha el projecte d'organitzar, a la catedral, una celebració eucarística, presidida pel Sr. Bisbe, per a acollir autoritats i esportistes.

Al Parc del Segre, de la Seu d'Urgell, s'hi celebraran les proves olímpiques de piragüisme en aigües braves i s'hi concentraran 273 pal·listes de 22 països.

■ A.M.

Uns artilugis tecnològics augmenten la potència i la difusió del so

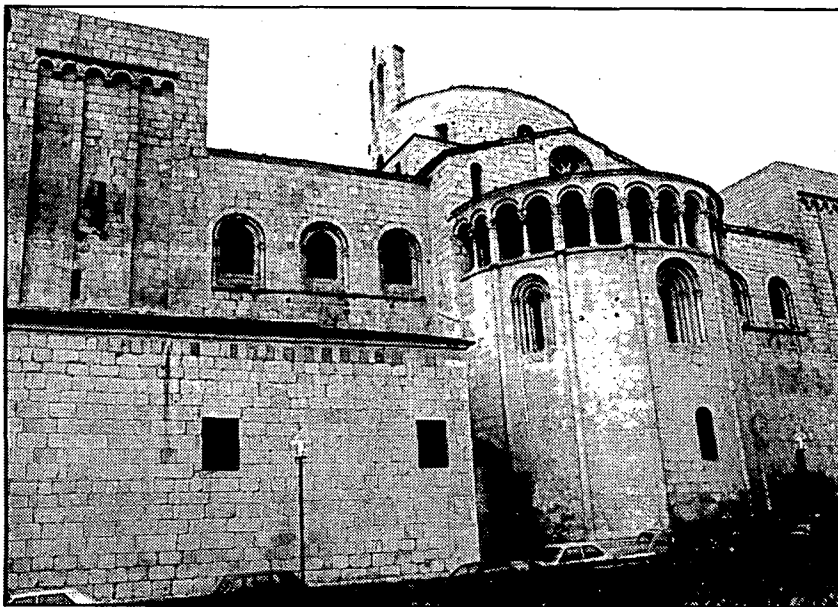
Les campanes de la Seu tornen a tritllejar

URGELL

LA SEU D'URGELL.— Les campanes de la catedral, modernitzades i ampliades, tornaran a ser la veu de la ciutat que prega, plora i fa festa. El poble celebra la recuperació d'un signe inconfusible de la seva vida i identitat.

La iniciativa l'han tinguda el Capítol Catedral i la parròquia de Sant Ot. Els ciutadans agraeixen una iniciativa que ha exigit imaginació i bon gust per a realitzar-la. El motiu és senzill: "A la catedral no hi ha campanar, ni se'n hi pot fer", explica Antoni Cagigós, degà del Capítol. Les tres campanes ja existents a la torre de Sant Just, més la nova, obsequiada per un donant anònim, han estat lleugerament elevades, però no es veuen des del carrer. Per enviar el so a la ciutat els tècnics han dissenyat una pantalla metàl·lica que uns segons abans de cada toc, es desplega automàticament com un ventall i transmet els tritlleigs en direcció al nucli urbà. Es tracta veritablement d'una obra "especial i única", segons Antoni Cagigós.

Les campanes també han estat electrificades i automàticament emetran els diferents tocs: festa, difunts, etc. Les percussions es fan per

balanceig i mitjançant martells. La sonoritat és bona, molt "litúrgica o religiosa" i tan singular i característica que alguns ciutadans l'han reconeguda de forma inconfusible, com qui recupera una part de si mateix. La nova campana ha costat dos milions de pessetes, és un donatiu anònim i serà batejada amb el nom de "Santa Maria Magna Parens Urgellitana".

Les obres de la nova instal·lació, sonorització i electrificació sumen un total aproximat de setze milions de Ptes. La comercial de rellotges Titan actua d'sponsor, el Capítol Catedral i la parròquia, amb la col·laboració dels fidels, finan-

çaran la resta. Cal esperar que els ciutadans hi col·laborin amb el mateix goig, amb el qual han celebrat la iniciativa. Les campanes "fan poble, comuni-

tat... són un signe de civilització cristiana", són algunes de les expressions amb les quals els ciutadans han beneït ja la recuperació de les campanes. La catedral, mare de totes les esglésies de la Diòcesi, ha realitzat una obra que també han dut a terme darrerament algunes parròquies del Bisbat. Fa anys en algunes parròquies les campanes van ser destruïdes, en altres han desaparegut els campaners, però tot plegat no ha pogut fer callar la veu del campanar que el poble identifica amb la pròpia.

■ Antoni Mirabet

Ha mort mossèn Albert Vives, una personalitat en la cultura catalana

OLIANA.— El dia 6 de maig morí el prevere Albert Vives i Mir. Natural d'Oliana, era una personalitat reconeguda en la cultura catalana. La Generalitat de Catalunya l'havia distingit amb la Creu de Sant Jordi i la Medalla de Francesc Macià.

El prevere, de 85 anys d'edat, era venerat per totes les persones que l'havien tractat i n'havien rebut ensenyament i testimoni cristià. Consagrat prevere el 1931, inicià el treball pastoral a Balaguer. L'ensenyament, sobretot musical, fa que encara avui molts balaguerins el recordin amb veneració. Promocions de preveres d'Urgell fan elogi de la tasca docent de mossèn Vives al Seminari Diocesà: literatura, història i música. L'any 1964 introduí al calendari acadèmic l'ensenyament de la Llengua catalana. Després es constituïria en artífex de la normalització lingüística a l'Alt Urgell, la Cerdanya i Andorra. Els mestres, tant de l'escola pública com de la privada, han fet els cursos de reciclatge i professorat de català a l'aula dirigida per Albert Vives. Primerament es responsabilitzà de la Càtedra de Llengua Catalana mossèn Pere Pujoli després va ser nomenat President comarcal d'Omnium Cultural. A part de les distincions oficials, el poble, sensible als valors culturals de Catalunya, ha valorat

i agrait la tasca eficaç i constant de mossèn Vives.

Sensible a tots els valors culturals, el prevere treballà en l'ensenyament i conreu de la música. A Balaguer dirigí l'Orfeó Balaguerí i organitzà un Quintet de Cambra. A la Seu d'Urgell ensenyà música al Seminari i, des del 1964, va ser organista de la catedral.

Entusiasta de l'art, del 1975 al 1990, va ser Director del Museu Diocesà, catalogà el seu fons i contribuï a la seva difusió a les pàgines de l'anuari Urgellia i de la revista Església d'Urgell.

Cultura i humanitat s'agermanaven en mossèn Vives i en feien un sacerdoti sublim. Sensible a tots els valors espirituals escoltava i atenia tothom i sempre, amb delicadesa, donava la pinzellada de les grans personalitats. Una entitat cultural el definí com a "demòcrata i senyor, company magnífic, amic fidel... un home bo". Oliana, el seu poble, el juliol del 1991, oferí un homenatge i dedicà una plaça al seu capellà de "cal Mir". Un espai encara més gran guarda en els cors de totes les persones que s'han sentit acollides i estimades pel prevere.

■ A.M.

FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

CURS D'ESTIU DE TEOLOGIA

Organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya

Tema: **EL DÉU CRISTIÀ**

Dies: Del 29 de juny al 10 de juliol 1992 - De 9'30 a 13'45 h.
Hores: Matins, de 9'30 a 13'45 - Tarda, de 17'30 a 19.
Lloc: Facultat de Teologia de Catalunya - Diputació 231, Barcelona

PRIMERA SETMANA (del 29 juny al 3 de juliol)

Déu es manifesta a Israel (A.T.)

Prof. M. CLAUSTRE SOLÉ — De 9'30 a 10'45 h.

Plantejament de la qüestió de Déu

Prof. FLORENTÍ PINO

De 11 A 12'15 h.

El Déu vivent, lloat i glorificat per homes salvats

Prof. PERE TENA — De 12'30 a 13'45 h (29-30 juny)

"Sigueu perfectes com el meu Pare és perfecte"

Prof. GASPAR MORA — De 12'30 a 13'45 (1-3 juliol)

SEGONA SETMANA (del 6 al 10 de juliol)

La revelació del projecte de Déu en Jesucrist als deixebles i a les primeres comunitats

Prof. JOSEP RIUS-CAMPS — De 9'30 a 10'45 h.

El Déu de Jesús (N.T.)

Prof. XAVIER ALEGRE — De 11 A 12'15 h.

Déu: Pare-Fill- Esperit (El Déu Trinitari cristià)

Prof. JOSEP VIVES — De 12'30 a 13'45 h.

SESSIONS DE TARDA:

La Facultat de Teologia ofereix una reflexió cristiana de dos esdeveniments importants: per una banda els **Jocs Olímpics**, que es competiran a Barcelona a finals de juliol; per altra banda el **Vè. Centenari**, en el marc del Programa "Conèixer l'Església que és a Amèrica", en col·laboració amb Cristianisme i Justícia i amb el suport de la Comissió Amèrica-Catalunya 92 de la Generalitat de Catalunya.

AQUEST CURS ÉS VÀLID:

— Com a preparació per iniciar la Llicència, per a les persones que han cursat el sexenni filosòfico-teològic.

— Com a sector teològic per a l'obtenció de la DEI, que capacita per a ser professor de Religió (4 anys de curs d'estiu cobreixen les hores de Teologia exigides per a la DEI).

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:

— Facultat de Teologia de Catalunya. Diputació 231, 08007

Barcelona. Tel. 454 16 00.

— Institut de Teologia Fonamental. Llaseres 30, 08190 Sant

Cugat del Vallès. Tel. 674 11 50.

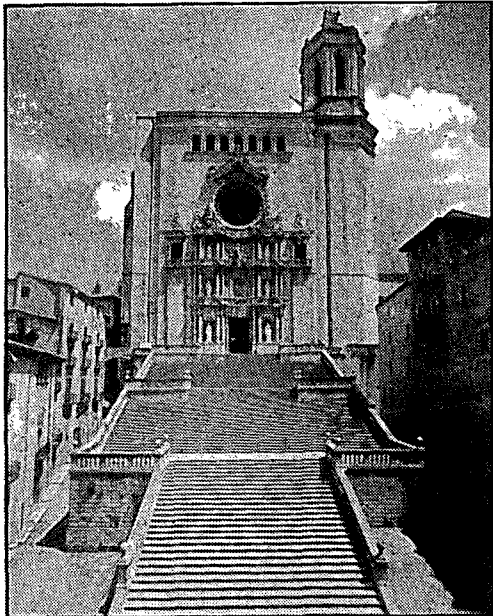
Els Consells Episcopals passen revista a llurs problemàtiques davant la imminència de l'Europa sense fronteres

Les Esglésies de Girona i Perpinyà intercanviaren experiències

GIRONA

Els Consells Episcopals de les diòcesis de Girona i Perpinyà es van reunir oficialment per primera vegada el passat dia 26 a l'antic semiri de la capital del Rosselló amb la presència dels dos bisbes, Jaume Camprodon i Joan Chabbert. La trobada es va iniciar amb la presentació d'una ponència sobre la temàtica que més preocupa als Consells de les dues diòcesis catalanes com són la recessió progressiva del món rural; la nova immigració, formada sobretot per treballadors magrebins; el fenomen del turisme de masses; i el desenvolupament de les ciutats de Girona i Perpinyà en la nova Europa sense fronteres.

Respecte a la immigració es van debatre les característiques que té a les dues diòcesis, les actituds que pren la societat catalana i la presència i intervenció que hi pot tenir l'Església. També es va estudiar la situació dels joves d'avui en relació amb la fe i les cre-

ences.

Els tretze components dels Consells Episcopals, dels quals sis pertanyien al bisbat de Girona, van dinar junts i a la tarda van continuar la trobada compartint els programes i les accions pastorals que es porten a terme a cada diòcesi. En acabar la reunió totes dues parts la van qualificar de molt positiva i van manifestar el seu desig de repetir-la en el futur.

El Consell Episcopal del bisbat de Girona està compost pel Vicari General, mossèn Esteve Andreu; el Secretari General-Canceller, mossèn Joan Nasplesa i els Vicaris Episcopals, mossèn Josep Perich mossèn Jaume Julià, mossèn Enric Sala i mossèn Lluís Solà. Cal remarcar que les diòcesis de Girona i Perpinyà ja havien mantingut relacions a nivell de bisbes i d'altres càrrecs importants en els últims anys, però no a nivell oficial i institucional.

■ M. Caballé

El bisbat de Girona té quatre causes de beatificació pendents

GIRONA.— La diòcesi de Girona té actualment quatre causes de beatificació a la Congregació dels Sants del Vaticà que esperen l'aprovació del consell de teòlegs per continuar el procés fins al decret del Papa de virtuts heroïques en favor dels candidats. Una de les causes és la de la noia obrera d'Olot, Lliberata Ferrarons, que va morir a la capital de la Garrotxa l'any 1842 amb fama de santedat de manera que gairebé immediatament després del seu traspàs se li va rendir culte privat.

Ara el seu expedient es troba a Roma a punt de ser estudiat per la comissió de cardenals i teòlegs i redactat així l'anomenada Positio. Lliberata Ferrarons va destacar per la seva humilitat i pietat ja que, malgrat els greus problemes econòmics de la família que la van obligar a treballar en una fàbrica tèxtil des dels set anys, mai no es va queixar. La seva frase preferida era: "Els ulls a la feina i el cor amb Déu".

Un altre expedient que és ja al Vaticà és el del fundador de les Missioneres del Cor de Maria, doctor Joaquim Masmitjà i de Puig, també fill d'Olot, que va morir a Girona el 1886. En la seva mort la Congregació ja tenia cases a Girona, Olot, la Bisbal, Santa Coloma de Farners, Camprodon, Besalú, Lladó, Cassà de la Selva, Sant Feliu de Guíxols, Mataró i també a Califòrnia, als Estats Units.

Per últim, el bisbat de Girona té dues altres causes a Roma que són les de tres religioses del Cor de Maria, naturals de Riudarenes, assassinades el juliol del 1936, i de set Missioners de Jesús, de Canet de Mar, assassinats aquell mateix estiu. Finalment el proper 25 d'octubre es beatificaran nou religiosos claretians de diferents poblacions gironines i un de Sant Joan de Déu, assassinats també el 1936.

■ M.C.

El Bisbat i l'Ajuntament de Girona permuten terrenys per fer la nova Església de Santa Eugènia

GIRONA.— L'Ajuntament de Girona i el Bisbat han signat una permuta de terrenys en el sector de la ciutat anomenat Fontajau que suposa de rebot la cessió d'un solar al barri de Can Gibert del Pla per construir la nova església de la parròquia de Santa Eugènia. Aquesta parròquia perifèrica de Girona es trobava sense locals propis des de l'any 1937 en què va ser enderrocat el temple que tenia al peu de la carretera de Salt.

Els nous locals parroquials ocuparan planta i quatre pisos al xamfrà del carrer Orient i Campcardós i, segons el rector, mossèn Amali Orió, s'hi construirà l'església, la residència dels capellans, aules per la catequesi, un centre juvenil i locals per a reunions. Segons un portaveu del Bisbat "la negociació s'ha portat molt bé i s'ha arribat a una solució justa per a les dues parts".

Actualment la parròquia de Santa Eugènia té uns

13.000 habitants i és a càrrec de tres pares salesians: mossèn Amali Orió, mossèn Àngel Alegre i mossèn Lluís Araiz. La comunitat salesiana posseïa uns terrenys a l'entrada del barri de Can Gibert al costat del carrer Güell i a principis dels vuitanta en va cedir un tros a l'Ajuntament per eixamplar l'esmentat carrer a condició de comptar amb la col·laboració municipal a l'hora de fer la nova església.

La superfície del solar que ara s'ha cedit pel complex parroquial és d'uns quatre-cents metres quadrats i els responsables consideren que són suficients per cobrir les necessitats espirituals i pedagògiques. Fins ara la parròquia de Santa Eugènia tenia els seus serveis escampats en diferents locals llogats que es trobaven en diferents carrers la qual cosa dificultava l'acció pastoral.

■ M.C.

La revelació cristiana, font d'espiritualitat

(del 27 de maig al 10 de juny)

Prof. J.E. Jarque

Presentació dels grans temes de la teologia dogmàtica a la llum de l'afirmació del "Credo": "...propter nos homines et propter nostram salutem..."- Incidència d'aquesta en la vida del cristià. La veritat revelada que culmina en Jesucrist, el Verb de Déu fet home, "font d'aigua viva" per al creient.- La fe acceptació intel·lectual d'unes veritats i simultàniament adhesió personal a Jesucrist, a la seva paraula i a la seva persona.- Relació enriquidora i fonamental entre la dogmàtica, objecte d'estudi, i la vida espiritual.- Per a la recerca sistemàtica de la teologia espiritual, la dogmàtica ofereix un ampli objecte d'estudi, ensems fonamental i mútuament enriquidor.- L'espiritualitat cristiana només pot trobar en els continguts del dogma i en la seva formulació teològica uns fonaments sòlids; tanmateix, l'esforç intel·lectual rigorós per treure a la llum les virtualitats de vida pel cristià contingudes en el dogma pot aportar-li a aquest un escriure d'interès i noves perspectives de recerca.

INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA
Diputació, 231 - Tel. 451 49 42 - 08007 BARCELONA

CATALUNYA / 92

Joves participatius

De veritat que la joventut actual és tan poc participativa com gairebé tothom ens vol fer creure? Una flor o dues, o tres, tal vegada no arribaran a fer un estiu, però aquests darrers dies els exemples de voler ser copartípeps d'una idea, d'un projecte, d'uns colors i d'uns ideals s'han passejat per les quatre orientacions cardinals del país. A part de l'extraordinària celebració de la victòria del Barça, la resta d'exemples que podríem posar sobre la taula comptaren amb una participació que superà un miler de nois i noies, i la xifra no està tan malament perquè el motiu que els havia aplegat era potser més d'abast interior, d'allò que toca molt directament el cor i l'ànima, però no per això era menys significatiu. Penso ara en el jovent que participà en el VII Romiatge de la Confirmació de la diòcesi de Barcelona a Montserrat.

Reunir mil joves per a una ocasió així, no és ni fàcil ni còmode, i això no obstant, es va fer. Quan

més aviat el jovent se sent inclinat per activitats que a la bestreta els promet més diversió, que un miler pugin a Montserrat per un motiu religiós és quelcom que dona peu a tota mena d'esperances. No poso en relleu la quantitat perquè si s'haguessin aplegat uns cinc-cents el fet el trobaria igualment positiu. Em refereixo més aviat a la qualitat, al caràcter de l'acte que ens demostra a la gent que tenim edat de ser pares, que som pares, que el que importa és saber ajudar els fills a trobar un camí ni que sigui per la via de la comprensió i de l'ajut perquè l'afecte es dona per cosa establerta.

Quan tot es mesura pel guany que és susceptible d'aportar, del tarannà que sigui, que un miler de joves renunciïn a un dia de discoteca per enriquir el seu esperit, és quelcom que dona peu a pensar que el futur el tenim en molt bones mans.

■ Antoni Plaja i Mateu

La Mare de Déu de Rocaprevera, al camí dels Degotalls

Torelló estreny més els vincles amb Montserrat

VIC

TORELLÓ.— Si fem una petita història, trobarem aquests lligams:

El "VEÏNAT DE MONTSERRAT" de Torelló que l'any 1960 solament era una gran esplanada de camps conreats, aquest mateix any va començar el seu desenvolupament i a gran ritme, agafant tot "el pla de l'Espana" i va poblar-se en el moment que naixien com a bolets els nous habitatges.

De seguida hom s'adonà que feia falta una atenció espiritual a la gent d'aquest veïnat i algú va suggerir que es podia donar a aquest nou barri perifèric el nom de "VEÏNAT DE MONTSERRAT" que tothom va trobar molt escaient.

A l'any 1966 el Doctor Masnou fa una visita i nomena un capellà i va iniciar-se el culte a un local provisional.

El 28 d'abril del 1968, els veïns van en peregrinació a Montserrat a recollir la imatge de la Mare de Déu, **obsequi de la comunitat benedictina i beneïda pel mateix Pare Abat.** Des d'aleshores la Verge Bruna

ha presidit totes les nostres celebracions.

Per l'abril de l'any 1969 es fa una romeria per recollir una **ofrena d'objectes de culte** que ens fa la comunitat benedictina.

L'any 1971 el Sr. Bisbe fa una nova visita i nomena un altre capellà que ja dirà missa cada dia i vigílies i ajudarà a la parròquia de St. Feliu.

El local provisional queda petit i es veu la necessitat d'un local més gran. Es passa el culte a un local més gran, del Centre Cívic i es fa la primera Eucaristia la Nit de Nadal de l'any 1973.

El dia 1 de gener de l'any 1977, la nostra església és erigida canònicament Parròquia, formant part de l'Arxiprestat de Torelló. Hom creu que es l'única parròquia del Principat, dedicada a la Mare de Déu de Montserrat.

El dia 23 de març de l'any 1979 comença la construcció d'un temple digne. Hi treballen molts voluntaris encapçalats pel mateix rector. Les obres van a bon ritme i molt aviat l'església —local— ja és acabada.

El dia 7 de novembre de 1981 té lloc la Consagració del nou temple. Al·leluia!! **La Comu-**

nitat de Montserrat ens obsequia amb estampes pel recors d'una diada tan memorable.

Donen la notícia feliç, entre altres els setmanaris: "TORELLÓ", "EL 9 NOU", "CATALUNYA CRISTIANA", "AUSONA"...

"BENEDICCIÓ ABACIAL DEL RVD.M. PARE SEBASTIÀ Mre BARDOLET", conferida per L'EMM. CARDENAL NARCÍS JUBANYI ARNAU, Arquebisbe de Barcelona.

DISSABTE DE PASQUA, 1 d'abril de 1989"...

Dia 24 de maig de 1992 coincidint amb la Trobada de les dues parròquies de Torelló, es va dur la majòlica de la Mare de Déu de Rocaprevera al camí "dels DEGOTALLS". Tot i que el dia no es presentava gaire acollidor amb cara de pluja, ningú no es va espantar i es varen omplir els cinc autocars i algun cotxe particular. En arribar a Montserrat es féu la presentació de la majòlica al Abat.

El nonagenari i reconegut poeta torellonenc, Joan Castells i Casas, ho féu amb belles i poètiques paraules.

Després hi hagué el dinar de "Germanor" i a les quatre es va fer camí cap als DEGOTALLS on el Pare Abat i Mons. Jaume Camprodon, Bisbe de Girona i també convilatà nostre varen fer la benedicció de la majòlica de la nostra Mare de Déu, on restarà sempre, vetllant per als seus fills torellonencs.

Tot va anar molt bé i tothom

Imatge de la Mare de Déu de Rocaprevera

content a part de la remullada que vàrem rebre alguns tot mirant uns Esplais que ballaven les seves danses, i en caure el xàfec, tothom volia entrar a la Basílica i com que eren tants apinyats a la porta, vàrem fer

com els de Ridaura: Deixar-la caure.

I a les sis de la tarda, altra volta cap a Torelló, tothom sa i estalvi.

■ C.C.

Una manera de donar sentit al lleure

El CCU posa aquest estiu el Quart Món a l'abast

BARCELONA.— El Centre Cristià dels Universitaris (CCU) ha començat la campanya d'estiu donant a conèixer les activitats que ofereix durant juliol i agost, i que es basen en camps de treball en l'àmbit del quart món.

Les possibilitats que per ara es proposen són la participació com a monitors voluntaris en casals d'estiu del Raval, Verdum i Bellvitge en torns, de dilluns a divendres, de dues setmanes. També es pot col·laborar en sessions de reforç escolar al Raval en quatre torns.

En el camp dels disminuïts físics i psíquics hi ha colònies organitzades per l'Esplai Club de Sants, i l'oportunitat de conèixer a la comunitat de l'Arca "el Rusc" de Tordera. A més a més hi ha tasques de reforç escolar, animació i acompanyament a les presons de joves o adults, o en un centre d'acollida de transeünts. Per últim, l'Associació Amics de la Gent Gran necessita voluntaris per fer companyia a avis i participar en colònies.

D'altra banda, s'organitzarà la Universitat Internacional per la Pau, i durant el juny hi haurà cicles de conferències, videofòrums, concerts i reunions de pregària. Els interessats en qualsevol activitat d'aquest estiu, es poden dirigir al CCU totes les tardes de juny de 16,30 a 21,30, c/Villarroel 81, Tel. 323 33 68.

■ Guillem Farré

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació S.O.S. Kinderdorf (adherida a la UNESCO)

Vols donar una llar a infants que no en tinguin?

Desitjo fer-me **AMIC D'ALDEES INFANTILS S.O.S. DE CATALUNYA**
Passeig de Sant Gervasi, 24 - 08022 Barcelona - Tels. 417 75 39

1.- Amb la subscripció de:

_____ Ptes.

que faré efectives amb pagament: Trimestral Semestral Anyal

2.- Apadrinant a:

Un infant amb 2.500 ptes. al mes.

Una casa amb 10.000 ptes. al mes.

Nom i dos cognoms:

Adreça:

Població:

Banc o Caixa d'Estalvis:

Agència:

Direcció:

Compte corrent o Llibreta d'Estalvis núm.:

Senyali amb una X els quadres que li interessin.

El Monestir de Vallbona de les Monges va tenir el seu origen al segle XII

Al llarg de vuit segles s'han anat succeint a Vallbona generacions de monges cistercenques.

Els ordes religiosos i la societat medieval

En la vida i en la societat medievals tingué un lloc molt destacat l'aportació dels ordes religiosos, no solament en el camp espiritual sino també en el cultural, artístic, científic i econòmic. Sobre tot a partir de la influència dels benedictins, que presidiren la naixença i consolidació dels primers imperis i nacions europeus, i que arribaren amb la reforma feta des de Cluny (ss. X-XI) al seu moment de màxima esplendor.

A la fi del s. XI (1098) un grup de monjos benedictins fundà el monestir de Cîteaux o del Cister, a la Borgonya, on assajà una nova manera de viure la regla de Sant Benet, amb voluntat de retornar als orígens i amb la recerca d'una més gran austeritat i allunyament del món. Aquest moviment s'adaptava plenament als nous corrents d'inquietud religiosa i de deseiement de les coses materials, i triomfà gràcies a la gran personalitat de Sant Bernat de Claravall, fundador i abat del monestir d'aquest nom (1115). A la seva mort (1153), els cistercencs comptaven amb 343 abadies filials per tot Europa.

Les fonts bàsiques de l'esperit cistercenc són la *Carta de Caritat* de l'abat Esteve Harding (1109-33), els escrits de Sant Bernat, els *Usos* de Cîteaux i el *Petit Exordi*. El Cister comporta un retorn a l'austeritat, senzillesa i pobresa individual del monjo, que s'aïlla voluntàriament del món i troba en el monestir tot el necessari per viure de cara a Déu. Simplifica la litúrgia del res coral i afegeix a les tradicionals hores canòniques (matines, laudes, menors, vespres i completes) un ofici a la Mare de Déu, devoció de la qual els cistercencs foren especials promotors.

El Cister defugí la sumptuositat que imperava en els cluniacencs i el seu pes en la societat temporal —que tingueren especialment des de la reforma gregoriana— i creà alhora un orde compacte, amb fort esperit congregacional, tot i

mantenint l'autonomia dels monestirs. La filiació de cada monestir amb la seva casa mare es mantenia a través del dret de visita d'aquesta a les seves fundacions i una vegada a l'any havien d'assistir al capítol general del Cister.

Mentre Cluny havia deixat el treball en mans dels servents, els monjos cistercencs es dedicaren molt especialment a les tasques de colonització agrícola per mitjà de les *granges* en què se subdividien les terres del monestir, on un monjo dirigia la feina dels *conversos*, estament de religiosos no sotmesos a les obligacions corals plenes creat pel Cister que es dedicaven sobretot a les feines manuals, dins la línia de l'*Ora et labora* de Sant Benet.

Un signe extern de l'austeritat cistercenc fou la d'utilitzar hàbits sense tenyir, que els valgué de ser coneguts com a *monjos blancs* front dels benedictins tradicionals, dits *monjos negres*, també pel color fosc de l'hàbit. Monjos blancs i monjos negres protagonitzaren la vida religiosa europea del s. XII i bona part del XIII, fins a l'aparició dels ordes mendicants que atregueren amplis sectors populars i que clogueren el moviment religiós monàstic medieval.

L'austeritat marcà també l'arquitectura i ornamentació de les seves esglésies i monestirs, i el fet que la màxima expansió de l'orde es produís en l'època final de l'art romànic, i en la d'aparició de les primeres formes del gòtic, ha fet que alguns estudiosos moderns anomenessin *art cistercenc* el propi de la transició dels dos períodes. Posteriorment, amb l'acumulació de riqueses i la protecció dels nobles i reis, s'arribà a un refinament d'aquesta austeritat, en part allunyat dels primers teòrics de la reforma, i encara més amb el canvi de mentalitat produït en les èpoques del Renaixement i del Barroc.

■ C.C.

Rastres d'un
passat
esplendorós

Ruta

La Ruta del Cister, que inclou visites a monestirs de gran bellesa i magnificència, es una proposta seductora i una invitació a recordar les traces d'un passat esplendorós. Vallbona de les Monges, Poblet i Santes Creus són un testimoniatge del nostre passat que varen néixer en un moment àlgid de Catalunya, als segles XII i XIII.

D'ençà que els Consells Comarcals de l'Alt Camp, la Conca de Barberà i l'Urgell varen iniciar la campanya "La Ruta del Cister" fa tres anys, l'afluència de visitants en cadascun d'aquests Centres s'ha incrementat d'una manera significativa. Es demostra d'aquesta manera l'encert d'una iniciativa que pot donar un impuls econòmic a les comarques de l'interior. A Poblet s'ha passat de 80 mil a 180 mil persones en tres anys; a Vallbona de 7 mil a 24 mil, i a Santes Creus de 65 mil a 90 mil.

La Ruta del Cister és un èxit —ningú no ho dubta— i fa falta només que les comarques i poblacions afectades en treguin tots els beneficis. Caldria, per exemple, incrementar els equipaments turístics, especialment a l'àrea de Vallbona de les Monges, que ha experimentat un increment espectacular de visites.

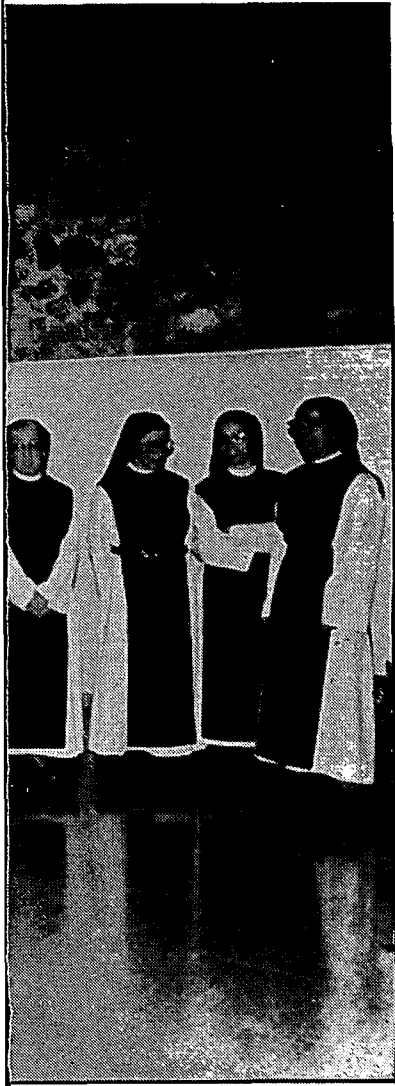
La Ruta, a més de promoure els monestirs cistercencs, també ha realitzat una difusió i promoció

de la gastronomia de les tres comarques, així com dels productors que s'hi elaboren.

Restauració del Patrimoni

Un recorregut per la Ruta del Cister, que és aconsellable de fer durant la primavera o la tardor, permet adonar-se així mateix de la tasca de restauració que porta a terme en aquest cas la Genera-

El conjunt arquitectònic de Santes Creus és fidel als millors models dels monestirs cistercencs

Actualment n'hi ha 22

Poblet és un dels monuments monàstics més importants d'Europa

monumental del Cister català

litat per conservar el patrimoni artístic del país. El president Pujol, en un recent recorregut per la Ruta, va dir: "Iniciatives com la del Cister permeten treure profit de coses que es tenen i contribueixen a avançar en el procés de reconstrucció del nostre país". Va afegir que la Ruta és un testimoni de confiança al futur.

El Monestir de Vallbona de les

Monges va tenir el seu origen al segle XII en unes agrupacions mixtes d'ermitans que vivien retirats en aquest indret. A finals del segle, la comunitat monàstica era ja exclusivament femenina. Des d'aleshores, al llarg de vuit segles, s'han anat succeint al Monestir generacions de monges cistercenques.

A Vallbona calia portar a terme una actuació immediata perquè, segons que explica el director

general del Patrimoni Cultural, Eduard Carbonell, les cel·les en què viuen les monges, situades damunt el claustre, estan en molt mal estat. Actualment es fa un convent nou per traslladar-les. La Generalitat hi ha invertit 175 milions mentre que diverses empreses que actuen com a "sponsors" n'hi han destinat 85. Amb certa urgència, s'haurà de restaurar així mateix el cimbori. Actualment resideixen a Vallbona 22 mon-

ges. En època de màxim esplendor, s. XIII-XIV, n'hi havia 150.

La majestuositat de Poblet

De la comarca de l'Urgell, seguint els indicadors que trobem a diversos indrets estratègics de la carretera, ens traslladem cap a la Conca de Barberà per veure un cenobi tan majestuós com el de Poblet, que pertany al terme municipal de Vimbodí.

Aquest Monestir es considera com un dels monuments monàstics més importants d'Europa. L'església és un exemple remarkable de l'art cistercenc. El conjunt fou bastit entre els segles XII i XVIII i ha estat restaurat modernament. Pràcticament es conserven totes les construccions que s'hi han fet segons les necessitats d'una comunitat en plena vitalitat i expansió, i amb la protecció dels sobirans de la confederació catalano-aragonesa, sobretot d'ençà que Pere III el Cerimoniós féu del Monestir el Panteó Reial de la dinastia.

La comunitat de Poblet, al segle XIV se situava al voltant de 100 monjos. A l'abadia n'hi ha actualment una trentena que mantenen viu l'ideal cistercenc. Poblet continua essent un important centre d'atracció espiritual.

Santes Creus, bellesa i monumentalitat

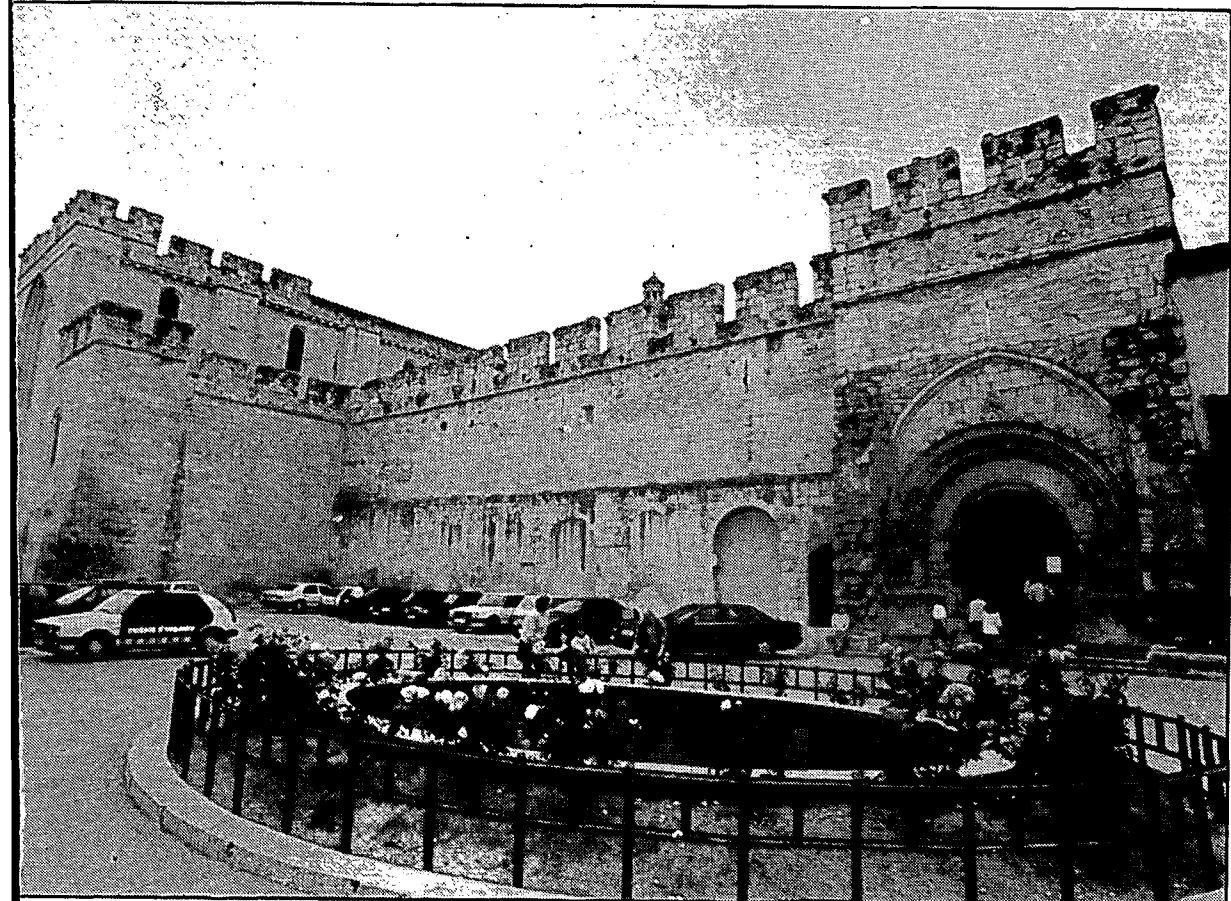
Aquest Monestir és situat a la

comarca de l'Alt Camp. Fou bastit en una vall reclosa, en un harmoniós paratge, vora el riu Gaià. L'atmosfera i vegetació és típicament mediterrània i s'hi respira un ambient de pau absolut. Cal situar l'edifici a cavall dels segles XII-XIII, moment en què la tècnica constructiva de l'Orde del Cister es propagà ràpidament des dels centres francesos de Cîteaux, Clairvaux, Marimón, la Ferté i Pointigny.

El magnífic conjunt arquitectònic és fidel als millors models dels monestirs cistercencs i destaca per la seva bellesa i monumentalitat, lluminositat i proporció acollidora de les seves estances. Com a Poblet, la cronologia de les construccions s'allarga dels segles XII al XVIII.

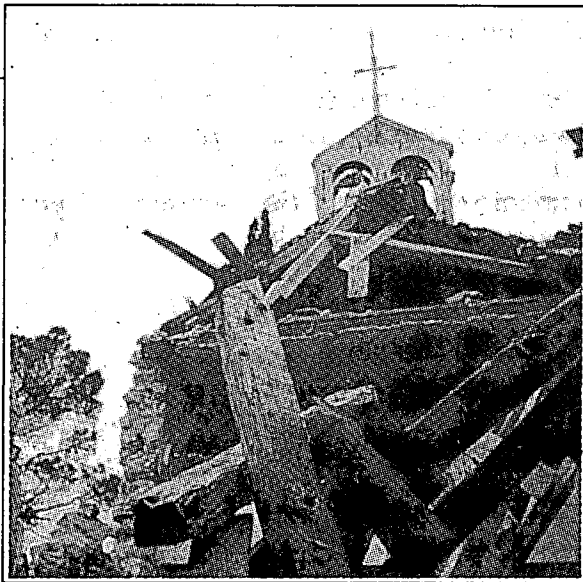
La Ruta del Cister posa de manifest que a la Catalunya interior trobem indrets d'indubtable bellesa paisagística i monuments molt importants, que en moltes ocasions no són prou coneguts ni per la gent del país ni pels turistes que en gran nombre ens visiten cada any. La tendència és concentrar-se en la reduïda franja d'un litoral jove, alegre i encinsador. El país, sortosament, pot oferir molt més. Iniciatives com la campanya de "La Ruta del Cister" ajuden a donar un impuls turístic a indrets d'indubtable interès.

■ Tomàs Puntí

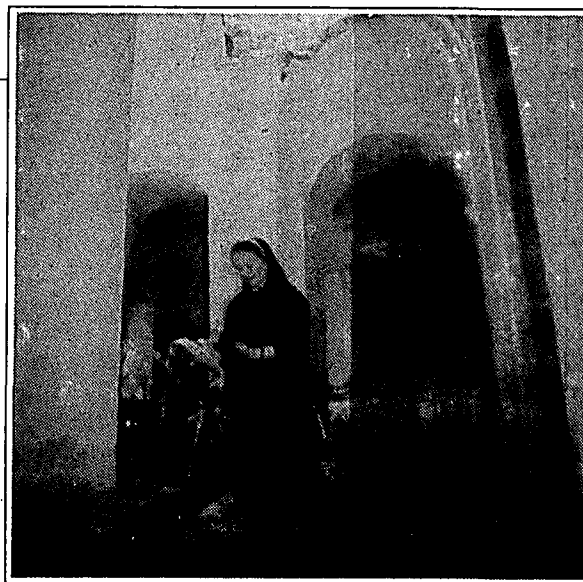

El seminari de Lviv (Ucraïna) acull 357 seminaristes. Aquí els veiem en una fervorosa celebració de la seva fe

Segons la revista "Glas Koncila", editada a Croàcia, fins l'1 de març, 374 esglésies i 51 monestirs i convents, havien estat parcialment o totalment destruïts

Una monja intenta salvar el que pot d'entre les runes d'una església de Dubrovnik

2, dimarts

Sarajevo: desafiament serbi a l'ONU

A les vuit d'ahir al vespre, dues hores després d'entrar en vigor l'últim alto-el-foc, les milícies sèrbies, engrossides amb més de 50.000 soldats provinents de l'antic exèrcit federal, tomaren a disparar contra Sarajevo. En menys de 24 hores, 30 persones han mort i més de 100 han resultat ferides; Sarajevo comença a veure com s'apropa el fantasma de la fam. El bloqueig internacional decretat per l'ONU, ara per ara, no ha fet minvar gens ni mica l'horror de la guerra. I, si per un cas, l'ONU pensés en una acció militar, el comandant de les focs aèries iugoslaves ha dit que, Belgrad s'hi oposarà amb tots els mitjans al seu abast.

Copenhague: sí o no al Tractat sobre la Unió Europea

Encara que els sondejos indiquen un alt percentatge de "no", tanmateix els responsables polítics esperen que, finalment, Dinamarca dirà "sí" a Maastricht. Dinamarca i Irlanda són els dos països dels dotze comunitaris que han de decidir per votació si s'incorporen plenament a la construcció europea segons els acords de Maastricht. És ja conegut un cert antieuropeisme dels països nòrdics molt gelosos de la seva política i del tarannà particular de la seva democràcia.

Washington: acaba la primera fase dels comicis del 92

Amb les primàries d'avui en sis Estats nord-americans: Califòrnia, Ohio, New Jersey, Montana, Nuevo Mèxic i Alabama, es tanquen les votacions populars per a l'elecció del candidat demòcrata i republicà a la Casa Blanca. Fins ara semblava que Bush (republicà) i Clinton (demòcrata) serien els dos únics candidats a disputar-se l'elecció a la Casa Blanca; però, encara que no és oficial la seva candidatura, sembla que el multimilionari Ross Perot, independent, podria rendibilitzar al seu favor, el descendent polític de molts ciutadans que veurien en Perot la possibilitat de renovar el sistema polític dels EUA.

3, dimecres

Copenhague: "no" a la Unió Europea

El resultat del referèndum danès ha estat un guerro d'aigua freda en el cor de l'eufòria europeïsta després de Maastricht. Per un escàs marge de vots (50.7% contra 49.3%). El poble danès se sent lluny de la manera de pensar i fer de les nacions del sud de la CE, i té por de perdre la seva estructura socio-econòmica sota el poder dels països centreeuropeus. Tanmateix és possible no hagin mesurat prou bé les conseqüències d'aïllar-se enfront d'una Europa unida políticament i econòmicament. La resta dels Estats de la CE han deixat la decisió als Parlaments respectius; només Irlanda farà també un referèndum per conèixer la voluntat dels ciutadans. Perquè el gener del 93 pugui entrar en vigor el Tractat de Maastricht l'han d'haver ratificat tots els països de la CE. Com s'arranjarà ara la situació?

Rio de Janeiro: cimera de la Terra

Més de cent caps d'Estat i de govern, i en total representants de més de 170 països, comencen avui a Rio de Janeiro una cimera sobre el Medi Ambient i el Desenvolupament. Es preveu una gran discussió entre el Nord i el Sud. El Nord industrialitzat i consumista és el que més degrada l'ambient i el que més crida a favor de l'ecologia del Planeta, i el Sud, explotat des d'anys i panys de les seves matèries primeres, urgint pel deute extern i per la fam, es veu obligat a esgotar les seves reserves naturals. Cal harmonitzar equitativament per a tothom, desenvolupament econòmic i protecció del Planeta.

París: la UEO demana mesures de força contra Sèrbia

La UEO és l'única instància europea amb competències en matèria de Defensa. La seva assemblea com a tal no té capacitat decisòria; són els respectius ministres de Defensa dels nou països de la CE que en són membres els qui han de decidir si s'apliquen o no mesures de força contra Sèrbia i Montenegro. Bàsicament es tracta d'organitzar una operació aèreo-naval que garanteixi el compliment de l'embargament ja decretat.

4, dijous

Brussel·les: la unió europea continuarà endavant

El "no" danès ha caigut com un gerro d'aigua freda sobre la resta dels països de la CE. Tanmateix, caps d'Estat i de govern i responsables polítics de la gestió del Tractat de Maastricht, (fins i tot els polítics danesos s'han mostrat favorables a renegociar el Tractat matisant alguns aspectes), han manifestat clarament que, tot i reconèixer que el "no" danès ha complicat les coses, estan decidits a tirar endavant el projecte de la Unió Europea. Mitterrand ha decidit que la ratificació de Maastricht, confiada en principi a la Cambra de Diputats, sigui objecte d'un referèndum. Ell i el canceller Helmut Kohl varen fer pública ahir una declaració manifestant la seva voluntat d'atendre's el calendari previst.

Praga: eleccions en el cap de setmana

Els analistes polítics creuen que, molt possiblement, aquest cap de setmana pot fer-se realitat la divisió de Txecoslovàquia en dos Estats independents. Václav Havel, l'actual president de Txecoslovàquia, ha fet una dramàtica crida al sentit comú de txecs i eslovacs, demanant-los que optin per la unitat, la comprensió i la col·laboració pacífica, superant les tendències separatistes. De cara a la unió europea, un enfrontament entre txecs i eslovacs, podria significar una nova divisió a Europa.

Washington: Bush i Clinton, asseguren la nominació

Tot i que les coses encara podrien canviar en les convencions nacionals dels seus respectius partits i que l'amenaça de Ross Perot com candidat és més que una boira d'estiu, celebrades les eleccions primàries de Califòrnia, Bush pel cantó republicà i Clinton pel demòcrata, s'han assegurat la seva nominació com a candidats a la Casa Blanca, amb 2.491 delegats per Clinton i 1.783 per Bush.

5, divendres

Oslo: el problema del "no" danès

El president de torn del Consell de Ministres de la CE, el portuguès Joao de Deus Pinheiro, va manifestar, a la sortida de la reunió d'urgència convocada amb motiu del "no" danès al Tractat de Maastricht, que: "Els Dotze volem continuar junts i Dinamarca forma part de la nostra família i, per tant, l'ajudarem en el que calgui per tal que trobi la millor solució possible". La impressió general és que es vol donar temps al temps i que es trobarà solució al problema. Per altra banda, a la reunió de ministres d'A.E. es va descartar una renegociació del Tractat, i també es va descartar una cimera amb tots els caps d'Estat de la CE.

Oslo: comunicat del Consell Atlàntic

Els ministres d'Afers Estrangers dels Estats membres de l'OTAN, reunits per celebrar el Consell Atlàntic de primavera, donaren llum verda a posar la infraestructura de l'Aliança al servei de la CSCE (Conferència sobre Seguretat i Cooperació a Europa) en operacions al servei del manteniment de la pau a Europa. Els acords precisats en un document de sis punts, posant de manifest el fort lligam transatlàntic, la seguretat europea, les relacions amb els nous socis, l'oferta a la CSCE per participar en accions pel manteniment de la pau, el suport a la demanda dels Estats bàltics per una retirada de les antigues forces soviètiques, i finalment el control d'armament i la seguretat.

Belgrad: Milosevic ofereix la seva dimissió

Milosevic, president de Sèrbia, va manifestar que: "no seria cap problema deixar la presidència si aquest fos el preu que cal pagar perquè s'aturi l'aplicació de les sancions o perquè s'arribi a una solució justa".

El cardenal Sin, de Filipines, saluda el candidat presidencial Fidel Ramos, primer protestant aspirant a la presidència d'un país majoritàriament catòlic

El papa Joan Pau II conversa amb el matador espanyol, José Ortega Cano, mentre aquest l'obsequia amb una torera

La Germandat Rociera de "El Salvador", de Sevilla, en començar el seu romiatge al Rocío, (Huelva)

6, dissabte

Varsòvia: el Parlament confirma el nou primer ministre

La cambra Baixa polonesa ha confirmat a **Wladimir Pawlak** com a primer ministre, càrrec pel qual va proposar-lo el president **Lech Walesa**. Aquest fet es considera un èxit donada la divisió de partits existents en el Parlament. **Pawlak** és el líder del **Partit Camperol**. Amb aquest nomenament s'espera que minvi la tensió política a **Polònia**.

Praga: les eleccions txecoslovaques

En la primera jornada electoral s'ha observat una gran participació dels electors. Els comicis van començar ahir a les dues del migdia i continuaran fins avui a la mateixa hora, que tancaran els col·legis electorals. Els sondejos pronostiquen el triomf del **Partit Democràtic Cívic**, liderat pel ministre de **Finances Václav Klaus** a la **República txeca**, i al **Moviment per a l'Eslovàquia Democràtica**, liderat per **Wladimir Mecliar**, a la **República eslovaca**.

Bonn: trobada Kohl i Major

Els caps de govern d'**Alemanya** i d'**Anglaterra**, **Helmuth Kohl** i **John Major**, s'han reunit a l'antiga capital de la **República Federal Alemanya** per examinar la situació creada pel "no" danès al **Tractat de Maastriht**. La reunió es considera com un intent per reconduir la influència negativa que ha tingut el "no" danès en el desig dels països escandinaus —**Noruega** i **Suècia** especialment—, de ser membres de la **CE**, i també per estudiar la forma d'accelerar la reincorporació de **Dinamarca** al projecte d'una **Europa unida**.

Washington: la cursa vers la Casa Blanca

L'aparició en la contesa electoral d'un nou element capaç de proclamar la seva candidatura a la presidència **USA**, l'independent **Ross Perot**, preocupa seriosament l'actual ocupant de la **Casa Blanca**, **George Bush**, el qual, segons rumors, nomenarà l'actual **Secretari d'Estat** director responsable de la seva campanya electoral.

7, diumenge

París: descobriment d'una fàbrica d'explosius pertanyent a ETA

La policia francesa va descobrir una sinistra fàbrica d'explosius (cartes i paquets bomba) que **ETA** tenia muntada a **París**. La localització del dipòsit d'explosius i la detenció de quatre persones es considera conseqüència de les detencions efectuades la setmana passada al **País Basc** francès.

Praga: resultat de les eleccions

Segons els primers escrutinis de les eleccions celebrades ahir i abans d'ahir el nou **Parlament** es repartirà principalment entre els conservadors del **Partit Democràtic Cívic**, liderat per **Václav Klaus** que ha obtingut el 35% dels vots a la **República txeca**, i el **Moviment per a una Eslovàquia Democràtica**, campitanejat per **Wladimir Mecliar**, que ha obtingut el 34,5% a la **República eslovaca**. La resta de vots correspon als altres partits contendents, dels quals els més importants són el **Partit d'Esquerra Democràtica** amb un 16%, el **Partit Nacional Eslovac** amb un 8%. Les altres formacions polítiques han obtingut resultats més baixos. Es tem que el resultat general determini el final de **Txecoslovàquia** que quedaria dividida en dos **Estats**: la **República txeca** i la **República eslovaca**.

Sarajevo: continua la guerra implacable

La capital de **Bòsnia** continua essent víctima dels atacs de l'artilleria sèrbia que ahir va disparar els seus obusos al centre i perifèria de **Sarajevo** especialment sobre les instal·lacions militars abandonades o evacuades per l'exèrcit el dia abans amb intenció de destruir-les totalment. Aquests últims bombardeigs han causat tres morts i deu ferits. En els dos mesos i escaig ja són 5.000 els morts que ha fet aquesta guerra civil absurda i criminal, per la qual s'ha demostrat que no hi ha voluntat d'entesa.

8, dilluns

Barcelona: el Barça i l'Espanyol acaben feliçment la Lliga

Els equips barcelonins de futbol de primera divisió estan d'enhorabona: el **Barça**, a més de **Campió d'Europa**, també és campió de **Lliga**, en guanyar l'**Atlètic de Bilbao** i perdre el **Reial Madrid** davant del **Tenerife**; i l'**Espanyol**, perquè empatant amb la **Reial Societat** a **San Sebastián**, malgrat que el **Deportivo de la Coruña** hagi guanyat l'**Osasuna**, es manté a la divisió d'honor ha pogut eludir el calvari de la promoció. I tots contents!

Sarajevo: més sobre la guerra balcànica

Fent cas omís dels alto-el-foc que s'han anat acordant, malgrat les sancions imposades per l'**ONU**, els radicals serbis estan disposats a imposar a sang i a foc la participació de la capital bosniana. Tot plegat un atzucac, ja que aquesta participació se suma a l'exigència del 65% del territori de la **República de Bòsnia**. El poble ja està cansat i espera la intervenció de forces estrangeres per resoldre el problema.

Washington: visita de Major a Bush

En la seva visita, el primer ministre britànic va mirar de convèncer el president nord-americà, **George Bush**, per tal que firmi el tractat de bio-diversitat que s'està discutint a la **Cimera de la Terra de Rio de Janeiro**, encara que no és segur que els anglesos el firmen. **Major** i **Bush** també tractaren de les reunions a **Munich** del **G-7** (els 7 països més industrialitzats) i la de la **CSCE** (**Conferència sobre la Seguretat i Cooperació a Europa**) que tindrà lloc a **Hèlsinki**.

Les tres europes

El **NO** danès s'ha estès com la pólvora. Reacció en cadena als països escandinaus. Finlàndia, Suècia, Noruega. Aquesta setmana els diaris han anat publicant els seus sondejos d'opinió i la voluntat de pertinença a la Comunitat Europea és inferior a abans del dia 2 de juny, dia del referèndum a **Dinamarca**.

Sembla que els danesos han reforçat un sentiment generalitzat pels nòrdics. Evidentment volen beneficiar-se dels avantatges econòmics d'una Europa unida. Per això aquests països, integrants de l'**EFTA** (**Associació Europea de Lliure Canvi**), s'han associat amb la Comunitat Europea per participar del **Mercat Únic**. A partir del gener, entrarà en vigor, doncs, l'anomenat **Espai Econòmic Europeu**.

Avantatges econòmics, sí. Però molt diferent és compartir una legislació i una disciplina ben particulars —la comunitària—, que els portaria a renunciar a bona part del seu també peculiar mode de vida.

Són societats, les nòrdiques, molt condicionades per la climatologia. El rigor de la natura sembla haver encomanat, per òsmosi, les legislacions escandinaves. Un treballador pot arribar a pagar el 60 per cent del seu sou en impostos, a part de la fiscalitat indirecta sobre l'alcohol i el tabac. A **Noruega**, una ampolla de cava català de qualitat mitjana pot arribar a les 5.000 pessetes al restaurant. El tabac ros americà val 750 pessetes el paquet.

La contrapartida és clara. Una forta cobertura social, la gairebé inexistència de la sanitat privada, uns mitjans de transports públics, que si bé no són barats sí que cobreixen bona part del territori. Un factor importantíssim en uns països molt accidentats, amb unes condicions climatològiques molt dures, i amb una població molt dispersa. En termes de rendibilitat costa imaginar l'existència d'un ferry o d'un pont entre dues illes per poques desenes de persones.

És la pèrdua d'aquest univers tan característic, i que ha costat tant de construir, el que fa por als escandinaus. I la Comunitat Europea, des de les latituds nòrdiques i protestants, s'ha vist sovint com la bèstia "burocràtica, meridional, catòlica i corrupta". Si més no, així s'ha expressat part de la premsa danesa.

Aquests dies han estat extremadament rics en anàlisis. Unes d'incertades i d'altres víctimes de la improvisació i el desconeixement.

Tres europes es continuen mostrant clarament: la catòlica, la protestant i l'ortodoxa. La primera, entusiasta de la unitat. La segona, rica, recelosa d'un corsè burocràtic i contrària a finançar aventures arrauxades dels veïns del sud.

Finalment, l'Europa Ortodoxa, presa de la confusió i assimilant tots els mals del Tercer Món, incloses les guerres més cruels entre serbis i musulmans.

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

És cosa coneguda de fa segles que el Sol té "taques", regions més fosques que es van fent i desfent. El primer que va observar-les a través d'un telescopi, interposant-hi un vidre fumat, va ser **Galileu Galilei** (1564-1642) el 1611, però de fet des de l'antigor ja s'havia vist la cosa: cròniques gregues i xineses de segles abans de l'era cristiana ja en parlen. I és que només cal mirar el Sol a través d'un vidre fumat, en època d'activitat solar, per veure-les ben bé a simple vista. També un any abans de Galileu el jesuïta alemany **Christoph Scheiner** (1575-1650) en Ingolstadt ja havia observat en una projecció del disc solar la presència de clapes fosques; no les va considerar "taques" perquè, després de consultar el provincial sobre què podien ser aquells piquets obscurs i haver-li dit aquest seu superior que Aristòtil no havia parlat enlloc de tal cosa, va opinar que devien ser uns petits objectes celestes que rodegen el Sol, ja que l'astre-rei ha de ser "immaculat". Galileu, però, va opinar, amb més encert que allò era de la mateixa superfície solar i ho va fer servir per mesurar el període de rotació del Sol sobre el seu eix: 27 dies. Però el que no sabia el savi italià era que es produïen per un fenomen de magnetisme, cosa que no es va descobrir fins al 1908. Expliquem-ho:

L'estudi de les taques solars

A l'època de Galileu hi hagué qui interpretà les taques com els cims de muntanyes que sobresortien a través dels núvols del Sol; Galileu cregué que era al revés: regions ennuvolades més fosques de la superfície solar. La realitat és que són simplement regions més fredes de la fotosfera. Més fredes vol dir que "només" tenen uns 4.000°K de temperatura o sigui gairebé uns 2.000° menys que la mitjana de la fotosfera; es veuen fosques per contrast; la part central de la taca és encara més brillant que un arc elèctric.

A prop de les taques és freqüent veure regions més brillants de la fotosfera que han rebut el nom de **fàcules**. I les protuberàncies eruptives més intenses es formen també a

51. Les taques solars i el magnetisme del Sol

les immediacions de taques. Algunes taques petites no duren més d'un o dos dies, però la majoria creix i subsisteix fins a unes dues setmanes, gairebé com una mitja revolució del Sol. Això en mitjana, perquè hi ha taques que viuen més; algunes dos mesos, i el rècord consignat d'una taca excepcional va ser de 5 mesos.

Un farmacèutic alemany de Dessau, que es deia **Heinrich Samuel Schwabe** (1789-1875), tenia interès per l'astronomia i va decidir dedicar-hi el seu temps lliure. Volia veure si trobava un planeta més proper al Sol que Mercuri. Començà les seves observacions el 1826. I per més que mirà no va trobar cap planeta, però els 17 anys que va dedicar a mirar el Sol amb paciència incansable, cada dia que no estava núvol, van donar-li la satisfacció de poder anunciar que les taques solars apareixen i s'esvaeixen molt regularment segons un cicle d'uns deu anys (avui sabem que aquest cicle s'acosta més a 11 anys). Va enviar el resultat de les seves observacions a la revista "Astronomische Nachrichten", que les publicà sense gaire entusiasme per part del seu cap de redacció. La troballa, cert, de moment no va tenir gaire ressò. Però ben aviat un astrònom anglès s'interessà per la descoberta i va voler prosseguir l'estudi d'aquelles enigmàtiques taques. Era **Richard C. Carrington** (1826-75). I hi va trobar una altra peculiaritat: sempre comencen a formar-se a una latitud solar relativament alta, a uns 40°, després van baixant cap a l'equador i és a uns 4° abans d'arribar-hi on normalment acaben desapareixent; i després, com fent un salt, en tornen a presentar-se a les regions altes. Però va ser **E. Maunder** (1851-1928), anglès també, qui va enunciar el 1904 aquesta peculiaritat amb més precisió

popularitzant el diagrama, en forma d'ala de papallona, que visualitza el moviment de cada grup de taques.

És cert que cada 11 anys, aproximadament, l'activitat solar de formació de taques presenta un màxim, però això no vol dir que tots els màxims siguin iguals. L'astrònom suís **Maximilian Wolf** (1863-1932) va establir un criteri per mesurar-ne la intensitat: és l'anomenat "nombre de Wolf", que indica l'activitat solar en funció del nombre i extensió de les taques visibles cada dia. Doncs bé, s'ha vist que hi ha hagut màxims amb el nombre de Wolf inferior a 100, i altres que han arribat fins a 190 com va ser el cas del de 1957.

El magnetisme solar

I ara ve el gran interrogant: per què es formen les taques solars? quin és el mecanisme que les provoca? Fins al 1908 no es va trobar un principi de solució: l'americà **George E. Hale** (1868-1938), inventor de l'espectroheliògraf (aparell que fa possible fotografiar la llum d'una sola banda de l'espectre del Sol) i fundador de l'observatori de Mont Palomar, va aplicar l'efecte Zeeman a l'estudi del magnetisme solar. Segons aquest efecte físic descobert per **Pieter Zeeman** (1865-1943), un camp magnètic fa que les ratlles de l'espectre corresponent a un element químic es desdoblin, i la separació de les noves ratlles que hi apareixen és proporcional a la intensitat del camp. Doncs bé, Hale va trobar que el camp magnètic global del Sol és poc intens: pels volts d'un gauss (un gauss, o Gs, és la unitat d'inducció magnètica); el de la Terra se sap que és de 0,2 Gs. Però a les taques solars el camp magnètic arriba a 3.000 Gs!

La descoberta causà sensació. Remolins magnètics provoquen l'aparició de les taques. Però: com es produeix un magnetisme tan intens? És el gran interrogant que encara no s'ha resolt. Veiem ara que una taca comença on es forma un camp magnètic, de moment encara feble però que va creixent, aleshores s'hi veu una fàcula, o sigui una regió més brillant, i un o dos dies més tard apareix un "porus", que així s'anomena una taca quan és tan petita que no arriba als 2.500 km de diàmetre; i després d'uns cinc dies s'hi fa una doble taca, quasi sempre: una és el cap i l'altra la cua amb polaritat magnètica oposada i van creixent i corrent cap a l'equador on s'esvaeixen. Cada doble taca és un imant potentíssim... de gas. Com es pot formar? Les taques generalment es formen a grups, en una extensió d'uns 10.000 km, però de vegades molt més; el rècord va ser el 27 d'abril de 1947: el Sol presentava 107 taques en una extensió de 25 vegades el diàmetre de la Terra, 320.000 km. Ara bé, s'ha vist també que cada parella de taques va girant lentament. Què és el que hi passa? Senzillament que el magnetisme total del Sol canvia de sentit cada onze anys: a cada cicle el pol nord magnètic passa a ser pol sud i viceversa; o sigui que pròpiament hauríem de dir que el cicle solar és de 22 anys: és a cada 22 anys que torna a la posició inicial. Conèixer això és important perquè és cert que les tempestats magnètiques que s'originen al Sol, quan és al màxim de les taques, poden arribar a repercutir a la Terra i provocar alteracions del camp magnètic terrestre, i fins a produir interferències en les línies de comunicació per ràdio i de vegades en la transmissió elèctrica. Cal estar preparats cada cicle d'onze anys per al màxim quan es produeixi. La troballa de Schwabe s'està veient que tenia més importància de la que els seus contemporanis li donaren. Resta, però el gran enigma: com es formen les tempestats magnètiques solars i per què precisament cada onze anys?

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Catalunya Cristiana
València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Població D.P. Tel
Adreça
Se subscriu a exemplar (s) ^{castellà} del setmanari **Catalunya Cristiana**.
L'import anual, 9.100,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

domiciliació bancària xec nominatiu que adjunto
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació) altra forma de pagament
(indiqueu-la)

Data Signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....
Adreça

Senyors,

Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA**, amb càrrec al meu ^{compte corrent} _{llibreta}

Data Signatura

Entitat Oficina Compte

Impuls creador i llibertat

Reproduïm, pel seu interès, aquest article del gran artista Mstislav Rostropovic que va publicar el diari "La Vanguardia". Aquest gran mestre, guanyador de l'última edició del Premi Internacional Catalunya, que concedeix l'Institut d'Estudis Mediterranis, parla del procés de creació, que atorga Déu a algunes persones per tal que facin arribar als altres el seu do.

Una de les primeres paraules que vaig aprendre a dir quan era petit fou Casals. Pau Casals. El meu pare, que fou un gran músic, havia estat deixeble de Casals, i el venerava, i en l'ambient tancat que regnava aleshores al meu país llunyà, pregon i apassionat, escoltàvem ansiosos els discos de Casals, perquè així ens arribaven els ecos d'un gran missatge musical que, com tota creació veritable, portava també un crit de llibertat.

I vull definir què entenc per creació. Bé: crec fermament que el primer impuls de la creació s'esdevé sobretot en una persona que sap creure. Creure en qualsevol imatge de l'eternitat o de la immortalitat, ja sigui Crist, Buda o simplement l'esperit de l'home, que no mor amb nosaltres.

He al·ludit Jesucrist perquè no puc imaginar-me l'harmonia de la nostra vida sense un Creador. Llavors el personifico en la figura del Crist, com sol fer-ho tanta altra gent, tota una civilització. A través d'ell concreto la força indefinible que constitueix l'essència del primer Creador. I la música, n'estic convençut, és un do del nostre Creador.

Com més em submergeixo dins

un esperit propi diferent. Igual com l'existència de les formigues o les abelles, que es classifiquen bo i fent diferents tasques en la seva comunitat. Déu ha fet això mateix amb les persones, tot i que sovint no ho reconeixem i presumim que tots som iguals. N'hi ha que neixen per tal de crear, d'altres per consumir, uns altres per treballar, un nou grup per inventar, tothom segons el programa que els ha estat introduït en néixer.

Dins la categoria dels creadors, hi ha persones nascudes per aportar bellesa a la vida. Bellesa i cultura per tal que les altres persones tinguin una vida espiritual, enlairin la seva vida. És un estímul de Déu. Mozart, posant per cas, el tingué: extreia d'aquella magma total i inicial una meravellosa òpera, una simfonia, i la lliurava al món.

Però no hi ha res que sigui donat de franc. L'estímul, el talent, l'has d'educar i de treballar. I has de fer-ho durament, posant-hi tota l'energia possible. Perquè quan el talent, l'energia i la voluntat van separats, es creuen els cables i no s'arriba a cap resultat positiu. L'home estàmbé el seu esforç. Això ho ha de saber i d'adoptar tota la humanitat, i no pas creure que el benestar i la llibertat vénen tots sols, sinó que són fruit de l'esforç.

I malgrat tot, crec jo, una persona cal que mai no s'aturi, pensant

geixo, és com si comencés a bastir un edifici, i en gran part tot plegat depèn de com hagi estat aquest començament. Poc temps després ja veig el final de l'obra, envers el qual estic construint un pont, i on arribaré després de totes les col·lisions que puguin esdevenir-se al llarg del camí. I cada concert, cada cop, fins i tot amb la mateixa obra, és diferent.

I has de treballar i educar-te perquè Déu t'ha donat aquest talent a fi d'entregar-lo als altres. És aquí, llavors, on pot produir-se una interferència nefasta: que no et permetin realitzar aquesta feina ni donar-la als teus germans. És quan et priven de la llibertat. Són les dictadures que t'obliguen a treballar, però que t'impedeixen d'arribar a ser allò que vols. El que és pitjor de la dictadura és que posa límits a l'expressió del talent, en destruir la llibertat.

Però, què és la llibertat?, s'han demanat molts, i ben sovint amb la intenció de destruir-la. Us diré què és: allò que posseeixen els ocells. Un ocell pot posar-se al damunt de qualsevol branca de qualsevol arbre. Ningú no li dirà que aquell arbre no és seu i que només pot cantar en aquell altre arbre. La llibertat consisteix en el fet que

cadascú trobi el seu propi lloc enmig de les persones, i hi faci el bé.

Miraré d'exemplificar-vos tot això amb una història. Una història real de la qual sóc protagonista i que començà la nit del 19 d'agost de l'any passat.

Aquella nit em vaig assabentar del cop d'Estat a Moscou mentre era al meu apartament de París. Mirava i escoltava les notícies mentre esperava l'emissió de la roda de premsa de la junta que liderava el cop, i m'esgarriava. Compenia que el maleit terror que havia regnat durant més de setanta anys al meu país, era de retorn.

Vaig tancar els ulls i aleshores vaig sentir en l'indret més pregon de mi mateix el so de la música de la "Vuitena simfonia" de Dmitri Shostakovitc. La música era silenciosa, devastadora, evocadora del patiment inhumà del seu compositor. Allò que jo temia era el retorn del temps en el qual aquesta música fou escrita: temps de mentides, d'engany, de dignitat humana trepitjada. Vaig entendre, en aquell moment tan místic, que em cridava un poder al qual era inútil resistir-me. L'endemà vaig volar cap a Moscou i vaig anar a l'edifici del Parlament, on vaig estar-m'hi els tres dies següents, durant els quals vaig sentir dins meu, com mai en la meua vida, l'esperit de Crist.

En el decurs d'aquella primera nit, mentre esperàvem l'imminent atac, estàvem segurs de la inevitabilitat de la mort. Hi havia més de 30.000 persones defensant els que voluntàriament ens havíem tancat dins l'edifici del Parlament. Però, què eren enfront de les forces combinades del KGB, l'exèrcit i la milícia, aplegades com estaven per la presència dels seus ministres a la junta?

Ploqué tota la nit i la boira embolcallava les teulades. Com vàrem saber més tard, l'atac havia estat planejat amb helicòpters, que

deixarien les seves forces a la teulada de l'edifici. Però la boira i les ràfegues de vent avortaren el pla. Segurament la junta no s'adonà que havia planejat l'enderrocament el dia de la sagrada festa de la Transfiguració. Estic segur que vam ser salvats només per la intervenció de les forces superiors.

Quan vaig sortir a fer un volt, a les tres en punt de la matinada, amb la constant expectació de l'atac, per caminar enmig dels defensors voluntaris que envoltaven l'edifici, vaig poder comprovar que molts i molts d'ells duïen al damunt símbols de la seva fe religiosa, utilitzats com a defensa i salvació. En el silenci de la nit, romput pel soroll dels tancs desplaçant-se, l'emanació de fe era gairebé palpable. Aquell moment, i la salvació de tots nosaltres —i del futur del país—, vingué només de Déu.

"L'estímul, el talent, l'has d'educar i de treballar. I has de fer-ho durament, posant-hi tota l'energia possible"

No hi ha prou paraules per cobrir l'espectre de l'emoció que vaig sentir al llarg d'aquells tres dies. Els tres dies més feliços de la meua vida. Dies d'unitat entre la fe i el meu poble.

Però vull parlar-vos també del vostre poble, de Catalunya. Dels seus creadors, perquè un poble es manifesta sobretot en la capacitat creadora. La Catalunya que ha donat al món en Pau Casals. Casals tenia la màgica virtut de la comunicació amb el públic a través de la música. Existeix el concepte de puresa tècnica, que és important com a mitjà per aconseguir l'objectiu: Però l'objectiu ha de ser la fondària de les idees i de les emocions. En això, justament, rau la interpretació de la música. I quan aquest objectiu s'assoleix, ja no hi fan gaire els mitjans amb els quals s'ha aconseguit. Això era Casals: sempre aconseguia l'objectiu principal.

Molts altres acompanyen Casals a Catalunya. Teniu, tenim, en Gaudí: mires la seva fantasia i la bellesa que crea i t'admira quan saps que treballava com un minaire, picant trosset a trosset. Una feina immensa. Treball i creació: és fonamental que totes dues coses vagin plegades. I Dalí, la seva orgia de la fantasia. Em sento feliç que la vida m'hagi atorgat el privilegi de conèixer-lo personalment, així com Pau Picasso, que de jove s'havia format a Catalunya. Tampoc no podem oblidar en Miró, que creava segons el principi de Rodin, és a dir, eliminant d'un tros de pedra tot allò que no li calia...

Admiro aquest poble català compacte i creador. I permeteu-me que, gràcies al Premi Internacional Catalunya que acabeu de concedir-me, em senti ja un més enmig de vosaltres.

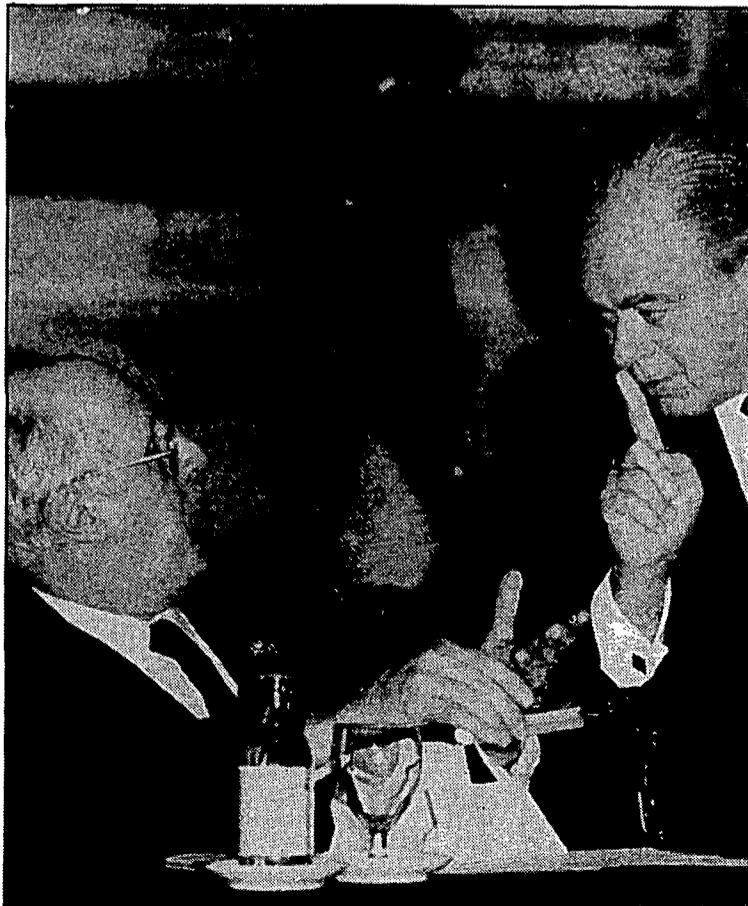
"Com més em submergeixo dins la música, més segur estic que el so és un pont entre el nostre món real, per on tots passarem a la fi, i un món piadós, un món espiritual"

la música, més segur estic que el so és un pont entre el nostre món real, per on tots passarem a la fi, i un món piadós, un món espiritual. Potser n'és una prova obliqua l'existència del so en els distints temples i esglésies: he sentit les corals a les esglésies ortodoxes gregues i russes, els orgues a les catòliques i protestants, els cantaires a les jueves i els tambors a les budistes. De vegades, en alguns casos rars, en la meua imaginació, juntament amb la música que sorgeix del silenci, he experimentat una comunicació emocional amb els meus amics difunts.

Així, l'impuls és troba ja en determinats homes quan neixen. Les persones són si fa no fa iguals, les unes i les altres, però neixen amb

que ha arribat al seu objectiu i que per fi pot sentir-se segura i reposar. Com digué Lleó Tolstoi, hem de tendir vers el nostre objectiu, cap al nostre ideal, com si perseguís un fanal portat per nosaltres mateixos. Jo he treballat molt, encara ho faig. Si quan era jove tenia més temps per a la feina de preparació, ara, baldament ofereixi molts més concerts, dedico encara més temps que abans a preparar-me, fonamentalment a costa d'hores de son.

Treballes sempre sota el mateix misteri, la mateixa incògnita: si bé saps com començar, és difícil endevinar què passarà després. Quan començo a interpretar una obra, de qualsevol compositor, en un concert, tant si toco com si diri-

Rostropovic rebé de mans del president Pujol el Premi Internacional Catalunya

Moviment Cristià

DE GENT GRAN

"La vida és de Déu, però és nostra la responsabilitat de cultivar-la i fer-la CRÉIXER en l'amor, tot esforçant-nos a posar els béns de la terra al servei de tothom."

(Pau López Castellote, a CATALUNYA CRISTIANA, 8.4.90)

Poc es podia imaginar el nostre bon amic, i prolífic escriptor, en Jaume Ministrall Masjà (a.c.s.) que la seva ciutat "petita i delicada" viuria al cap d'uns anys una jornada tan esplendorosa, animada i emotiva, com la que s'esdevingué en ocasió d'haver-s'hi celebrat la nostra VI Trobada General de Gent Gran.

La premsa local va fer-se'n ressò l'endemà mateix, i en algun cas de forma notable, cosa que agraim profundament, alhora que ho considerem un encert periodístic digne de destacar, perquè els fets, més o menys sensacionals, no sempre haurien de ser de signe negatiu, per molt que es digui que el públic ho desitja i exigeix.

Per altra banda, el dia 17 de maig va ser notícia televisada, en el programa "Signes dels temps" que s'emet cada diumenge, a les 12'15 pel Canal 33 i a les 23'45 per T.V.3.

L'organització

Va ser perfecta. Els nostres amics gironins ho van planificar, dirigir i executar tot d'una manera que no mereix sinó els elogis més cordials, de part nostra i de tots els qui pogueren gaudir-ne. El nostre agraïment, doncs, un cop més a tots ells i a les institucions i persones que els facilitaren la seva àrdua labor.

Perquè aparcar la gran quantitat d'autocars, arribats dels quatre punts cardinals del nostre país no era pas una feina fàcil. Però ells, previsorament, van saber-ho resoldre com si fos la cosa més natural del món. També és d'admirar, i agrair, la delicadesa amb què un bon grup de joves va acomboiar, i atendre el gran nombre de persones grans que ompliren a vessar els dos temples i l'ampli vestíbul de l'aeroport on es serví el dinar, possiblement el

Fou una jornada esplendorosa, animada i emotiva. Aquí veiem alguns dels assistents pujant les escales de la Catedral

El bisbe Camprodon, en la Trobada General de Girona

"Poseu la vostra experiència al servei dels altres"

més multitudinari dels que s'hi hagin celebrat fins ara.

Abans de dirigir-nos-hi, tinguérem l'oportunitat de recórrer tots plegats els evocadors i singulars carrers que envolten l'església de Sant Feliu, la Catedral i el remodelat call jueu. Un marc meravellós, adornat per un riu, ara reposat i tranquil; l'Onyar, el qual, emmirallant l'esbeltesa de tot aquell conjunt, és el símbol més entranyable pels qui en són fills i una de les perspectives artístiques més admirades arreu.

L'Eucaristia

Va ser presidida pel Bisbe de

Girona, Mons. Jaume Camprodon, i concelebrada per una vintena de preveres, consiliaris del nostre moviment. El temple de Sant Feliu, arrel i testimoni de la fe secular de la Diòcesi, va reviuire un cop més la seva ancestral joia, "rejuvenida" aquesta vegada pel fet de compartir i agermanar la seva pròpia història amb el miler de petites històries personals que hi acollia aquell matí, amb tot el que, una i altres, contenen de goigs i de sofrances, de fe i d'esperances... Tot respirava a joia

pasquall!...

Enmig d'un silenci devot i solemne, escoltàrem les paraules de Mons. Camprodon, en una homilia de la qual és impossible suprimir-ne cap fragment. No obstant i això, remarcuem l'al·lusió que hi va fer als milers d'anys de vida que sumàvem tots plegats els allí reunits. **Uns anys —va dir-nos— que constitueixen una gran riquesa que hem de saber posar al servei dels altres...**

Realment, és de doldre no poder encabir ací tota la seva homi-

lia... Però és de creure que si posem en pràctica el que acabem de subratllar, i si —seguint la seva exhortació— tenim la traça de donar més valor a allò que som que no a les coses que fem, en tenim ben bé prou per a extreure'n tot un programa de vida, realitzada humanament i amb un sentit profundament cristià.

Les tres dimensions de la Trobada

Mirant-ho des de fora, podem dir que l'amplada i l'extensió que anem adquirint com a moviment cristià de gent gran, a Catalunya, ens la donen la gran diversitat de procedència del miler i mig de persones grans que, amb esforç i entusiasme, van acudir aquell dia a l'acollidora i simpàtica ciutat de Girona.

I, observant-ho des de dins, la Trobada d'enguany ens pot servir per mesurar el gruix i la cohesió del nostre moviment amb els seus petits grups escampats arreu, els quals, conservant llur autonomia, tenen consciència de la força que representa la unió fraterna que vivim i que ens dona a tots plegats identitat i caràcter.

Sense cap mena d'envaniment ni cofoisme, tot això ens ha d'espavilar l'afany que sentim per a fer "créixer" cada cop més, el nombre de persones disposades a aportar al món la fe, la joia i l'esperança necessàries per viure amb felicitat.

Una felicitat que, si de vegades sol ser relativa, pot resultar absoluta en la mesura que a la fe, a la joia i a l'esperança hi afegim aquella Caritat que ho fa tot, benignament i raonablement, suportable.

■ J.N.C.

Una Trinitat individualitzada...

Cadascú de nosaltres posseeix una triple personalitat malgrat ser una mateixa i única persona...

Davant dels altres volem mantenir una façana atractiva, tant en l'aspecte físic com moral: quants d'esforços calen fer per dissimular defectes i per a amagar relliscades comprometedores...!

La realitat, però, ben sovint molt diferent de les aparences: els diagnòstics mèdics no són gaire encoratjadors...; coneixem les nostres caigudes...; no ens plauria mostrar les radiografies del nostre interior o, menys encara, un escanner moral fet públic entre els qui ens coneixen només... per la façana...!

Al marge de com volem ser vistos i de com som en realitat, hi ha el fet de com voldríem ser realment i encara, el que podríem arribar a ser... Els nostres desigs, de vegades, són pures il·lusions sense fonament o sense un esforç de cap mena de part nostra per assolir-los... Difícilment serem allò que no ens esforcem a ser, renunciant, si és el cas, a les aparences i superant les realitats que siguin al nostre abast... Passar d'aquesta triple personalitat a una única individualitat, viscuda plenament, requereix

despullar-nos de tot allò que tinguem d'artificial, de no témer la veritat tot emmirallant-nos en Aquell pel qual res no és ignot i que, a més, ens estima tal com som i ens ajuda a ser millors...

Quan ens fem grans, volem dissimular els signes externs tot i sentir-nos ben cofois de ser-ne i de poder escoltar que algú ens digui: Que jove que et conserves...!

Quan ens fem grans, potser sentim rancúnia per un passat que no ens ha deixat ser, —o creiem que no ens ha deixat ser—, allò que hauríem volgut ser... Més que no pas lamentar-ho nostàlgicament, el que ens cal és fer tots els possibles per a assolir-ho, aprofitant tot el que encara som realment... Aleshores, de les nostres personalitats en sorgirà una individualitat joiosa, esperançada, oberta als altres i al futur, mentre anem fent camí cap a la plenitud anhelada...

Aquest seria el misteri de la nostra raquítica trinitat personal i el de la seva individualització: Tant de bo assolíssim així la unitat del nostre propi ésser...!

■ Lluís Antoni

Properes activitats

DIÀLEGS DES DE LA FE

Tema III de "TROBADES AMB JESÚS" "Convertits, convertim" (La Samaritana, Jo 4,1-42)

JUNY, 1992. A les 5 de la tarda cada un d'ells.

Dilluns, dia 15: a VILADECANS, Parròquia de Sant Joan.

Dimecres, dia 17: a BADALONA, Parròquia de Sant Josep.

Divendres, dia 19: a MATARÓ, Basílica de Santa Maria.

Dilluns, dia 22, a GRANOLLERS, Parròquia de Sant Esteve.

REUNIÓ DE DELEGATS DE ZONA

Dijous, 25 de juny a les 4,15 de la tarda, a Llúria, 7. Sala 4.

JULIOL, 1992.

FORMACIÓ PERMANENT D'ANIMADORS DE GRUP

Al carrer de Llúria, 7 (Sala 4). A les 5 de la tarda.

2on. Curs, dilluns, dia 6.

1er. Curs, dimarts, dia 7.

REUNIÓ D'ANIMADORS DE GRUP

Dijous, dia 9. Al mateix lloc i a la mateixa hora.

CLOENDA DE CURS I CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA.

Orquestrada entorn a la Cimera de Río

Human Life International denuncia una campanya mundial antinatalista

Human Life International, denuncia en un document intern difós entre les organitzacions nacionals pro-vida, l'orquestració d'una campanya antinatalista d'abast mundial, entorn a la conferència de les Nacions Unides, sobre medi ambient i desenvolupament, que se celebra a Rio de Janeiro (Brasil) del 3 al 14 de juny.

Segons aquest document, amb motiu de la celebració d'aquesta cimera de Rio, mitjans de comunicació d'arreu del món publiquen articles en els quals alerten sobre els perills de la superpoblació per al mig ambient.

D'acord amb aquesta organització, els partidaris del control de la població ja han aconseguit reduir les taxes de natalitat en la majoria dels països recorrent a tot tipus d'arguments sobre superpoblació, i "ara canvien d'argumentació, centrats en temes medi ambientals i assegurant que l'excés de població està arruinant l'ecologia".

Segons el document, utilitzant com a excusa la celebració d'aquesta cimera, "s'invertiran milions de dòlars a difondre arguments medi ambientals arreu del món per promoure el control de població".

Human Life International assenyala en aquest sentit que "cal desemmascarar els mites demogràfics" i les organitzacions que els difonen, i crida l'atenció en particular sobre la campanya iniciada a Amèrica Llatina a favor de la legalització de l'avortament.

Campanya per a la legalització de l'avortament

En relació amb aquesta última qüestió, Human Life Internatio-

Human Life internacional afirmen que els partidaris del control de la població ja han aconseguit reduir la natalitat.

nal denuncia l'existència de "sinistres plans per a Amèrica Llatina" emmascarats darrera de "la iniciativa per a una maternitat sense riscos", programa que va començar l'any 1987 i que per al 1991 ja s'havia desenvolupat a més de 70 països d'Àsia, Àfrica i Orient Mitjà.

Els co-patrocinadors d'aquesta campanya, segons HLI, són el Programa de l'ONU per al Desenvolupament (PNUD), el Fons de l'ONU per a la Infància (UNICEF), el Fons de Població de l'ONU (UNFPA), el Banc Mundial, l'Organització Mundial de la Salut (OMS), el Consell de Població i la Federació Internacional de la Planificació Familiar (IPPF).

Els principals promotors de la iniciativa per a la maternitat sense riscos a Amèrica Llatina són el Prup Parlamentari Interamericà

sobre població i desenvolupament (GPI) i l'organització Family Care International. Ambdues organitzacions tenen, segons HLI, estretes relacions amb la Federació Internacional de Planificació Familiar.

Segons denuncia Human Life International, com a fruit d'aquesta iniciativa s'han organitzat quatre conferències regionals per a Amèrica Llatina, la primera de les quals fou la de Centramèrica, celebrada a Guatemala el gener d'aquest any.

En aquesta conferència regional, segons testimonis d'assistents, representants del Banc Mundial i de la Federació Internacional de Planificació Familiar reclamaren una "reorientació de les polítiques sobre avortament a Amèrica Llatina".

Aquesta reorientació de la le-

gisació llatinoamericana en matèria d'avortament ha estat també reclamada públicament pel Dr. Fred T. Sai, president de la International Planning Parenthood Federation, i que fins fa poc temps fou també principal

conseller del Banc Mundial en afers de població.

Per altra banda, Human Life International ha denunciat que durant una reunió internacional dels patrocinadors i organitzadors del programa "Iniciativa per a la maternitat sense riscos", que es va celebrar a Washington el passat mes de març i al qual assistiren 120 experts de 20 països del tercer món, el president del Banc Mundial va prometre duplicar el finançament d'aquest banc als programes d'anticonceptius, avortament i esterilització en el Tercer Món.

Segons Human Life International, "el Banc Mundial està utilitzant el seu enorme poder mundial econòmic i polític, per decretar i finançar un misantròpic esforç, amb objectiu d'ajudar la humanitat", proposant i promovent mètodes perjudicials de control natal que són intrusius i repugnants a les cultures, i que tot sovint són avortius o mutilen les persones saludables, a través de programes d'esterilitzacions en massa".

■ E.P.

A la Universitat Pontifícia de Salamanca

Curs sobre mitjans de Comunicació Social

Del 22 al 6 del mes de juny, s'ha celebrat, a la Universitat Pontifícia de Salamanca, el curs "Els mitjans de comunicació social", organitzat per la Facultat de Ciències de la Informació de l'esmentada Universitat i el Secretariat de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació, amb la col·laboració del Secretariat de la Comissió Episcopal de Seminaris i Uni-

versitats.

Aquest curs ha estat destinat a seminaristes, religiosos i religioses en període de formació i a totes aquelles persones interessades a conèixer el món dels mitjans de comunicació. La finalitat és adquirir capacitat crítica respecte als mitjans de comunicació i conèixer alguns dels seus aspectes. El coordinador del curs és el doctor en

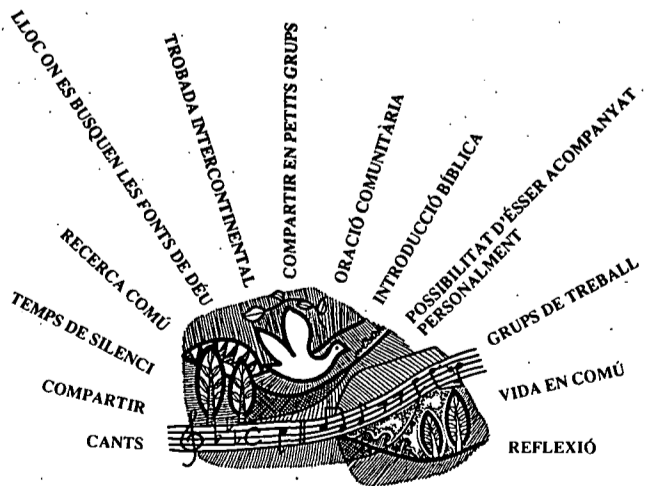
Ciències de la Informació i Professor de la Universitat Pontifícia de Salamanca, Arturo Merayo.

En el curs s'han estudiat temes com la història del periodisme, la teoria de la informació, ètica i deontologia, estructura de la informació periodística, pastoral als MCS o dret a la informació.

■ C.C.

La Comunitat de Taizé t'ofereix:
viure un "pelegrinatge de confiança a través de la terra".

• Cada cap de setmana a partir del 11 de juliol de 1992 fins el setembre de 1992 s'organitza un autocar BARCELONA - TAIZÉ. Si teniu intenció d'anar-hi el setembre comuniqueu-nos-ho.

• Sortides des de la Plaça Universitat (Barcelona).

• Per apuntar-se cal fer-ho amb un mes d'antel·lació a la data de marxa. Ajudeu-nos en això. De la vostra col·laboració depèn el viatge de molts altres joves.

• Autocar de 50 persones.

• Per més informació: Tel. (93) 792 22 57, de 9 a 10 del vespre, cada dia. Francesc.

"Els qui vulguin sortir amb alguna data tant pel juny com per el setembre o octubre, mentre hi hagi un nombre suficient, l'autocar s'organitzarà igualment"

Monsenyor Carles, als joves que participaren al VII Romiatge de Confirmació, a Montserrat

“Heu de ser camí per on es pugui grimpar fins a Déu”

El VII Romiatge de Confirmació, convocat conjuntament per les Delegacions de Catequesi i Joventut del Bisbat de Barcelona, va trobar Montserrat embolicat en boira baixa, núvols i una pluja fina i persistent que enfangava els camins i feia bassals a l'asfalt de les seves places. 1.200 joves acabats de confirmar, o en perspectives immediates de fer-ho, van anar arribant de bon matí i baixant dels autocars que, sota un cel plúmbic, els havien portat des de Mataró, Vilafranca, Mollet, Barcelona o Santa Maria de Capellades. Tots baixaven les escaletes jovials, fent-se facècies, cruspint-se els entrepans i empaitant-se, i s'encaminaven cap a la plaça de davant de la basílica, on el conjunt dels maristes ja feia una estoneta que divertia els primers joves amb cançons que, potser pel dia, encara no eren gaire mogudes.

“El tema d'enguany —diu el delegat de Joventut, mossèn Antoni Serramona, arrecerat de la pluja sota els porxos de la plaça— **modifica el lema del IV centenari de Montserrat i el converteix en “Som les pedres joves d'una Església viva”, els grups treballaran les quatre primeres comunitats de Jerusalem, Damasc, Roma i Atenes, mostrant així els orígens de l'Església que nosaltres coneixem**”.

Quan la pluja va finir, els grups de treball dels joves s'escamparen per tot

Montserrat, segons haguessin triat la meditació d'una comunitat o una altra, duent amb si rètols i estandards de diferents colors.

Asseguts en revolts dels camins montserratins, que s'endinsen per la muntanya sagrada, sobre troncs, pedres o bancs, els confirmands van reflexionar ajudats per un monitor, fins a quarts de dues, sobre diversos passatges evangèlics, al temps que havien de fer de guionistes d'histories ja dibuixades en les quals els protagonistes eren sant Pau, sant Pere o alguns dels cristians de les primeres comunitats. Els còmics van ser un èxit que van provocar veritables lliures adaptacions dels Feits dels Apòstols. Lliures adaptacions que convertien, amb la manca de malícia que té la primera joventut, sant Pau en una mena de Son Goki i Ananies en un taumaturg de procedència còsmica.

Les cares, als grups, eren totes noves. Com diu Josep Lluís Clèries, president del Moviment de Centres d'Esplai Cristians, tot i que el Romiatge té una estabilitat en el nombre de participants després de set anys de celebració, “**la gent es va renovant perquè els que es confirmen cada any són diferents**”. Això és el que dona al Romiatge la qualitat d'ocasió de prendre el pols, any rere any, de les noves generacions que puguen a l'Església. Sobre els d'enguany, mossèn Serramona, després de veure el treball per grups opinà que “la

gent jove és cada vegada més moguda però amb més ganes d'aprofundir”.

Compromisos

El treball per grups va finalitzar amb el compromís que tots els joves van escriure en una butlleta que després s'enganxava en un mural col·locat a la plaça de davant de la basílica on es representaven les cúpules i les columnes de la plaça de Sant Pere del Vaticà. Els nois i noies enganxaven els seus compromisos engruixint les columnes, dibuixant les cúpules i acolorint el cel o el sol. Així es materialitzava la figura del lema: “Pedres joves d'una Església viva”.

A l'hora del dinar, les primeres valoracions. Mossèn Francesc Pardo, vicari episcopal de la zona del Garraf-Penedès, ho valorava així: “**Hi ha un augment de la participació i això és molt positiu, tot i que encara n'hi haurien d'haver més, 4.000 o 5.000 si tenim en compte tots els que s'han confirmat enguany**”. Manca, potser, més propagació del Romiatge per part dels que ho haurien de fer? “**Jo penso que els vicaris episcopals, els bisbes auxiliars, els arxiprestos de cada zona han de descobrir la importància que té que uns xicots que s'han confirmat es trobin amb l'altres nois i noies del bisbat i amb el seu arquebisbe, ja que a vegades la**

llumeta de la fe no ve per tantes reunions que fem a la parròquia sinó percontres on has vist d'altres nois amb els quals has tingut una experiència celebrativa semblant. El Romiatge té aquesta funció importantíssima”.

Pardo assegura trobar els nanos “molt pacífics”. Però, ¿on es troba la frontera entre l'actitud reposada i la passivitat? “**La passivitat és un dels problemes que ens trobem, no només avui aquí, sinó que és una queixa habitual dels animadors dels grups de confirmació. Tu ja els pots provocar que ells t'escolten però els costa de participar**”.

Tanmateix, mossèn Serramona creu que la tònica del Romiatge no és aquesta, sinó “**una tònica molt alegre i participativa**”. Segons el delegat de Joventut, la poca participació que en alguns grups poden tenir els joves confirmands es deu, principalment, a “**la preparació, que és molt desigual des del punt de vista catequètic, i a la quantitat d'improvvisació que significa organitzar un romiatge com aquest**”.

Però, són realment més passius els nostres adolescents que l'any passat? “**Es fa difícil de dir —fa Josep Lluís Clèries— per la pluja, que sempre fa que costi més moure la gent, però Déu n'hi do el que s'han mogut aquest matí en el treball per grups. El que passa és que la gent ve dispersa de diverses parròquies, i només es veuen ara, no són gent integrada en un únic moviment que té una dinàmica comuna i ja es coneix. Això es nota una mica**”.

Al matí. Dic que això es va notar una mica, és cert, però al matí. A primera hora de la tarda, quan s'acabava el dinar i el sol començava a sortir darrere els núvols, començava a fer-se a la plaça rotllanes espontànies on la gent ballava, feia jocs, cantava... Els maristes van començar a tocar les cançons més **hards** del repertori i en pocs minuts allò s'havia convertit en una amanida de crits, picades de mans i salts que omplien de decibels la pau montserratina. Es comentava que, un cop acabada la missa que es faria a la tarda, no hi hauria ni petards ni correfoc com l'any anterior perquè aquestes expressions celebratives travessaven la línia de trasbals màxim que els monjos podien suportar. No obstant això, el pare abat, Sebastià Bardole, assegurava rialler que cada any espera el romiatge “amb il·lusió” perquè “**és una de les festetes més importants en el conjunt de totes les que celebrem a Montserrat**”. Llàstima que els nois facin cada any més soroll, oi? “**No, l'esperit jove sempre ha estat més o menys igual. L'important és que aquest soroll que dius sigui l'expressió autèntica de la seva vida cristiana**”. Bé.

Torxa Olímpica a Montserrat i amb la Torxa, Catalunya.

TOTES a Montserrat!
divendres 19 de juny, 11 h.

■ C.C.

Amb motiu de l'arribada de la Torxa Olímpica a Montserrat

Totes les campanes de Catalunya repicaran el 19 de juny

Acció Olímpica ha demanat, a través d'una carta adreçada a tots els rectors de les parròquies catalanes, que el proper dia 19 de juny, data de l'arribada de la Torxa Olímpica a Montserrat, repiquin totes les campanes, des de les catedrals fins a les més petites esglésioles.

En la carta se suggereix que a tres quarts de dotze del migdia se sintonitzi amb Catalunya Ràdio per saber el moment just que la Torxa arriba a Montserrat per començar a repicar.

Acció Olímpica considera que l'acte de Montserrat mereix tenir un fort ressò a totes les ciutats, viles i pobles de Catalunya. “**La muntanya i el santuari que guarden la imatge de la Patrona —es diu en la carta— són, sens dubte, un símbol de la fe del nostre poble que cal destacar en una jornada única, difícilment repetible i que, a més, coincideix amb el Quart Centenari de la Consagració del Temple Montserratí**”.

Propagadors de la fe

Finalment, l'eucaristia. Tota la basílica s'omplí fins al límit per acollir els nans. Pertot es veien caparrons, bosses, estendards: al passadís central, al terra del presbiteri, als passadissos laterals. Els visitants que passaven pel cambril de la Moreneta es giraven vers la nau de l'Església per contemplar l'espectacle. **"Vosaltres sou els hereus de vint segles de fidelitat"**, els va recordar l'arquebisbe Ricard M. Carles després d'haver escoltat les lectures, **"i quan us vau confirmar us vau comprometre a ser també propagadors de la fe"**.

Centrant-se en el lema del Romiatge, monsenyor Carles va dir-los: **"Us miro com a pedres vives, no com a terrossos que finalment es trenquen. ¿Ja sabeu quines coses espera el vostre Pare que feu com a pedres vives? Una pedra no sempre fa el bé, pot fer rrelliscar o pot fer mal, això passa quan feu caure algú en la tristor, en el pecat o en la soledat"**. L'arquebisbe va assegurar que els veia "com a fills que no falliran" i va exhortar-los: **"No falleu a Déu"**.

Seguint amb el símil de la pedra, monsenyor Carles va fer valer la seva experiència com a alpinista per recordar que hi ha dues menes de pedres quan es fa escalada, **"la roca franca, pedra ferma, i la roca trencadissa"**. **"Heu de ser roca franca—va prosseguir notablement enardit—on lagentes pugulaferrar amb la seguretat que no es quedarà amb la pedra a la mà, heu de ser camí per on es pugulgrimpar cap a Déu, però un camí segur, ni equivocat ni feble"**.

1.200 joves varen ser presents enguany a Montserrat

Per finalitzar, monsenyor Carles va insistir als joves que no abandonessin el si eclesial i que miressin d'integrar-se en algun moviment o grup per tal de no fer sols el camí de la fe: **"No és bo caminar a soles, el camí s'ha de fer en companyia, perquè la fe catòlica no és aïllada, sinó comunitària, i no té sentit viure-la d'una altra manera, ja que ens arrisquem a perdre-la"**.

A la sortida del temple, Montserrat esclatava en balls i cançons de ritme trepidant seguits desfermadament pels joves que havien estat una hora i mitja a l'eucaristia ben formalets em les positures més incòmodes. Era la fi de la festa. A poc

a poc els autocars anaven enfilant la carretera de baixada del monestir i aquest retornava a la secular pau que el caracteritza. Veient l'esguard brillant de molts que, tanmateix, al matí mostraven un elevat índex de passivitat, no es pot deixar de pensar què passaria si un any les parròquies es mullessin el que s'haurien de mullar i ens apleguéssim a Montserrat 4.000 confirmands.

"Tots tenim moltes vegades la tendència de tancar-nos i dir, 'nosaltres ja anem fent', i, en canvi, és important donar als joves que s'han confirmat aquest visió de comunitat de la diòcesi, perquè el grup on estan s'acaba, però

l'Església continua", em comenta Clèries. El delegat de Joventut m'assegura que el gran impacte del Romiatge per als joves ha estat que **"construïm l'Església essent pedres vives"**. I, abans de marxar, a les escaletes dels autocars, es recorda la frase que l'Arquebisbe ha citat a l'homilia: **"Als cristians se'ls asseca el crisma al front massa aviat"**.

Ningú, es comenta llavors, no vol que se li assequi l'oli crismal al front. Però es tracta de vigilar-nos els fronts mútuament. En companyia. En Església.

■ David Vidal i Castell

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf Internacional (adherida a la UNESCO)

Què ÉS l'Aldea Infantil SOS?

Una obra social privada, políticament independent, que es manté amb les contribucions voluntàries i amb les donacions dels seus amics arreu del món

Què VOL l'Aldea Infantil SOS?

Establir a tots els països del món una Aldea Infantil SOS amb els seus

corresponents centres socials: jardins d'infants, escoles, Aldees Juvenils i tallers d'aprenentatge. Les Aldees Infantils SOS volen proposar un model d'educació moderna per a infants orfes i deseparats. Aldees Infantils SOS és una idea aplicable a tots els pobles.

Què FA l'Aldea Infantil SOS?

1. L'Aldea Infantil SOS proporciona una nova llar als infants deseparats.

2. Els acollits viuen a cura d'una mare d'Aldea Infantil SOS, en una comunitat de vida similar a la d'una família, la família de l'Aldea Infantil SOS. Cada una d'elles està composta per infants de diferents edats i d'amb dos sexes.

3. Cada família d'Aldea

habita la seva pròpia casa. La mare SOS dirigeix la seva llar i es troba emparada per la comunitat de l'aldea i el seu director.

4. Els infants atesos són educats en la seva pròpia religió i cultura. La meta de l'educació és la integració de l'infant en la societat en la qual viu.

5. Els infants reben l'ajut i col·laboració de l'Aldea Infantil fins que

puguin independitzar-se sense importar l'edat en la qual això es produeix. Però l'Aldea Infantil SOS on viuen, serà sempre la seva llar.

ON hi ha Aldees Infantils SOS?

El 1990 hi havia 319 Aldees Infantils SOS arreu del món esteses per Àfrica, Europa, Llatino-amèrica i Nord-amèrica. Les Aldees Infantils SOS han creat també 370 centres socials: llars d'infants, Escoles Hermann Gmeiner, Aldees Juvenils, tallers d'aprenentatge, centre d'orientació per a mares, hospitals i granges. En les regions afectades per catàstrofes naturals es crearen menjadors d'emergència, aldees de tendes de campanya i ambulitoris.

Dolors, Quim, Pere.

Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

LA SARDANA I LA DANSA

Aplec de la sardana, a Girona

Aplec de la Sardana a Girona.— Enguany es compleix el trenta quartè aplec de la Sardana a Girona, que se celebrà conjuntament amb la dissetena Trobada de la Sardana a l'Escola, aplegant una sèrie d'actes que resumim. La celebració fou el dissabte, dia 6 de juny, amb actes tot el dia, al Parc Central, darrera l'estació d'autocars. La festa però començà al matí, a l'auditori Josep Viader de la Casa de Cultura, on el senyor Salvador Sunyer pronuncià el Pregó de la Sardana. També es va fer un homenatge al compositor Lluís Duran.

A la tarda, a les quatre, començà l'aplec al Parc, amb les cobles Ciutat de Girona, Foment de la Sardana i La Principal de Banyoles. A la cinquena sardana es féu la Trobada Infantil, amb la presència d'alumnes de les escoles on s'ha portat la campanya. El compositor Lluís Duran estrenà la sardana "La mainada canta i balla", ballada de germanor per a tota la juvenalla assistent. A la nit, continuà l'aplec, amb tres sardanes per La Principal de Banyoles i una sessió de balls vuitcentistes, que tancaren la jornada.

S'organitzà un sopar popular, a preus mòdics en el mateix recinte de l'aplec. L'organització fou dels Amics de la Sardana Terranosta, que oferiren l'Aplec gratuïtament a tota l'afició sardanista.

CONCURS MUSICAL DE LA BISBAL D'EMPORDÀ.— En el concert celebrat a la Bisbal, amb la presentació de les sardanes participants al concurs musical "Mestre Conrad Saló", es va emetre el veredict següent: Primer premi a la sardana "Marina", de Ricard Viladesau; segon premi a la sardana "Primavera" de Josep Prenafeta, i tercer premi a la sardana "Tanmateix", d'Antoni Serra. Aquesta sardana, "Tanmateix", va obtenir també el premi popular, segons la votació feta pels assistents al concert. Es van concedir també dos accèssits a les sardanes "Al jovent de la Miramar" de Jaume Cristau, i a "Maite i Montse" de Joan Juncà, respectivament.

■ Josep Ventura

IX Premi d'Assaig "Josep Vallverdú"

Convoca: La Paeria, en col·laboració amb la Diputació de Lleida
Lliurament dels treballs: Registre de l'Ajuntament de Lleida (edifici Pal·las) Pl. de la Paeria. Tel. (93) 24 15 31 - 25007 Lleida (Segrià)

Resum de les bases:

Aquest premi s'atorgarà al millor assaig inèdit de tema lliure.

Extensió: 150 folis aproximadament.

Els treballs es presentaran per duplicat, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, sense el nom de l'autor i amb un títol i un lema o pseudònim. Caldrà acompanyar-los d'un sobre tancat que contindrà el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor, i a l'exterior del qual figuraran el títol i el lema o pseudònim que consten en el treball.

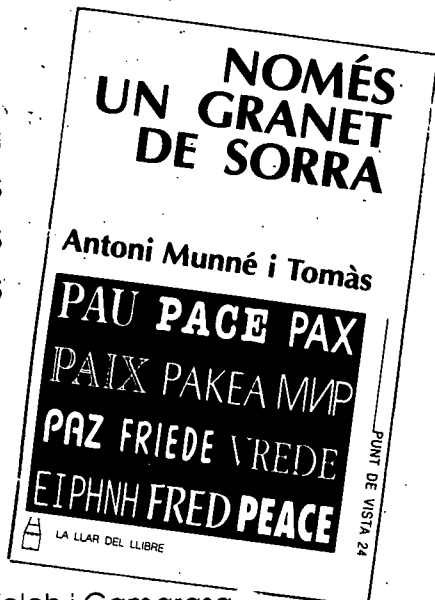
Termini de presentació de treballs: 15.10.92

Veredict: 20.11.92

Dotació: Primer premi: 1.000.000 Ptes. i posterior publicació de l'obra. Accèssit: publicació de l'obra.

Encara no el teniu?

El trobaren
a les
bones
llibreries

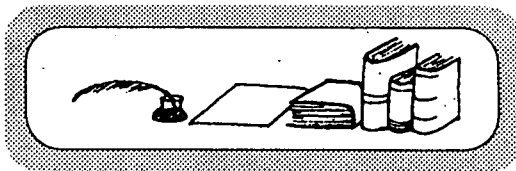
Títol: Només un granet de sorra

Autor: Antoni Munné i tomàs

Pròleg: Ramon Folch i Camarasa

Edita: La Llar del Llibre

RACÓ DEL LLENGUATGE

La taula parada

Dels mots llatins "mensa" i "tabula", n'han sortit mesa i taula. Del primer, que era el planer i casolà en llatí, nosaltres, jerarquitzant-lo, l'hem convertit en la taula de l'altar on es diu la missa, o en el conjunt de persones que dirigeixen una assemblea, per exemple la mesa electoral. I si a algú li sembla castellana aquesta denominació, només és perquè hem viscut tants anys sense eleccions. El segon, que per als romans era l'instrument d'escriure, per a nosaltres és un dels mots més quotidians, començant per la taula del menjador.

Si algú us parla de posar la taula, digueu-li que no, que aquesta és la manera de dir castellana, que els catalans parem i desparem la taula. Hi ha res que faci tant de goig com una taula parada en un dia de festa grossa? Les estovalles —o tovalles, com vulgueu— de fil, brodades per la mestressa quan era fadrina, la vaixel·la bona, poc decorada perquè ressalti el blanc de la pisa, les copes de cristall tallat, transparents i brillants, la cullera, la forquilla i el ganivet, la pala per al peix, els coberts de les postres i la cullereta de moca. Un gerro amb flors i una fruitera amb fruita. Tots aquests elements, combinats per una mà mestra, són capaços de produir un resultat altament estimulants, de cara a l'àpat de celebració que ens espera. Són a punt d'arribar la sopera amb el brou fumejant i el cullerot. Hem de vigilar, però, que no se'ns descatalanitzï la festa i hem d'anomenar totes aquestes realitats entranyables amb llurs noms

pertinents. Doncs ja ho sabeu, ni la "vajilla", ni la "cristaleria", ni el "gavinet", ni el "mantel", ni el "florero", ni el "frutero", ni "el postre", ni el "caldo", ni el "cutxaron".

Quan volem menjar, ens entaulem; les botigues i els bars tenen taulell, les bastides les fan amb taulons, els avisos els posen al tauler d'anuncis. Uns quants derivats, ja ho veieu, i això no és res si considerem els diferents matisos i significats del mot taula, segons l'ús que se'n fa. Hem vist la taula del menjador; també hi ha la d'escriure o escriptori; la de cafè, rectangular, de marbre i els petges de ferro colat; la de joc, folrada de drap verd; com la de billar; la de ping-pong; la de venda a mercats i places; la taula rodona, on cap lloc no és preferent, i que, en sentit figurat, serveix per a dialogar-hi lliurement amb altres col·loquants; la taula de canvi, predecessora dels actuals establiments bancaris; la taula de control i comandament; la tan temuda taula d'operacions quirúrgiques; la taula de salvació d'un naufrag, que també és l'últim recurs en una situació desesperada; la taula rasa, vaitot que anul·la tots els acords anteriors; les taules de la Llei, amb els manaments gravats sobre la pedra; la taula de multiplicar i de les altres operacions, la taula periòdica dels elements químics; i tantes d'altres.

No oblidem la tauleta de nit, la de cosir, la tauleta amb rodes de la màquina d'escriure, ni la tauleta coberta de cera amb què els antics escrivien textos breus amb l'estilet.

■ Albet Pera

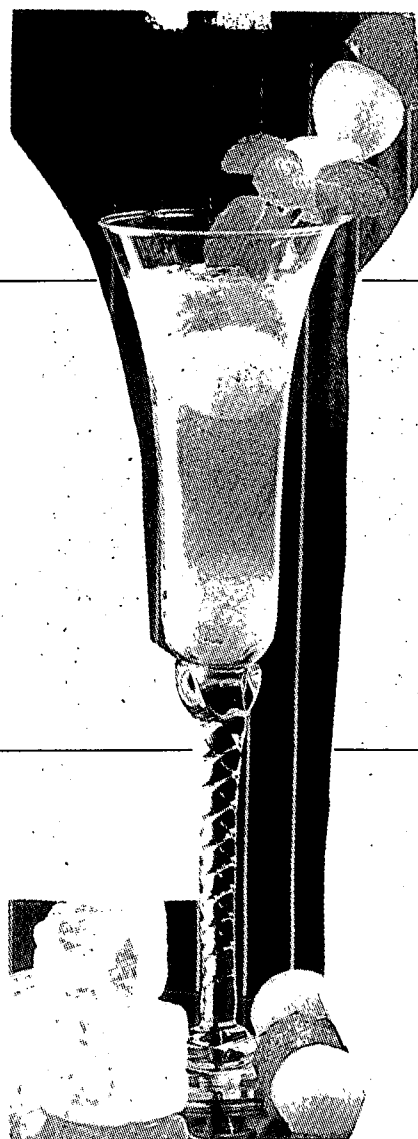
Sangria de cava (sis persones)

INGREDIENTS:

- 1 ampolla de cava
- 1/2 Fanta de llimona
- 1/2 gasosa
- unes rodanxes fines de taronja
- unes rodanxes fines de llimona
- 1 copa de Cointreau
- 1 copa de conyac
- 3 cullerades de sucre
- unes rodanxes de plàtan
- unes boletes de meló
- alguna guinda o maduixa

ELABORACIÓ:

Reserveu el cava en el frigorífic, perquè sigui ben fred. En un gerro gran o recipient de vidre, vesseu-hi la Fanta, la gasosa, els licors, el sucre, remeneu-ho ben bé. Afegiu-hi les rodanxes de taronja i les de llimona, les de plàtan, les boletes de meló i alguna guinda o maduixa. Poseu-ho altra vegada al frigorífic un parell d'hores abans de prendre-ho, en el moment de servir-ho tireu-hi el cava, remeneu-ho i serviu-ho ben fred.

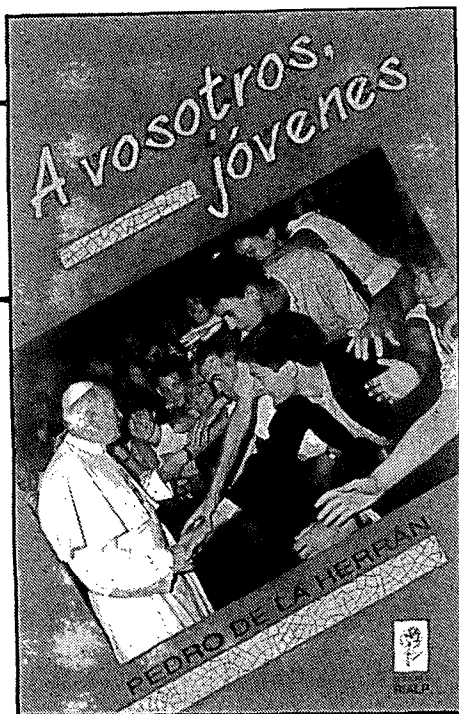
■ Maria Teresa Dachs

C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C
U

Llibres

Presentació d'un llibre sobre el Papa i els joves

Pedro de la Herrán.
A VOSOTROS JÓVENES.
Ed. Rialp.

Fa uns dies es va celebrar una Taula Rodona a la Facultat de Dret de la Universitat Complutense de Madrid sobre el tema "Joan Pau II i els universitaris". Amb motiu d'aquesta taula rodona fou presentat el llibre "A vosotros jóvenes"; el seu autor és el sacerdot Pedro de la Herrán.

A la presentació del llibre participaren, Joaquín Navarro-Valls, Director de l'Oficina de premsa del Vaticà, Gustavo Villapalos, Rector de la Universitat Complutense i l'autor del llibre. En aquesta obra Pedro de la Herrán ha realitzat una minuciosa selecció de textos breus i incisis dels missatges del Papa als joves, escollits entre els gairebé 500 discursos que Joan Pau II ha dirigit a la joventut en els seus tretze anys de Pontificat.

Al començament de cada capítol, anècdotes quotidianes plenes de sentit de l'humor, ens apropen a una visió propera i entranyable de Joan Pau II, que defineixen la seva personalitat i el seu particular afecte envers els joves. Els dos últims capítols se centren en les trobades que va mantenir Joan Pau II amb els joves a Santiago de Compostel·la i el passat estiu a Czesotxova. Pedro

de la Herrán va explicar que el motiu que l'havia dut a elaborar aquest llibre és simplement de poder facilitar als joves i a tots els educadors de la joventut un apropament a aquest autèntic tresor que són els missatges del Papa als joves actuals, tresor que es trobava excessivament dispers i poc sistematitzat.

Navarro-Valls va destacar que el Papa es preocupa tant dels joves "perquè en el fons hi ha molt poca gent que es preocupa de veritat i de manera desinteressada per ells, excepte pel que fa al mercat potencial o futur suport en forma de vot". Segons la seva opinió, "els joves capten que l'interès del Papa cap a ells no és instrumental, sinó que està revestit d'una extraordinària autenticitat". Al mateix temps va manifestar que és "l'autenticitat

amb què el Papa es dirigeix als joves la raó principal de l'atractiu que exerceix sobre ells, independentment que professin o no la fe cristiana".

Navarro-Valls, va respondre a les pregrunes del nombrós auditori universitari, que la propera Jornada Mundial de la Joventut se celebraria a la ciutat de Denver, a Estats Units l'agost del 1993, i va manifestar l'interès del Sant Pare per reunir-se amb els joves d'arreu del món en el país que és el líder mundial de la joventut actual.

El llibre "A vosotros, jóvenes", editat per Rialp ha aparegut també en versió italiana a Edicions Paulines, i s'està preparant ara una versió en anglès.

● C.C.

Una aportació necessària

Acabat el VI Centenari de l'església gòtica del Pi, commemoració que va ser reflectida a Catalunya Cristiana, apareix ara el llibre "SANTA MARIA DEL PI i la seva història", de Mn. Tomàs Vergés, el qual considerem un fruit del centenari i una reparació d'un buit important que calia subsanar.

Amb aquest treball s'ofereix als estudiosos de la nostra història una modesta aportació per a millor coneixement del que ha estat Santa Maria del Pi.

El lector observarà que aquest treball té moltes limitacions. Entre elles el fet que s'esmenti poc la història des de l'any 1939 a l'actualitat. La limitació és voluntària. L'autor es va trobar davant d'un dilema: o detallar els fets (o la major part) esdevinguts en aquest període o ser molt concís.

La primera part del dilema, entre altres raons, a causa de l'abundància de documentació, era un compromís un xic delicat, per manca d'un criteri objectiu per precisar els fets i les anècdotes essencials i constitutius de la història d'aquest període. Precisament perquè és encara història viva hi ha, sobre aquests temes, criteris subjectius, sobretot entre els qui hi intervingueren.

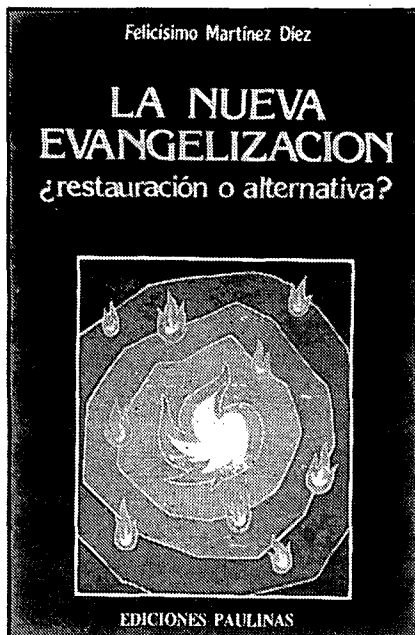
Davant d'aquesta situació, l'autor ha escollit un camí intermediari. Ha deixat el que és més personal i delicat i ha espigat aspectes molt concrets que invitaven; i quasi exigien, d'arribar a la total contemporaneïtat. Així s'ha fet en la història de l'altar major, dels altars laterals, de la cripta, de l'orgue, dels vitralls, etc, mentre que pel que es refereix a les altres activitats s'ha preferit el respecte i la concisió.

Tomàs Vergés. SANTA MARIA DEL PI i la seva història. Ed. Formiga d'Or.

● C.C.

Prioritat de la "praxi evangelitzadora

Felicísimo Martínez Díez.
LA NUEVA EVANGELIZACION
¿Restauración o alternativa?
Edicions Paulines. Colección Caminos.

L'evangelitzador no ha d'accontentar-se amb proclamar la veritat i denunciar la mentida. Si es limita a això, el seu discurs corre el risc de buidar-se de contingut i perdre credibilitat. "Fer i ensenyar": sota aquest lema Jesús va començar el seu ministeri públic: Aquest és també el lema de qualsevol evangelització cristiana. La relació dialèctica entre els gestos històrics i la predicació ha estat un tret característic de la tradició profètica judeo-cristiana. Aquest ha de ser també el tret característic de la nova evangelització. Els gestos històrics d'amor i reconciliació, de justícia i solidaritat, de rehabilitació dels pobres i

marginats... són el servei més eficaç a la causa de la veritat, la millor acreditació de la nova evangelització.

La veritat i la justícia del regne no són compatibles amb la mentida i la injustícia. Encara més, ni tan sols són compatibles amb la veritat i la justícia de factura humana. El compromís amb la justícia i la pau és un dels trets característics de la nova evangelització. La militància per la causa de la justícia és un tret destacat del nou evangelitzador. Aquesta militància necessita recolzar-se sobre una nova espiritualitat de la justícia.

● C.C.

La necessària integració de la ciència en un nou humanisme

Mariano Artigas. CIENCIA, RAZÓN Y FE. Ediciones Palabra S. A. Madrid.

Són moltes i autoritzades les veus que parlen d'una crisi en la humanitat, assenyalant que en aquesta crisi tenen particular importància els problemes plantejats per les ciències.

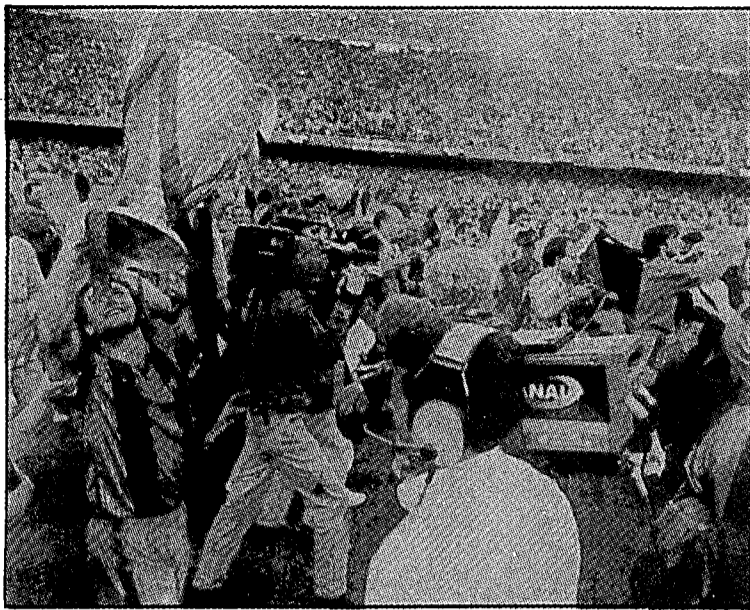
Aquest llibre pretén clarificar aquests temes amb rigor i de manera assequible. S'examinen les arrels dels problemes, s'analitzen les seves solucions, i es discuteixen les doctrines més influents.

Per a aconseguir-ho, cal tractar qüestions que no són fàcils. En particular, el segon apartat, titulat la *fiabilitat de la ciència experimental*, pot ser difícil de digerir per algunes persones. Els aconsello que s'ho saltin: allò principal d'aquest apartat s'exposa en petites dosis en els altres, que són de lectura molt més fàcil.

L'estudi de la ciència és tasca de la raó. Però té implicacions importants pel que fa als fonaments de la religió, i aquesta pot ajudar molt a la necessària integració de la ciència en un nou humanisme. Per això, en cada tema es troben relacions entre la ciència, la raó i la fe, respectant el rigor pròpi de cada una en el seu àmbit específic.

● C.C.

Al camp del Barça es va viure una jornada apoteòsica

Catalunya embogí amb el Barça

I el somni es va fer realitat en una dolça tarda de primavera al Nou Camp. El Barça, gràcies a la derrota del Madrid, es proclamava campió de lliga davant una afició que embogia amb els gols del Tenerife. La victòria tenia una significació especial en produir-se davant el Madrid i en la darrera jornada de lliga.

Catalunya sencera va sortir al carrer per una victòria futbolística. No hi busqueu racionalitat, perquè el futbol és passió i va més enllà, sobretot quan hi ha el Barça enmig.

La victòria barcelonista va ser ben rebuda a molts indrets de l'Estat. Era el reconeixement just

al bon joc que han fet els homes de Johan Cruyff en moltes fases del campionat. El Madrid havia sumat punts amb més pena que glòria, sense donar -espectacle, especulant. L'aposta per un futbol més alegre i ofensiu havia triomfat amb la victòria del Barça. Molts no obliden, tampoc, les mostres de prepotència que ha donat en més d'una ocasió un senyor de cabell blanc que dirigeix el Madrid. I aquestes actituds no són ben rebudes. Ja queda llunyana l'època en què el Madrid feia i desfeia al

seu gust com equip representatiu del règim.

Els socis i aficionats del Barça, acostumats a patir i a rebre decepcions, varen viure una jornada inoblidable. Es trencava un malefici, s'aconseguien dues lligues seguides en la mateixa temporada que s'havia triomfat a Europa. Aquest equip ja ha passat a la història pel que ha fet i pel que pot seguir fent. És un conjunt amb futur que ens permet somiar.

■ Tomàs Puntí.

FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

R. Sociedad	1	Español	1	Valencia	1	Logroñés	1
Zaragoza	1	Mallorca	2	Tenerife	3	R. Madrid	2
Oviedo	3	Burgos	1	Cádiz	1	Sp. Gijón	1
At. Madrid	4	Albacete	0	Valladolid	1	Sevilla	0
Osasuna	0	Deportivo	1	Barcelona	2	Ath. Bilbao	0

1. Barcelona.....	55 + 17	38
2. Real Madrid....	54 + 16	38
3. At. Madrid.....	53 + 15	38
4. Valencia.....	47 + 9	38
5. R. Sociedad.....	44 + 6	38
6. Zaragoza.....	41 + 3	38
7. Albacete.....	40 + 2	38
8. Sp. Gijón.....	38	38
9. Burgos.....	37 - 1	38
10. Logroñés.....	36 - 2	38
11. Oviedo.....	36 - 2	38
12. Sevilla.....	34 - 4	38
13. Tenerife.....	34 - 4	38
14. Ath. Bilbao.....	33 - 5	38
15. Osasuna.....	33 - 5	38
16. Español.....	32 - 6	38
17. Deportivo.....	31 - 7	38
18. Cádiz.....	28 - 10	38
19. Valladolid.....	27 - 11	38
20. Mallorca.....	27 - 11	38

Ablanedo (Español)

GOLEJADORS

Manolo (At. Madrid)	27
Hierro (R. Madrid)	21
Stoichkov (Barcelona)	17
Koeman (Barcelona)	16
Pizzi (Tenerife)	15
Butragueño (R. Madrid)	14
Fonseca (Valladolid)	14
Polster (Logroñés)	14
Laudrup (Barcelona)	13
Penev (Valencia)	13
Zalazar (R. Madrid)	13
Balint (Burgos)	13
Hagi (R. Madrid)	12

"La meua aposta és que aconseguirem cinc medalles"

El capità de l'equip olímpic espanyol de vela, Joan Sarquella, va declarar que els regatistes seleccionats per als jocs de Barcelona aconseguiran mitja desena de medalles en les vuit categories olímpiques: "La meua aposta és que assolirem cinc medalles perquè últimament estem aconseguint grans victòries amb relativa facilitat".

Jordi Sarquella aposta sobre segur ja que els seus "cavalls guanyadors" han aconseguit guanyar o quedar molt ben classificats en les competicions en què han participat en els últims mesos. Els seus candidats més segurs són les parelles de la classe 470 Jordi Calafat i Francisco Sánchez, en la categoria masculina, i Theresa Zabell i Patricia Guerra en la femenina. Ambdues parelles conqueriren el campionat del món celebrat el passat 29 de març, a Cadis.

Sarquella va assenyalar, per subratllar la importància de les victòries, que "un campionat del món és tècnicament més difícil que uns jocs olímpics perquè hi ha els millors de cada país, mentre que a Barcelona només hi podrà anar un vaixell per classe de cada nació. Tots somniem amb una medalla olímpica però guanyar un mundial és quelcom molt important". Per tant, són dues medalles d'or "segures".

Sarquella continua amb la seva travessa guanyadora: "En la classe Flying Dutchman, Luis Doreste i Dominago Manrique poden ser or —actualment ocupen el segon lloc en el ranking mundial—, José Maria Bander ha estat segon en el campionat d'Europa de la classe Lechner, Carlos Santacreu és dels millors de la classe tomado i Fernando de León i el Príncep Felip, en la classe Soling, han demostrat que han millorat molt en guanyar les regates internacionals Match-Race de Platja d'Aro (Girona)".

Jordi Sarquella, llicenciat en biologia, és capità de l'equip olímpic espanyol de Vela des del mes de febrer del 1990 i abans fou director tècnic del Club de vela de Palamós (Girona). El seu treball consisteix a "coordinar i assistir els entrenadors de cada classe olímpica facilitant el material necessari i preparant els seus desplaçaments i concentracions".

"Les relacions amb tots els entrenadors són molt correctes —afegí Sarquella—. Per a aquests jocs ens han facilitat ajudes per adquirir el millor material d'alta competició i ja estem recollint el fruit del treball dels últims quatre anys". La competició olímpica de vela s'iniciarà l'endemà de la inauguració, el 26 de juliol, i finalitzarà el dia 5 d'agost. Participaran 550 regatistes que navegaran en els cinc camps de regates dissenyats en les aigües de Barcelona.

■ E.P.

SEGONA DIVISIÓ

Bilbao Ath.	1	Sabadell	2	Compostela	3	Lleida	2
Betis	1	Palamós	0	Celta	3	Málaga	0
Avilés	1	Barcelona B	1	Murcia	0	Mérida	1
R. Madrid	3	Las Palmas	3	Figueres	2	Sestao	0
Rayo	4	Castellón	1	Racing	0	Eibar	2

1. Celta.....	53 + 15	38
2. Rayo.....	48 + 10	38
3. Figueres.....	47 - 9	38
4. Betis.....	46 - 8	38
5. Lleida.....	43 + 5	38
6. Mérida.....	41 + 3	38
7. Barcelona B.....	41 + 3	38
8. Compostela.....	41 + 3	38
9. Sabadell.....	38	38
10. Racing.....	37 - 1	38
11. Eibar.....	36 - 2	38
12. Murcia.....	36 - 2	38
13. Bilbao Ath.....	35 - 3	38
14. Castellón.....	35 - 3	38
15. Palamós.....	35 - 3	38
16. R. Madrid.....	34 - 4	38
17. Sestao.....	32 - 6	38
18. Málaga.....	30 - 8	38
19. Avilés.....	27 - 11	38
20. Las Palmas.....	25 - 13	38

Totó (Palamós)

GOLEJADORS

Gudelj (Celta)	26
Paquito (Mérida)	21
Milujevic (Mérida)	15
Amavisca (Lleida)	14
Guillermo (Castellón)	13
Márquez (Figueres)	12
Miladenovic (Castellón)	12
Carreras (Barcelona)	11
Comas (Rayo)	11
Joaquín (Avilés)	11
Javi (Barcelona)	11
Bilek (Betis)	10
Mel (Betis)	10

LA TRAVESSA

JORNADA 40 (7-6-92)

1. R. Sociedad - Español	X
2. Zaragoza - Mallorca	2
3. Oviedo - Burgos	1
4. At. Madrid - Albacete	1
5. Osasuna - Deportivo	2
6. Valencia - Logroñés	X
7. Tenerife - R. Madrid	1
8. Cádiz - Sp. Gijón	X
9. Valladolid - Sevilla	1
10. Barcelona - Ath. Bilbao	1
11. Avellino - Cesena	2
12. Consenza - Palermo	1
13. Padova - Piacenza	X
14. Taranto - Pescara	1
Pleno 15	
Bologna - Ancona	X

PRIMERA DIVISIÓ

Campió:
F.C. BARCELONA

Promocionen:
Deportivo i Cádiz

Baixen:
Valladolid i Mallorca

SEGONA DIVISIÓ

Campió:
CELTA

Promocionen:
Figueres i Cádiz

Baixen:
Sestao, Málaga, Avilés i Las Palmas

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'ofrir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes.

Enquadernació Gualflex, amb dues tintes.

P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

televisió

Programació del 14 al 20 de juny del 1992

TV
3

DIUMENGE, 14

- 09.15 Sardanes
- 09.30 Club super 3
- 12.20 Marc i Sophie (D)
- 12.45 Benson (D)
- 13.10 Amor a primera vista
- 14.30 Telenotícies - El temps
- 15.05 Club super 3
- 15.45 El capità planeta (D)
- 16.10 Tarda de cine: «Els tres dies del còndor»
- 18.20 Tax Avery
- 18.35 L'imperdible Parker Lewis
- 19.05 Magnum (D)
- 20.00 Gol a gol
- 20.30 Telenotícies - El temps
- 21.05 30 minuts
- 21.40 Dallas (D)
- 22.25 Gran estrena: «Louisiana»
- 23.25 Joan Amèric. Escala de colors
- 00.05 **SIGNES DELS TEMPS**

ESPais FIKOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 09.50 Gradul's, ara pot
- 10.20 Informació agrària
- 10.30 Universitat oberta
- 10.55 Mil paraules
- 11.00 El meu carrer (D)
- 12.30 2/4 de Bachs
- 14.00 T/M comarques

- 14.30 Telenotícies Migdia
- 15.15 El temps
- 15.20 Bona cuina
- 20.20 Bona cuina
- 20.30 Telenotícies - El temps

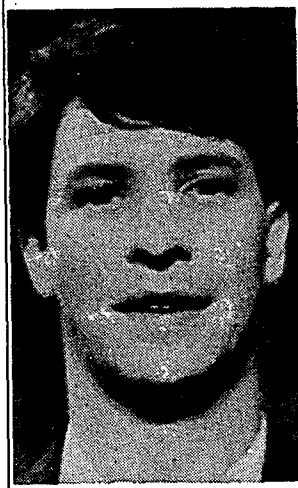
DILLUNS, 15

- 11.30 Això és massa
- 13.10 La successora (D)
- 13.35 Veïns (D)
- 15.25 El meu carrer (D)
- 15.55 Com a casa
- 17.00 La bella i la bèstia (D)
- 17.55 Club super 3
- 19.35 2/4 de Bachs
- 21.05 Actualitat 92
- 21.15 Betes i films
- 21.45 Pantalla(D): «Fals retorn a Barcelona»
- 23.35 Telenotícies - Diners
- 00.20 La dimensió desconeguda

DIAMARTS, 16

- 11.30 Vibria
- 11.45 Personal i intrasferible
- 13.10 La successora (D)
- 13.35 Veïns (D)
- 15.25 El meu carrer (D)
- 15.55 Com a casa
- 17.05 La bella i la bèstia (D)
- 17.55 Club super 3

- 19.35 2/4 de Bachs
- 21.10 Tres estrelles
- 21.45 Amor a primera vista
- 23.00 A dreta llei (D)

- 23.50 Telenotícies - Diners
- 00.35 La dimensió desconeguda

DIAMECREs, 17

- 11.30 Versió directa

- 13.10 La successora (D)
- 13.35 Veïns (D)
- 15.25 El meu carrer (D)
- 15.55 Com a casa
- 17.00 La bella i la bèstia (D)
- 17.55 Club super 3
- 19.35 2/4 de Bachs
- 21.05 Actualitat 92
- 21.15 Cinema 3: «Don Camillo»
- 23.30 L'informatiu cinema (D)
- 24.00 Telenotícies - Diners
- 00.25 La dimensió desconeguda

DIJOUS, 18

- 11.30 Més enllà del 2000
- 12.00 Informatiu cinema (D)
- 13.10 La successora
- 13.35 Veïns (D)
- 15.25 El meu carrer (D)
- 15.55 Com a casa
- 17.05 La bella i la bèstia (D)
- 17.55 Club super 3
- 19.35 2/4 de Bachs
- 21.10 Teresina, S.A.
- 21.45 El joc del segle
- 23.15 Actual
- 24.00 Telenotícies nit - Diners
- 00.50 Motor a fons

DIvENDRES, 19

- 11.30 Actual
- 13.10 La successora

- 13.35 Veïns (D)
- 15.25 El meu carrer (D)
- 15.55 Com a casa
- 16.50 La bella i la bèstia (D)
- 17.55 Club super 3
- 19.35 2/4 de Bachs
- 21.05 Actualitat 92
- 21.15 La vida en un xip
- 00.20 Telenotícies - Diners
- 01.05 Pel·lícula: «L'assassí dels trens»

DISSABTE, 20

- 09.15 Sardanes
- 09.25 Club super 3
- 12.30 El joc del segle
- 13.55 Betes i films
- 14.30 Telenotícies - El temps
- 15.00 Bona cuina
- 15.10 Club Super 3
- 15.45 Tarda de cine: «El caprici»
- 17.35 Gran Hawaii (D)
- 17.55 Katts i gos (D)
- 18.15 Adderly (D)
- 19.35 L'espantacells i la Sra. King (D)
- 20.20 Bona cuina
- 20.30 Telenotícies
- 20.55 El temps
- 21.10 Això és massa
- 22.00 Cine nit: «Terminator»
- 23.55 Cinema de mitjanit: «Drum»

TV
2

DIUMENGE, 14

- 07.30 Informativos en lenguas extranjeras
- 08.00 Longitud latitud
- 08.30 Economía en la 2
- 09.00 **SANTA MISSA**
- 09.45 Xafarranxo
- 10.30 Cine para todos: «Carrusel de las Américas»
- 11.55 Redacció de la 2
- 12.00 Domingo deporte
- 22.00 La vida es juego
- 23.00 Off cinema: «Lucia»
- 00.45 Baloncesto NBA

ESPais FIKOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 07.30 Informativos en lenguas extranjeras
- 08.00 Cadena de las Américas
- 12.45 Ciudad fronteriza
- 13.10 Clip clap video
- DILLUNS, 15**
- 11.00 La película de la mañana: «Cuando tu no estás»
- 13.30 Atac i gol
- 14.00 Bellesa i poder
- 14.30 Menjà bé
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 Baloncesto NBA
- 17.00 Redacció de la 2
- 17.15 Futbol: Campeonato de Europa
- 17.45 Baloncesto NBA
- 19.00 Urbanitats
- 19.05 Falcon Crest
- 20.00 Futbol: Campeonato de Europa

- Europa
- 22.00 La estrella es... Burt Lancaster: «Atlantic City»
- 00.00 Rápido
- 00.30 Cine club: «De repente un día»

DIAMARTS, 16

- 11.00 La película de la mañana: «Los neuróticos»
- 13.30 Xafarranxo
- 14.00 Bellesa i poder
- 14.25 L'apuntador
- 14.30 Menjà bé
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 Grandes documentales
- 16.25 Redacció de la 2
- 17.15 Baloncesto
- 19.00 Urbanitats
- 19.05 Tendido cero
- 21.00 L'informatiu vespre
- 21.15 Punto y aparte
- 21.45 ¿Quién sabe donde?»
- 22.30 Grandes relatos
- 00.30 Alicia
- 01.00 Cine club: «Candidata a millonaria»

DIAMECREs, 17

- 11.00 La película de la mañana: «La comparsita»
- 12.00 Que bello es nacer
- 13.30 Xafarranxo
- 14.00 Bellesa i poder
- 14.25 L'apuntador
- 14.30 Menjà bé
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 Grandes documentales
- 16.25 Redacció de la 2

- 16.30 Primera sesión: «Latido»
- 18.00 Hercules Poirot
- 19.00 Urbanitats
- 19.05 Falcon Crest
- 20.00 L'informatiu vespre
- 20.15 Futbol

- 22.00 El supercine de la 2: «Cimarrón»
- 23.45 Futbol: Campeonato de Europa
- 00.30 Cine club: «Lola Montes»

DIJOUS, 18

- 11.00 La película de la mañana: «Mañana com hoy»
- 13.30 Xafarranxo
- 14.00 Bellesa i poder
- 14.25 L'apuntador
- 14.30 Menjà bé
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 Grandes documentales
- 16.25 Redacció de la 2
- 16.30 Primera sesión: «Una mujer para Marcelo»
- 18.00 Hercules Poirot
- 19.00 Urbanitats
- 19.05 Falcon Crest
- 20.00 L'informatiu vespre
- 20.15 Futbol: Campeonato de Europa
- 22.00 Jueves cine: «La huida»
- 00.00 Futbol: Campeonato de Europa
- 01.30 Gentes de Europa

DIvENDRES, 19

- 10.15 Hablando claro
- 11.00 Futbol: Campeonato de Europa
- 13.30 Xafarranxo
- 14.00 Bellesa i poder
- 14.25 L'apuntador
- 14.30 Menjà bé
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 Grandes documentales
- 16.25 Redacció de la 2
- 16.30 Primera sesión: «Aventura para dos»
- 18.00 La dos en corto
- 18.30 Que bello es nacer
- 19.00 Urbanitats

- 19.05 Tendido cero
- 21.00 L'informatiu vespre
- 21.15 Literal
- 21.45 Força Barça
- 22.15 El Mirall
- 01.15 Va de cine
- 01.45 Cine club: «La batalla de Rusia»

DISSABTE, 20

- 07.30 Informativos en lenguas extranjeras
- 08.00 Area reservada
- 09.00 Força Barça
- 09.25 L'apuntador
- 09.30 Xafarranxo
- 10.00 Dibuja 2
- 10.30 Cien para todos: «Carrusel de las Américas»
- 12.00 Concierto ORTVE
- 13.30 Camel Trophy
- 14.00 L'informatiu cap de setmana
- 14.30 Catalunya a debat
- 15.30 Ponte las pilas
- 16.25 Redacció de la 2
- 16.30 Antología de la Eurocopa
- 18.00 L'apuntador
- 18.05 Urbanitats
- 18.30 Cara B
- 19.00 Especial José de la Vega
- 19.40 L'informatiu cap de setmana
- 20.00 Sala 2
- 21.50 Ven al Paralelo
- 23.00 Playa de China
- 00.00 La tabla redonda
- 01.00 En escena

canal
33

DIUMENGE, 14

- 12.15 **SIGNES DELS TEMPS**
- 13.05 Esports diumenge tarda
- 19.55 L'equalitzador
- 20.45 Thalassa
- 21.30 Gol a gol
- 23.45 Canal 34
- 00.45 Informe mundial CNN

ESPais FIKOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 17.00 Gradul's, ara pot
- 17.30 Universitat oberta
- 17.55 Victor
- 18.10 Veïns

- 18.30 Planeta terra
- 19.50 Tot l'esport
- 21.55 Mil paraules
- 22.00 Les notícies del 33
- 22.20 Diners

DILLUNS, 15

- 19.25 Basquetmania
- 20.20 Sputnik concert
- 21.20 Ves que diran
- 22.30 Segle XX
- 23.30 L'hora d'Alfred Hitchcock

DIAMARTS, 16

- 19.25 Basquetmania

- internacional
- 19.50 Tot l'esport
- 20.20 Els joves
- 20.45 Sputnik Cecília
- 21.20 Ves que diran
- 22.30 Versió directa
- 23.30 Star Trek, la nova generació

DIAMECREs, 17

- 19.25 Compte enrera - Barcelona 92
- 20.20 Els joves
- 20.45 Sputnik Rewind
- 21.15 Sorteig Lotto 6/49
- 21.20 Ves que diran

- 22.30 60 minuts
- 23.25 Els intocables

DIJOUS, 18

- 19.25 Motor a fons
- 20.20 El nan roig
- 20.45 Sputnik Cliptobroquil
- 21.15 Sorteig Super 10
- 21.20 Ves que diran
- 22.30 Fila 33: «Inserts»

DIvENDRES, 19

- 19.25 Futbol 92
- 20.20 Sputnik Total
- 21.20 Ves que diran
- 22.30 Tres catorze setze

- 23.15 Jazz & CO
- 00.15 Mister ED

DISSABTE, 20

- 12.00 Zona V
- 12.30 Sputnik total
- 13.30 Sputnik
- 14.00 Vibria
- 14.15 Personal i intrasferible
- 15.00 Més enllà del 2000
- 15.55 Esports dissabte tarda
- 22.00 Esports 33
- 22.10 Flash notícies 33
- 22.15 Teatre: «El Mikado»
- 00.35 Estudi 8

TV
1

DIJOURES, 14
 07.30 Cada mañana
 08.00 Informe semanal
 09.00 **TIEMPO DE CREER**
 09.15 Concierto
 10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
 11.00 **PUEBLO DE DIOS**
 11.30 Parlamento
 12.00 Hola Raffaella
 14.35 Dibujos animados
 15.00 Telediario-1
 15.35 Erase una vez las américas
 16.00 Sesión de tarde: «Mi proyecto científico»
 17.30 Club Disney
 19.30 ¡Ah, vida mía!
 20.30 Telediario-2
 21.05 Juzgado de guardia
 21.30 Domingo cine: «Una cuestión de honor»
 23.25 Acompañame
 00.00 Literat
 00.30 Barcelona retalls
 01.00 Exposiciones universales, el mundo en Sevilla
 02.00 Mucho jazz

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
 07.35 Cada mañana
 08.05 Nuevo día
 09.30 Médicos de cabecera
 10.30 De par en par
 12.00 La dueña
 12.55 Avance telediario
 13.00 Teleuna
 13.30 El menú de cada día
 14.00 L'Informatiu migdia
 14.30 No te rías que es peor
 15.00 Telediario-1
 20.30 Telediario-2

DILLUNS, 15
 15.35 Rubi
 16.30 Pasa la vida
 17.55 Garfield
 18.30 Woof
 19.00 De tal palo
 19.30 Mc Gyver
 21.05 Tercera planta, inspección fiscal
 21.35 El precio justo
 23.20 A debate
 00.20 Diario noche
 00.40 Punto de vista
 00.50 Extraños y hermanos

01.50 Cine 92

DIMARTS, 16
 15.35 Rubi
 16.30 Pasa la vida
 17.55 Garfield
 18.30 Woof
 19.00 De tal palo
 19.30 Mc Gyver
 21.05 Videos de primera
 21.40 Sesión de noche con... Clint Easwood:
 23.45 En portada
 00.15 Diario noche
 00.40 Punto de vista
 00.45 Extraños y hermanos
 01.40 Cine 92:

DIMECRES, 17
 15.35 Rubi
 16.30 Pasa la vida
 17.55 Garfield
 18.30 Woof
 19.00 De tal palo
 19.30 Mc Gyver
 21.00 Muñecas
 21.35 ¡Ay, vida mía!
 23.00 Tango

00.00 Diario noche
 00.20 Punto de vista
 00.35 Extraños y hermanos
 01.20 Cine 92:

DIJOU, 18
 15.35 Rubi
 16.30 Pasa la vida
 17.55 Garfield
 18.30 Woof
 19.00 De tal palo
 19.30 Mc Gyver
 21.05 Noche de humor: «¿Quién es el jefe?» «Objetivo indistretos»
 22.15 El primer juego
 22.30 Estrenos TV
 00.25 Diario noche
 00.45 Punto de vista
 00.55 Extraños y hermanos
 01.40 Cine 92:

DIVENDRES, 19
 15.35 Rubi
 16.30 Pasa la vida
 17.55 Garfield
 18.05 Nuestra peli...
 19.55 Carros de juego
 21.05 Hola Raffaella

23.20 La ley de los Angeles
 00.35 Diario noche
 00.55 Alucine
 02.15 Cine 92:

DIJOU, 18
 07.30 Cada mañana
 08.00 En portada
 08.30 Sueños de carretera
 09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
 09.30 Campo y mar
 10.00 Henri Matisse: los años de Niza
 11.00 El gran secreto
 12.05 3, 2, 1... contacto
 12.30 Lotería
 12.45 No te cortes
 14.00 Rockopop
 15.00 Telediario-1
 15.35 Dibujos animados
 16.00 Sesión de tarde y aventura:
 17.50 La hora Warner
 18.45 Juego de niños
 19.15 Dibujos animados
 19.30 Amigos olímpicos
 20.30 Telediario-2
 21.05 Informe Semanal
 22.00 Sábado cine:
 02.40 Deporte noche

antena
3

DIJOURES, 14
 07.00 Centímetros cúbicos
 07.45 3 de Antena 3
 08.30 Houdcats: misión imprevisible
 09.00 Archie i Sabrina
 09.30 La guardería del domingo
 11.00 Fútbol sala
 12.00 Peyton Place
 13.00 Polvo de estrellas: «Los Kung Fu Kids en Vietnam»
 15.00 Noticias
 15.30 El programa de Hermida
 20.30 Noticias
 21.00 Polvo de estrellas II: «Una vez a la semana»
 23.00 Noche de lobos: «Dr. Terror»
 01.30 Entrega de premios del Cine de Terror 1990

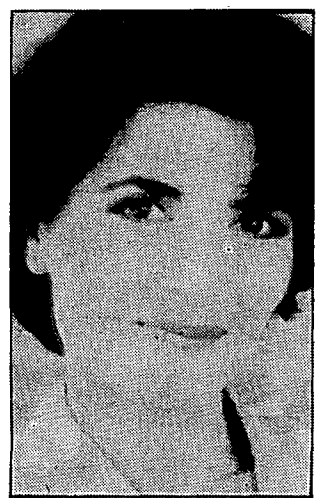
ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
 07.00 Noticias
 07.25 Aula 3
 07.53 La guardería
 09.25 Tan contentos
 09.30 Viva la salud
 10.03 La selva de cemento
 11.00 Atrévete
 12.03 Santa Barbara
 13.00 Bonanza
 14.03 Noticias regionales

15.00 Noticias
 17.20 Teletienda
 17.33 La merienda
 19.20 Supermarket
 19.53 La ruleta de la fortuna
 20.30 Noticias
 03.00 Aula3

DILLUNS, 15
 06.30 Los protectores
 14.30 Corazón de melón
 15.30 Telecine: «La cabaña»
 19.03 Las aventuras del corcel negro
 21.00 El equipo «A»
 22.01 La película del lunes: «El héroe y el terror»
 00.00 Noticias
 00.30 Un hombre llamado Halcón
 01.30 Cine para el recuerdo: «La vida privada de don Juan»

DIMARTS, 16
 06.30 La llamada del Oeste
 14.30 Corazón de melón
 15.30 Telecine: «Ella escalofriante realidad»
 19.03 Somos diez
 21.00 Nuevos policías
 22.01 Película del martes: «Sufre mamá»
 00.00 Noticias
 00.30 La ley de McClain
 01.30 Historias de medianoche: «Especies asesinas»

DIMECRES, 17
 06.30 Furia
 14.30 Corazón de melón

15.30 Telecine: «Finalmente héroes»
 19.03 Kappatoo
 21.00 Cinturón negro: «El reto del samurái»
 23.00 Como la vida misma
 00.00 Noticias
 00.30 Catalunya a fondo
 01.30 Cine para el recuerdo: «Vida perdida»

DIJOU, 18
 06.30 La llamada del Oeste
 14.30 Corazón de melón
 15.30 Telecine: «El gran atasco»
 19.03 Somos diez
 21.00 Luz de luna
 22.01 Farmacia de guardia
 22.30 De tú a tú
 00.00 Noticias
 00.30 En el calor de la noche
 01.30 Antena cine: «Amame o dejame»

DIVENDRES, 19
 06.30 Aventuras en el lago
 14.30 Corazón de melón
 15.30 Telecine: «El exterminador de la carretera»
 19.03 El príncipe Bel Aire
 21.00 El gordo
 22.30 Quedate con la copla

00.00 Noticias
 00.15 La clave
 02.15 Cine madrugada: «Vaya par de sabuesos II»

DIJOU, 18
 06.30 La llamada del Oeste
 14.30 Corazón de melón
 15.30 Telecine: «El gran atasco»
 19.03 Somos diez
 21.00 Luz de luna
 22.01 Farmacia de guardia
 22.30 De tú a tú
 00.00 Noticias
 00.30 En el calor de la noche
 01.30 Antena cine: «Amame o dejame»

DIVENDRES, 19
 06.30 Aventuras en el lago
 14.30 Corazón de melón
 15.30 Telecine: «El exterminador de la carretera»
 19.03 El príncipe Bel Aire
 21.00 El gordo
 22.30 Quedate con la copla

00.00 Noticias
 00.15 La clave
 02.15 Cine madrugada: «Vaya par de sabuesos II»

DIJOU, 18
 06.30 La llamada del Oeste
 14.30 Corazón de melón
 15.30 Telecine: «El gran atasco»
 19.03 Somos diez
 21.00 Luz de luna
 22.01 Farmacia de guardia
 22.30 De tú a tú
 00.00 Noticias
 00.30 En el calor de la noche
 01.30 Antena cine: «Amame o dejame»

DIVENDRES, 19
 06.30 Aventuras en el lago
 14.30 Corazón de melón
 15.30 Telecine: «El exterminador de la carretera»
 19.03 El príncipe Bel Aire
 21.00 El gordo
 22.30 Quedate con la copla

tele
5

DIJOURES, 14
 07.20 Entre hoy y mañana
 08.00 Superguay del domingo
 10.20 Pressing catch
 10.50 Que gente tan divertida
 11.20 La 5ª Marcha
 11.40 El Sherif chiflado
 12.40 Helicóptero
 13.40 Vivan los compis
 14.50 Hablando se entiende la basca
 15.30 Cine fiesta: «Star Trek»
 17.45 Tutti frutti
 18.45 Las pesadillas de Freddy
 19.40 Xuxa Park
 21.20 Vivan los novios
 22.00 Vip noche
 24.15 Entre hoy y mañana
 01.10 Petrocelli
 02.50 Madrugada pop

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
 07.20 Entre hoy y mañana
 08.00 Desayuna con alegría
 08.55 Alicia
 09.20 Viente de alquiler
 09.55 Vacaciones en el mar
 12.45 Telecinco ¿Digame?
 12.55 Entre platos anda el juego
 13.30 «...A mediodía alegría»
 13.55 «Enredos de familia»
 14.25 Queridos padres
 15.00 Silencio, Benny Hill
 15.30 Manuela
 16.50 «María de Nadie»
 17.30 Super Guay
 19.30 Hablando se entiende la basca
 20.00 Hoy
 20.05 Su media naranja
 20.45 Telecupón

21.05 La loba herida
 00.00 Entre hoy y mañana

DILLUNS, 15
 10.45 Cine corazón: «La indecente Mary y Larry el loco»
 22.00 Gran pantalla: «Parteo final»
 00.40 Campeones
 01.40 Mannix

02.40 Arco iris

DIMARTS, 16
 10.45 Cine corazón: «Mi querida Sr. Juez»
 22.00 Amor, humor y música: «Una chica para dos»
 00.35 Hablando se entiende la gente

01.35 Mannix
 02.35 Las chicas con las chicas

DIMECRES, 17
 10.45 Cine corazón: «Cuando los sueños se hacen realidad»
 22.00 Cine 5 estrellas: «Carros de fuego»

01.10 Pressing boxeo
 02.10 Mannix

DIJOU, 18
 10.45 Cine corazón: «El rey de la ciudad»
 22.00 Silencio, se ríe
 23.50 Contacto con contacto
 01.00 Hablando se entiende la gente
 02.00 Mannix

DIVENDRES, 19
 10.45 Cine corazón: «La banda de Buckeye»
 22.00 Sensación de vivir
 22.55 Tutti frutti
 00.50 Hablando se entiende la gente
 01.50 Los angeles de Charlie
 02.50 Mannix

DIJOU, 18
 07.15 Entre hoy y mañana
 07.55 «Superguay sábado»
 10.30 Las chicas con las chicas
 11.00 Humor amarillo
 11.35 Pressing catch
 12.05 El sheruiff chiflado
 12.50 Telecinco, ¿Digame?
 14.50 Hablando se entiende la basca
 15.30 Cine fiesta: «Tres amigos»
 17.25 Jóvenes jinetes
 18.20 A fuerza del cariño
 19.15 Apartamento para tres
 19.40 Queridos padres especial
 21.05 La loba herida
 22.00 Vivan los novios
 22.45 Humor cinco estrellas
 00.00 Entre hoy y mañana
 02.35 Vip noche

COMENTARI TV

Una cimera a la terra

Fa temps que a casa nostra és notícia. Malauradament pels problemes i les malalties que pateix: Aquesta gran llar que ha d'acollir a tots aquells que l'habiten i els que hi viuran d'aquí no se sap quants anys, se'ns està fent malbé. Més ben dit l'estem fent malbé. Hi tirem escombraries en els rius, residus nuclears a les fondàries del mar, rescalem l'ambient i en fi no en tenim cura com ho hauríem de fer. Només vivim el present, serise pensar en els que vindran i que també desitjarien guadir d'una posta de sol o d'un agradable passeig pel bosc...

Preocupar-se de tot això està molt bé. I penso que una cosa va lligada a l'altra. Per això voldria fer esment també que encara fa molts més anys que hi ha gent que mor de fam, que en els països subdesenvolupats hi ha malalties que malgrat que són fàcils de curar no han estat eradicades —el còlera, la tuberculosi, la lepra— i que moltes persones a aquestes alçades de la història de la humanitat no saben quin sentit donar a les seves vides.

De tot plegat en som responsables. Cadacú segons la seva mida i amb la mesura en què pot contribuir a fer més justa la societat en la qual viu i es desenvolupa. No n'hi ha prou amb condemnar les situacions. S'hi ha de posar remei. I nosaltres ho podem fer.

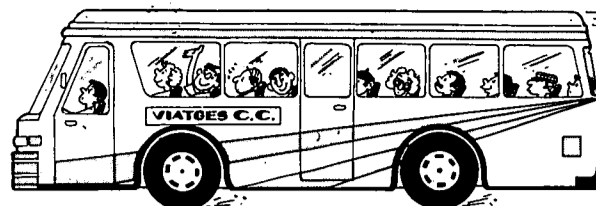
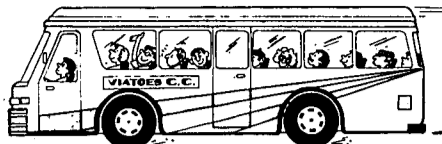
Tant de bo, com diuen els responsables dels informatius, totes aquestes crides a la solidaritat no quedin en "paper mullat".

Que la propera cimera de la terra ens porti bones notícies del decurs del nostre planeta...

■ Mercè Pérez i Lorda

Telespectadors Associats de Catalunya
 Plató 14, entl. 2ª - Tel: 200 13 39 - 08021 BARCELONA

LXXXI Viatge Cultural

Dia 28 de juny

FI DE CURS

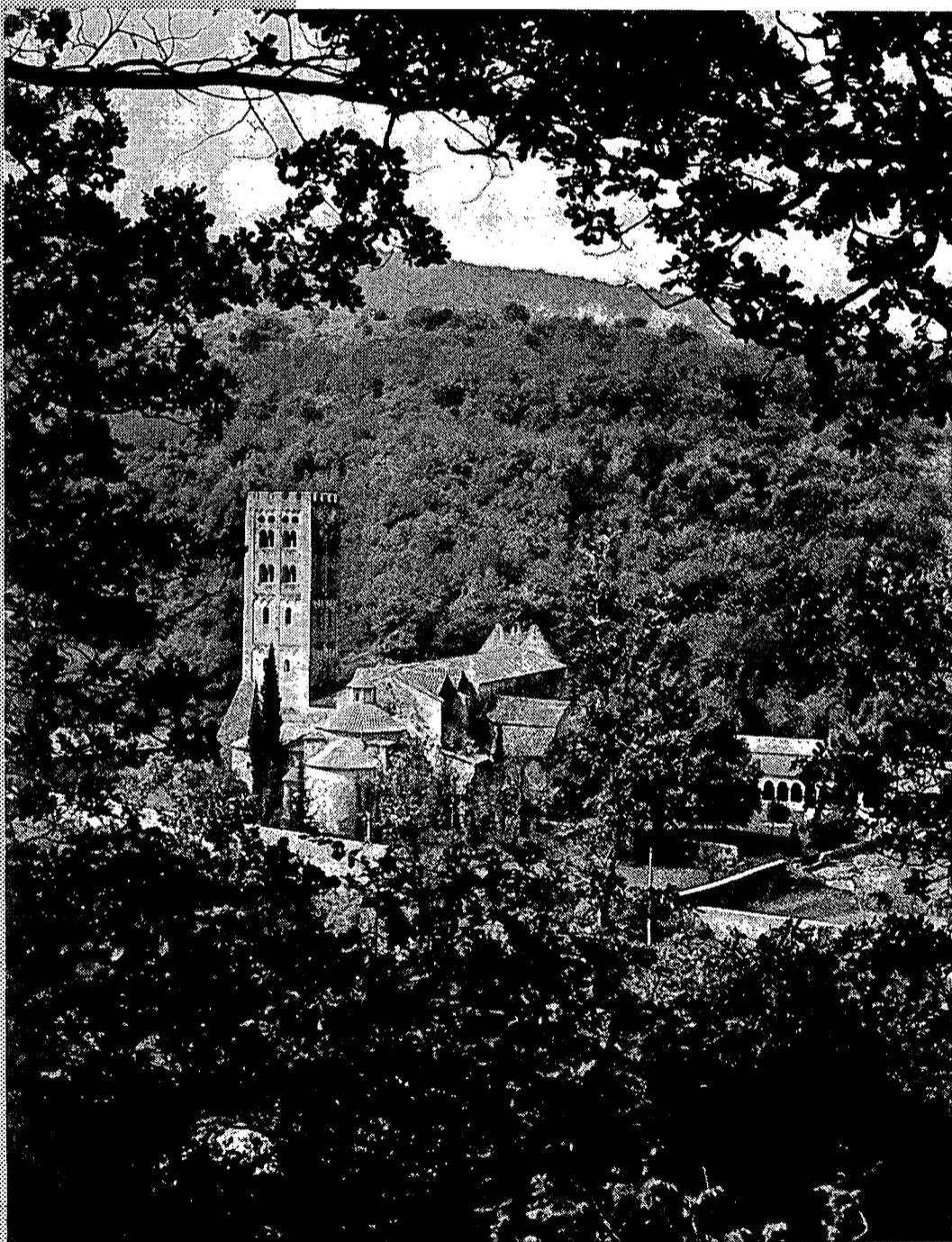
---ITINERARI---

**Barcelona - Figueres
- Perpinyà -
Prada - Cuixà -
Montlluís -
Puigcerdà y por el
túnel del Cadí,
Barcelona**

NOTES IMPORTANTS

— Tots portarem un petit regal sorpresa que sortejarem com a prova de germanor i record d'aquesta Diada. (Intercanvi de regals per sorteig)

— Preguem que tots els inscrits portin el seu carnet d'identitat, original i vigent

Preu: 4.000 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Sortida a les 7 en punt. Carrer de Balmes-València. Per reserves de places truquen al tel. 215 27 84 Sra. Roser.

**Dinarem
A
LES GLYCINES
129, AVDA. GENERAL
DE GAULLE
PRADA**

Preguem als participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

LITÚRGIA / CULTURA

Nº
61

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPAJÓ

14 de juny. Diumenge. La Santíssima Trinitat. Lectures: Primera 8:22-31; Salm 8; segona Rm 5:1-5; tercera Jo 16:12-15.

15 de juny. Dilluns de l'XI setmana de durant l'any. Lectures: Primera 1 R 21:1-16; Salm 5; segona Mt 5:38-42.

16 de juny. Dimarts de l'XI setmana de durant l'any. Lectures: Primera 1R 21:17-29; Salm 50; segona Mt 5:43-48.

17 de juny. Dimecres de l'XI setmana de durant l'any. Lectures: Primera 1 R 2:1.6-14; Salm 30; segona Mt 6:1-6.16-18.

18 de juny. Dijous de l'XI setmana durant l'any. Lectures: Primera Sir 48:1-15; Salm 96; segona Mt 6:7-15.

19 de juny. Divendres de l'XI setmana de durant l'any. Lectures: Primera 2 R 11:1-4.9-18.20; Salm 131; segona Mt 6:19-23.

20 de juny. Dissabte de l'XI setmana de durant l'any. Lectures: Primera 2 Cr 24:17-25; Salm 88; segona Mt 6:24-34.

21 de juny. Diumenge. El Cos i la Sang de Crist. Lectures: Primera Gn 14:18-20; Salm 109; segona 1 C 11:23-26; tercera Lc 9:11b-17.

Litúrgia de les Hores
Setmana 3

Diumenge: La Santíssima Trinitat. Solemnitat.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: De fèria.

Divendres: De fèria.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

Diumenge: El Cos i la Sang de Crist. Solemnitat.

CALENDARI

Diumenge, 14 de juny. La Santíssima Trinitat. Sts. Eliseu, prof.; Fèlix i Ruffí, mrs. Sta. Digna, vg. mr.

El sol surt a les 4,16 i es pon a les 19,26. —Hora solar.

Festa major a Pont de Suert i Torelló.

Dilluns, 15 de juny. Sta. Mª Miquela del Sm. Sagrament, fdra. i St. Bernat de Menthon, fdr.

Fira a Calonge.

Dimarts, 16 de juny. Sts. Quirze i Julita, mrs.

Festa major a Calella, Durro, Muntanyola i St. Quirze de Besora.

Dimecres, 17 de juny. Sts. Manuel, Sabel i Ismael, mrs. i Rainier, cfr.

Dijous, 18 de juny. Sts. Marc i Marcel·lià, mrs. i Sta. Marina, vg.

Divendres, 19 de juny. Sts. Romuald, ab.; Gervasi i Protasi, mrs. Stes. Juliana de Falconieri, vg. i Aurora, vg. mr.

Dissabte, 20 de juny. St. Silveri, p. mr. Stes. Florentina, vg. i Elia, abadessa.

Fira a Esterri d'Àneu.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El neuròtic perfeccionista

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

Crec que actualment es pateix angoixa perquè tal vegada se'ns va educar fent-nos creure que en tot hem d'aconseguir l'objectiu perfeccionista, pretensió que és absurda. És equivocat de creure que en tot hem de ser brillants. Amb aquesta insensata pretensió, es va a parar al consultori del psicoterapeuta. El mateix analista s'adona d'entrada que aquell o aquella consultant té aires, també, de creure's l'estrella de tots els de la sala d'espera, i que se les heu amb un o una que reclamarà una teràpia ideal impossible. L'ambició perfeccionista pot ser paralitzant de l'oració, si un o una creu que ha d'enlluernar Déu.

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana*

11 de juny de 1992

Federació de Col·lectius d'Immigrants a Catalunya (FCIC)

Tothom sap perfectament que la Comunitat Autònoma de Catalunya és, juntament amb la de Madrid, la que acull una quantitat més nombrosa d'immigrants, els quals s'enfronten, des de l'arribada, amb un gran nombre de dificultats cosa que ha motivat la seva organització en diversos col·lectius segons la procedència o assentament. Així, doncs, a Catalunya hi trobem col·lectius africans, filipins, llatinoamericans, magrebins, gambians, senegalesos i fins quatre d'equatoguineans.

La promulgació de la Llei 7/85, la tristament famosa Llei d'estrangeria, ha endurit encara més les condicions de vida dels immigrants a tot l'Estat i, en conseqüència, també a Catalunya.

Es fa molt difícil, resumir aquí, en pocs mots, la infinitat d'aspectes que ens fan les condicions de vida tan dures i injustes: el treball, que sovint és submergit, infravalorat i amb sous miserables; la situació de les nostres dones que, o bé han de treballar de sol a sol en feines servils per 40.000 pessetes al mes, o bé han de prostituir-se per tal de tirar endavant la família i els fills; la dificultat que els nostres fills obtinguin el justificant d'haver cursat l'EGB; els permisos de residència que sovint arriben caducats tot i haver pagat fins a 40.000 pessetes a Hisenda; els subsidis d'atur denegats, tot i haver cotitzat, sota pretext que la finalització del contacte coincidís amb la del permís de residència; persecució policial sistemàtica i, finalment, les desgraciades expulsions massives per part del Govern Civil de Barcelona.

Tot aquest allau d'agressions que hem hagut de patir de l'Administració Central a Catalunya ens han empès a formar un òrgan comú a totes les organitzacions. La Federació de Col·lectius d'Immigrants de Catalunya és, doncs, un aplec de col·lectius d'arreu del món que reuneixen dels seus esforços per lluitar contra les seves dures condicions d'existència a Catalunya i contra la manca de drets, uns drets que els han estat arrabassats per l'Administració central de l'Estat espanyol a través de la mal anomenada "Ley de Derechos y Libertades de

los Extranjeros en España" i per les reglamentacions i ordres dels Ministeris de l'Interior i de Treball. També lluita per eradicar la imatge creada en la població civil, que sovint els considera simples delinqüents o invasors de no se sap quin exèrcit. En definitiva, la FCIC es proposa assumir la condició d'interlocutor vàlid i legítim dels immigrants davant de les administracions de l'Estat espanyol des de l'àmbit del territori de Catalunya.

La Federació de Col·lectius d'Immigrants de Catalunya és membre de ple dret en el "Foro de Inmigrantes de las Comunidades Europeas" amb seu a Brussel·les.

➤ **Francisco Abaga**

Membre de la Comissió Permanent de la FCIC

Quan acaba la pregària eucarística, el sacerdot pren el pa i el calze (si hi ha un diaca, és ell qui pren el calze), i elevant-los alhora clou la

pregària amb aquesta doxologia trinitària: "Per ell (el Crist), amb ell, i en ell, vós, Déu Pare omnipotent, en la unitat de l'Esperit Sant, rebeu tot honor i tota glòria, pels segles dels segles". I tota l'assemblea assenteix i rubrica la doxologia amb l'Amén.

Aquesta fórmula és una de les soleranes afirmacions trinitàries de la nostra litúrgia. Ho és també el Glòria, i el Credo, i la salutació inicial, i la conclusió de les oracions, i altres encara, començant pel mateix senyal de la creu. Avui ens hi aturem perquè, en aquest diumenge, el calendari litúrgic ens porta a celebrar la realitat trinitària de Déu, per bé que aquest sigui sempre la font i el terme de tota la vida cristiana.

"PER ELL, AMB ELL, I EN ELL"

Amb aquestes paraules queda clar la centralitat del misteri de Crist. La pregària eucarística és l'actualització, en l'Església, d'aquella pregària d'acció de gràcies que Jesús féu en el sant sopar, en la institució de l'Eucaristia. En el cor de la pregària eucarística, fem el memorial del Senyor: repetint allò que ell va fer, anunciem la seva mort, proclamem la seva resurrecció, esperem el seu retorn; no pas només verbalment, o amb un record emocionat, sinó amb el realisme de la seva presència, tal com ell vol fer-ho, en l'Esperit Sant. És ell qui posa constantment en mans de l'Església el seu sacrifici pasqual, perquè l'Església pugui, unida a ell, presentar-lo al Pare.

Heus aquí el sentit de les paraules litúrgiques, ben formulat en un text ecumènic:

"No hi ha Eucaristia sinó per **Jesucrist**. És ell qui, per primera vegada, la va celebrar enmig dels seus deixebles. És ell qui va donar el manament de no deixar de celebrar-la fins que ell vingui. És ell qui prepara l'àpat, és ell qui hi convida... És per ell que són cridats i enviats aquells qui, en nom seu, presideixen aquesta celebració" (L'àpat del Senyor, 1978, comissió mixta catòlico-luterana).

VIURE EN L'ESGLÉSIA

➤ a cura del Dr. PERE TENA

Doxologia eucarística

Però, ja que podem celebrar l'Eucaristia per Jesucrist, la celebrem amb ell. A l'Eucaristia, l'Església no està sola. Cap comunitat eclesial que celebra l'Eucaristia és autosuficient per fer-ho, perquè no hi ha Eucaristia sinó amb Jesucrist. Ell és sempre el celebrant principal, necessari; l'autèntic protagonista. No són dues línies paral·leles el que forma l'acció eucarística, una la de Crist i l'altre la de l'Església, sinó una: la de Crist, a la qual s'uneix l'Església.

No sols això. Per què podem acollir l'acció de Jesucrist, i unir-nos-hi, sinó perquè estem en ell? I què fa l'Eucaristia en nosaltres, sinó inserir-nos cada vegada més en ell? N'hi ha prou amb recordar les vegades que sant Pau i sant Joan defineixen la vida del cristià com un "estar en Jesucrist"; la comparació de la vinya, per exemple (Joan 15): "resteu en mi, i jo en vosaltres...". I la promesa de Jesús: "Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi, i jo en ell" (Joan 6, 86).

Les paraules de la doxologia ens recorden, a cada missa, que "el Fill de Déu fet home, pel qual, amb el qual s'acompleix l'esdeveniment eucarístic, n'és el centre vivent" (document citat).

VÓS, DÉU PARE ONMIPOTENT, REBEU TOT HONOR I TOTA GLÒRIA"

El misteri de Crist té el seu origen en

l'amor del Pare, i tota l'orientació de l'obra de Crist és vers el Pare. Ell és l'únic que coneix el Pare com el Pare per ésser conegut (Mateu 11,27), perquè és el Fill, i ha vingut a explicar-nos, amb la seva pròpia existència històrica, aquest amor del Pare envers Ell i envers nosaltres, els homes. La passió de Crist s'acompleix perquè el món conegui com el Fill estima el Pare (Joan 14,31).

Aquesta és la realitat present i actual del misteri eucarístic. La glòria que Crist ha donat al Pare a la terra, amb l'acompliment de la seva missió, no es pot superar per part de ningú, ningú no pot afegir-hi més grandesa. Per Crist, el Pare ha rebut, una vegada per sempre, "tot honor i tota glòria".

És fascinant, espiritualment i en la fe, anunciar aquesta realitat com a conclusió de la pregària eucarística. En les mans de l'Església, unida amb i en Jesucrist, es troba allò de més sublim que hi hagi en el món present i en el futur: tot honor i tota glòria per a Déu! Caldria dir res més per entendre que l'Eucaristia és el cim de l'acció de l'Església i de la vida cristiana? O no és la glòria de Déu el que cerquem? I alhora és la gran confessió de la nostra pobresa: "no ens doneu a nosaltres la glòria, no ens la doneu, Senyor: doneu-la al vostre Nom!" (Salm 113 B).

"EN LA UNITAT DE L'ESPERIT SANT"

Crist s'oferí al Pare en la creu mogut per l'amor de Fill, és a dir, mogut per l'Esperit Sant. I l'Esperit continua essent "la força d'amor incommensurable que actua el misteri eucarístic i que continua fent-lo eficaç (document citat).

Cal no oblidar la invocació repetida de l'Esperit Sant que es troba en les pregàries eucarístiques: per la consagració, per l'eficàcia i fructuositat de la comunió. Aquesta acció de l'Esperit Sant no es pot pensar com quelcom intel·lectual i abstracte, sinó com allò de més cordial imaginable: "La caritat de Déu és difosa en els nostres cors per l'Esperit Sant".

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / LA SANTÍSSIMA TRINITAT

Primera lectura

"La saviesa havia nascut abans que la terra existís"

La creació, la realitat del món, és l'obra més visible de Déu. És la forma més universal de comunicació entre Déu i els homes. L'Antic Testament parla amb aquest llenguatge misteriós de la "Saviesa", a la qual l'evangelista Joan donarà el nom, després de creure en Jesucrist, el Fill de Déu: és la Paraula eterna del Pare, per la qual "tot ha vingut a l'existència", i que, de tal manera ha volgut "compartir amb els homes les seves delícies" que s'ha fet un de nosaltres.

LECTURA DEL LLIBRE DELS PROVERBIS

(8:22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: "De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeïx les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies".

Salm responsorial

"Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós, el vostre nom per tota la terra"

En el cor mateix de la creació, fet a imatge de Déu, hi ha l'home. En l'home, hi ha una comunicació més profunda de Déu, perquè a l'home Déu l'ha fet fill seu, en Jesucrist ressuscitat. L'home és la criatura capaç de reconèixer Déu i glorificar-lo.

SALM 8:4-5,6-7,8-9 (R.: 2a)

Quan miro al cel que han creat les mans vostres,
la lluna i els estels que hi heu posat.
Jo dic: ¿Què és l'home, perquè us en recordeu?
¿Què és un mortal, perquè li doneu autoritat?

R.: Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!

Gairebé l'heu igualat als àngels,
l'heu coronat de glòria i de prestigi,
l'heu fet rei de les coses que heu creat,
tot ho heu posat sota els seus peus. **R.**

Ramades de bous i ovelles,
fins i tot els animals de la selva,
l'ocell que vola i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels oceans. **R.**

Segona lectura

"Estem en pau amb Déu, gràcies a Crist, per l'amor de l'Esperit Sant que vessa en els nostres cors"

La comunicació entre Déu i els homes no s'acaba pas amb la creació. Pel misteri pasqual de Jesucrist, no sols hem conegut Déu el Pare, sinó que, amb el do de l'Esperit Sant, hem entrat en relació vital i personal amb les persones divines. La Trinitat divina no és una abstracció per als cristians; és la nostra família!

LECTURA DE LA CARTA DE SANT PAU ALS CRISTIANS DE ROMA (5:1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Tercera lectura

"Tot allò que és del Pare és meu; l'Esperit Sant rebrà d'allò que és meu i us ho anunciarà"

Les paraules de Jesús ens ajuden a comprendre el sentit d'aquesta festa, després de la cinquantesima pasqual. Tot just diumenge celebràvem el Do de l'Esperit Sant. Avui contemplem tota la meravella de l'acció del Pare, com a font i origen de la salvació; l'amor admirable de Jesucrist, revelat en la seva Pasqua, i l'obra permanent de l'Esperit, conduint la seva Església, a través del temps, vers la veritat sencera de Crist.

EVANGELI SEGONS SANT JOAN (16:12-16)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu".

Deixebles de la Trinitat (Jo 16:12-15)

Conèixer Déu

La celebració de la solemnitat de la Santíssima Trinitat, a la represa del temps litúrgic de durant l'any, ve a ser com una recapitulació del que hem celebrat en el temps de Pasqua i, al mateix temps, una arrencada decisiva cap al futur d'aquella glòria que s'ha de revelar en nosaltres (Rm 8:18), quan arribem a la vida eterna. I és el mateix Jesús, qui, pregant al Pare a l'hora del comiat dels deixebles, ens revela: Això és la vida eterna, que us coneguin a vós, únic Déu veritable, i el qui heu enviat, Jesús, el Messies (Jo 17:3). Moltes vegades repetim que el cristià ha de ser deixeble de Jesús. I diem bé. Diuenge passat llegíem a l'evangeli: Qui m'estima farà cas del que jo dic (Jo 14:23b). Ser deixeble de Jesús és molt més que el simple escoltar, o fins i tot aprendre, les seves paraules. El discipulat de Jesús implica no sols un coneixement intel·lectual de la seva doctrina, sinó l'experiència vital del Mestre. I és justament en aquesta experiència que el deixeble de Jesús es troba amb Déu, puix la veritat de Jesús és camí i vida. Qui em veu a mi, veu el Pare (Jo 14:9b), perquè ell, Jesús, és imatge de Déu (2C 4:4). Vet aquí la dimensió i objectiu de la revelació divina: portar-nos al vertader coneixement existencial de Déu, que és Pare, Fill i Esperit Sant, a través del discipulat de Jesucrist. És el Déu trinitari qui es constitueix en font i mestre d'aquest coneixement vital i vivificador. En escoltar amb esperit contemplatiu la perícopa evangèlica d'avui, aniria molt bé que recordéssim —rellegint-lo una altra vegada— el c. 1 de la Constitució Dogmàtica "Dei Verbum" sobre la Revelació divina, del Concili Vaticà II, que comença amb aquesta confessió: "Va plaure a Déu, en la seva bondat i saviesa, de revelar-se ell mateix i de fer conèixer el misteri de la seva voluntat, amb el qual els homes tenen accés al Pare en l'Esperit Sant, pel Crist, Verb encarnat, i participen de la naturalesa divina". Ens ajudarà a entendre l'abast del text evangèlic.

L'Esperit Sant, mestre

En el diàleg —derivat en controvèrsia— entre Jesús i la gent a la sinagoga de Cafarnaüm, l'endemà de la multiplicació dels pans, segons el quart evangeli, Jesús diu: Està escrit en els Profetes: Tots seran ensenyats per Déu (6:45). És una cita d'Isaïes 54:13 on el profeta descriu les característiques de la Jerusalem nova. Tant el profeta com Jesús miren endavant. El poble de Déu —Jerusalem-Església— és objecte de la revelació de Déu. Ell mateix els ensenyarà, serà el seu mestre de vida. I a la sinagoga de Cafarnaüm, Jesús afegeix: Tot aquell qui ha escoltat l'ensenyament del Pare i l'ha après ve cap a mi; no és pas que ningú hagi vist el Pare, llevat del qui ve de Déu; aquest és qui ha vist el Pare (6:45b-46). Al llarg del seu ministeri, Jesús ha instruït els deixebles. Els ha ensenyat de paraula i d'obra. Els ha posat —a ells i a nosaltres— en el camí del coneixement de Déu, el camí de la salvació, de la vida. Aquest és, però, un camí llarg. No n'hi ha prou amb uns "cursos". L'ensenyament, a més de llarg, és dens: un progrés constant, que demana esforç alhora que, més d'una vegada, exigeix descans, temps per a assimilar l'ensenyament que es rep. Excel·lent pedagog, bon coneixedor de la capacitat dels

deixebles, Jesús, a l'hora del comiat reconeix que la tasca ha estat començada en profunditat, però que encara resta molt a fer entre la magnitud de la revelació i l'aptesa dels receptors. I en un gest d'eficacíssima humilitat els diu: Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada (v. 12). No busca el seu lluïment, sinó l'eficàcia de l'ensenyament, el bé dels deixebles. Una bona lliçó, no sempre apresada com cal pels dedicats a la pastoral. Es tracta d'iniciar bé, encarrilar degudament, deixant molt clar que hi ha molt de camí a recórrer i que caldrà passar el relleu a altres ensenyants. Així Jesús, el Mestre, a l'hora de marxar al Pare, deixa el pas a l'Esperit. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera (v. 13a). L'Esperit Sant és mestre de veritat. No ve a ensenyar doctrines noves ni a imposar res. En el llenguatge del quart evangeli veritat equival a amor, a llibertat, doncs. L'Esperit Sant ve a guiar els deixebles que han d'avançar per l'únic camí que és Jesucrist. Camí que ve i va al Pare, i que ells, els deixebles, ja han començat a fressar amb passa segura per l'ensenyament —l'amor— de Jesús. La veritat de Déu és única. Amb tons diversos i en moments distints, sempre diu el mateix. Per això l'Esperit Sant que ve a seguir l'ensenyament —la revelació— de Jesús en la seva absència, no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir... tot allò que anunciarà, ho haurà rebut d'allò que és meu; tot el que és del Pare és meu; per això us dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu (vv. 13b-15). Mestre fidelíssim, l'Esperit Sant, com el Fill de Déu fet home, no fa res més que posar en evidència que el gran i insubstituïble mestre de la humanitat és la Trinitat, Déu. En el temps de l'Església tots seran ensenyats per Déu.

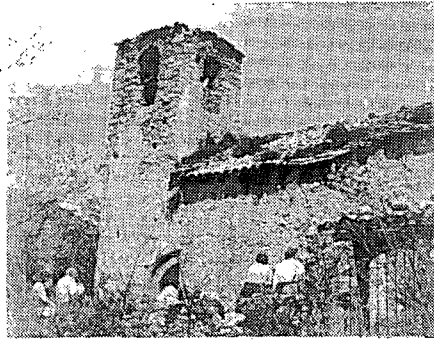
"Us anunciarà l'esdevenidor"

Com el de Jesús, el mestratge de l'Esperit Sant és vivent. Els oients del jove galileu es meravellaven perquè ensenyava com qui té autoritat, i no com els seus escribes (Mt 7:28-29). Aquests eren repetidors inerts. La doctrina de Jesús era viva, oberta al futur. La missió de l'Esperit Sant segueix el mateix camí. És oberta al futur: Us anunciarà l'esdevenidor. Per això l'Esperit Sant és guia. No encara els deixebles en un passat, o en un present mort. És el qui ve a continuar l'obra del qui va ser mort, però ara viu pels segles dels segles (Cf. Ap 1:18). Continuar l'obra no vol pas dir fer viure de records del passat, sinó fer que l'obra salvadora de Jesús sigui sempre actual. A cada temps, l'Esperit Sant mena els cristians —l'Església— pels viarans de l'actualitat, aquella que els és pròpia. Així l'Església cal que es mantingui venint de lluny, certament, però afirmada en l'actualitat alhora que oberta al futur. Desafiament no pas fàcil. L'instint de buscar i aferrar la seguretat, la comoditat, és massa fort. La por al futur es paralitza massa sovint. És la gran temptació de l'Església de tots els temps, que ha de ser vençuda amb la confiança en la força del guiatge de l'Esperit Sant. En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. Amén.

➤ JOSEP M. ARAGONÈS

Francesc Cima i Garrigó

Dibuixos d'Emili Badiella

**CONVERSES AMB L'ERMITÀ
DE SANT MIQUEL DE TURBIANS**

4. L'ERMITÀ DE SANT MIQUEL DE TURBIANS

Ningú no en sabia gran cosa de qui era, o millor, sí que sabien qui era ara, però no pas d'on venia i el que havia estat abans. Sabien que el Sr. Bisbe de la Diòcesi el coneixia bé, i que no sols l'havia autoritzat perquè fes d'ermità, sinó que fins i tot l'havia beneït.

Tothom sabia que el Sr. Bisbe el tenia en gran estima, i que sovint li enviava sacerdots de les rodalies, i d'altres que venien de més lluny.

Aquests sacerdots no hi anaven per inspeccionar el que feia, sinó per donar-li el suport del seu ministeri, dels sagraments i de la paraula.

Procuraven assegurar-se que gaudís de bona salut i que no li manqués res del necessari.

Per cert, que al Germà Ramon no li faltava mai res —segons ell— i no és pas que tingués de tot...

El seu "TOT" era el Senyor, tal com ell deia. Certament no tenia pas necessitat de massa coses, perquè vivia en plena pobresa evangèlica, tan alegre que deixava edificats i quasi perplexos els qui el visitaven.

Que a finals del segle XX es pogués viure com ell vivia, amb l'alegria i la pau a l'ànima que li

sobreeixia... era un testimoni d'un valor extraordinari!

Segurament que tenia estudis. Un dia parlà de la Facultat de Teologia. El seu vocabulari i la seva mirada intel·ligent i vivaç així ho feien entendre, però l'esforç per adquirir la senzillesa dels infants, i el parlar planer del qui té les idees clares... no deixaven entreveure cap preparació universitària o superior, si bé no es pot descartar que no la tingués.

Durant els dies de la meva segona estada a Turbians, vaig conèixer tres dels sacerdots que el visitaven periòdicament

Tots em manifestaren l'admiració que sentien pel Germà Ramon. Sobretot quan celebraven la Santa Missa.

"Se la pren molt seriosament!" Em deia l'un.

"Es nota que és el més important de la seva vida!" Em deia l'altre.

El Mossèn de l'altra banda del Pedraforca, que venia més assíduament que els altres, em digué:

"Venim més a rebre que no pas a donar!"

Li deixaven el Sagrari ben proveït, perquè pogués rebre l'Eucaristia cada dia, que ell mateix s'administrava per concessió del Sr. Bisbe de la Diòcesi.

Jo també vaig rebre-la cada dia de les seves mans.

Els sacerdots l'informaven de les noves més importants del món i del país.

Ell les escoltava amb una gran atenció, més que per curiositat, perquè l'ajudaven a resar —deia ell.

Moltes vegades, però, quan eren de les que en diem "males notícies" —sobretot les que provenen de la

malícia dels homes: guerres, assassinats, fam, terrorisme— l'entristien, fins al punt que li feien exclamar: "Pobre Nostre Senyor!"

Un dia li vaig preguntar per què ho deia, i m'ho explicà.

continuarà

Les baralles

No entenc per què els nois i noies tenim el mal costum de barallar-nos. Això no ho entenc després que m'he barallat, eh. Perquè el fet és que ens barallem sovint. Massa sovint. I el pitjor és que ens barallem per coses que no tenen cap mena d'importància.

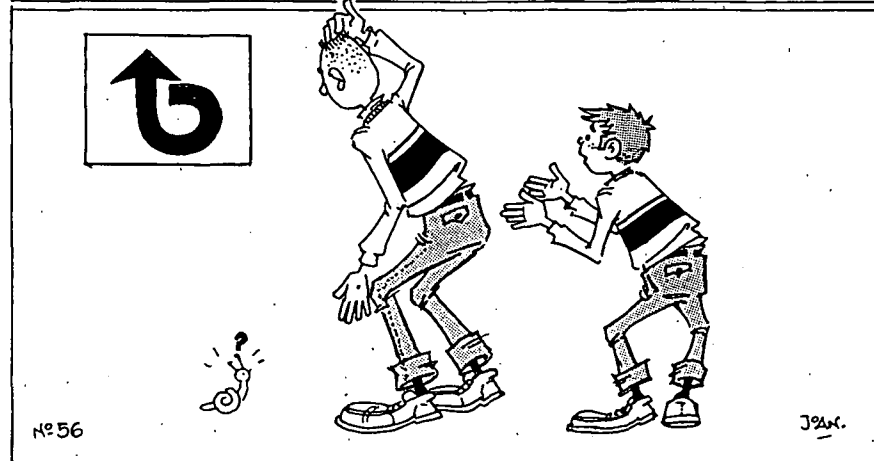
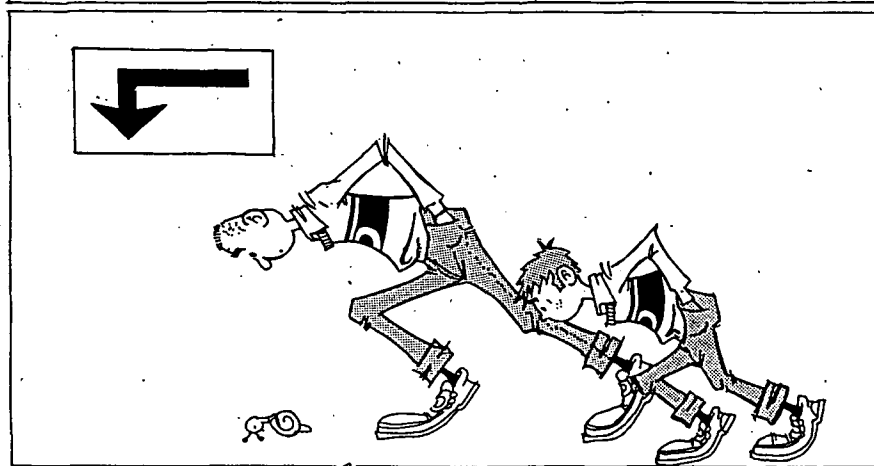
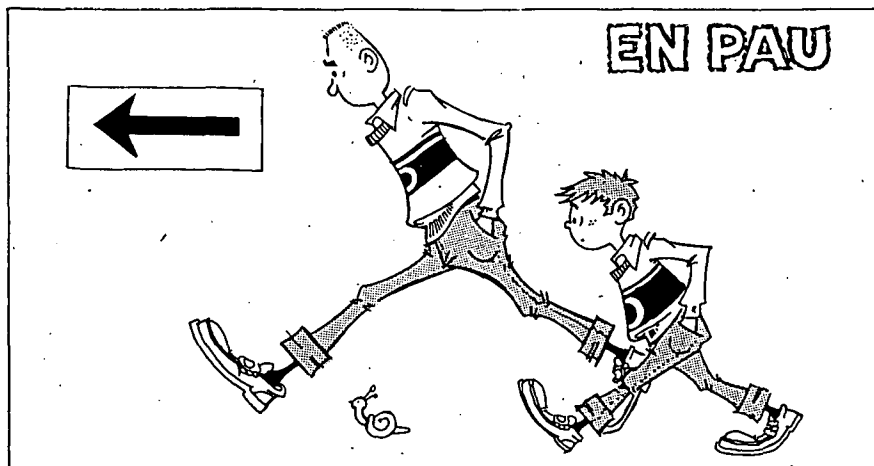
Comencem a discutir per una petita cosa; tots volem tenir raó, comencem a cridar, i... ja està armada! És clar que tot acaba en foc d'encenalls, però sap greu que, entre companys i amics, ferim la nostra amistat per ximpleries.

Ja és ben estrany, oi, que fins i tot els nois i les noies que som amics, no puguem resistir la temptació de barallar-nos. De vegades penso que, com que en les baralles tots hi patim i després ens en dolem, això fa que després encara siguem més amics.

De totes maneres val més no embolicar les coses, i pel què pugui passar, mirar d'arreglar les coses de bé a bé.

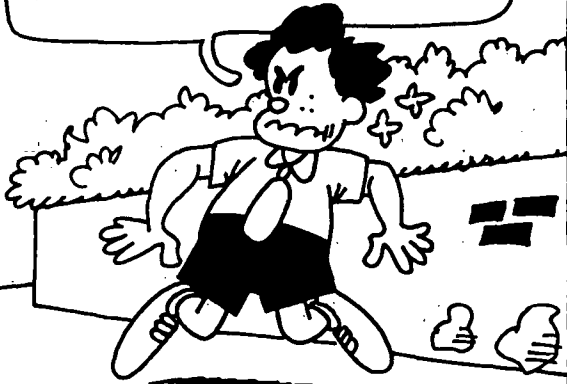
Ara recordo que, una vegada, ens vàrem barallar. Durant molts dies procuràvem no dir-nos res i ens fèiem la cara llarga. Fins que, un dia, corrent en direcció contrària pels passadissos de l'escola, vàrem xocar de valent. Després de mirar-nos, esclafirem a riure a no poder més. I tot s'hagué acabat.

Després de l'empipament, un s'adona de totes les rialles que s'han perdut; i és llàstima, oi?

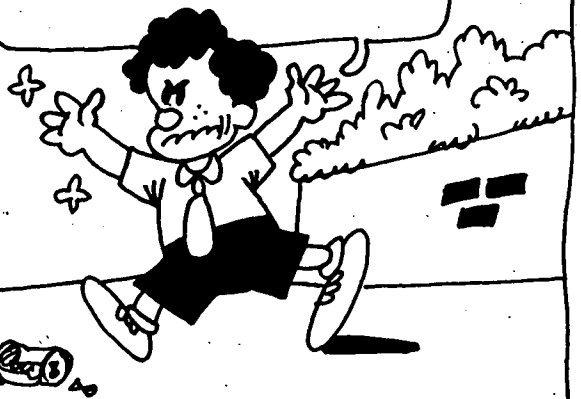

EN PITU CALSAPEU

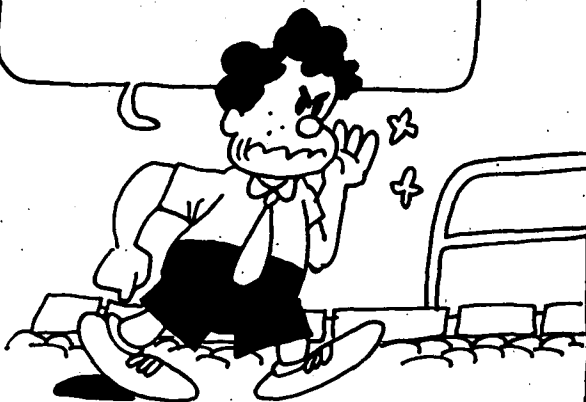
AI! UI! QUIN MAL DE DENTS QUE TINC.

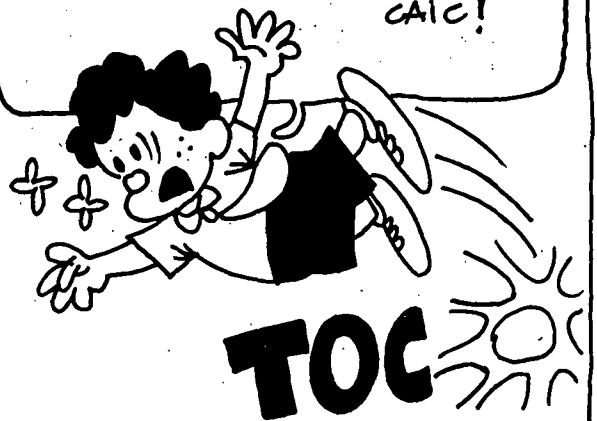
AQUEST QUEIXAL EM FA PATIR LES MIL I UNA.

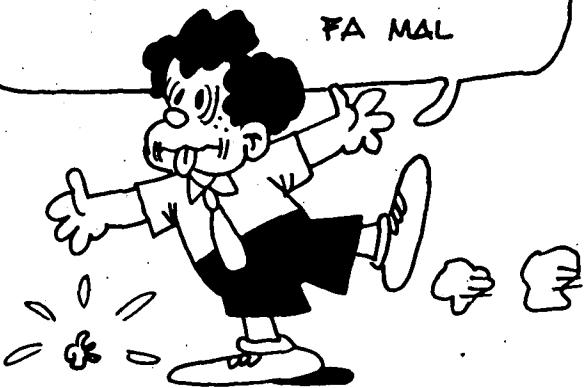
VAIG CORRENT A CAL DENTISTA

EP, QUE ENSOPEGO! AI, QUE CAIC!

AMB LA PATAcada M'HA CAIGUT LA DENT I JA NO EM FA MAL

PERÒ ARA ÉS PITJOR. TINC TÓT EL COS RESENTIT DE LA PATAcada.

AI! UI! QUIN MAL ALS GENOLLS...!

49

GALI

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 16, versets del 12 al 16 (Jo 16:12-16).

Reflexionem: 1. No hauríem conegut mai la Santa Trinitat de Déu, si Ell en el seu Fill Jesucrist no ens l'hagués donada a conèixer. Jesús parla sovint i amb molt d'amor de Déu Pare; i també de l'Esperit Sant que el Pare i ell enviaran als qui creuen en ell. Així sabem perquè Jesús ens ho ha dit amb la seva Paraula i amb la seva Vida, que el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, són com tres fondàries personals de l'únic ésser de Déu.

2. És guiats i envigorits per l'Esperit com els nois i noies cristians "hem de fer camí" i créixer en el coneixement de la nostra fe. Ell ens portarà a un amor i a una comunió cada vegada més plens amb Jesucrist, i per Jesucrist amb el Pare.

3. La invocació a la Santa Trinitat és molt freqüent en la vida dels cristians. Som batejats "En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant". Comencem i acabem la celebració de l'Eucaristia en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant; i sovint fem el "senyal de la creu", en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

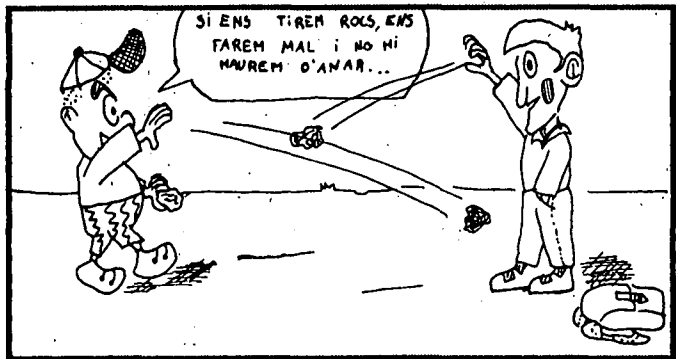
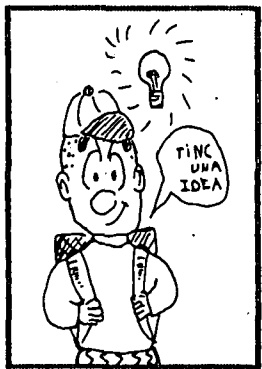
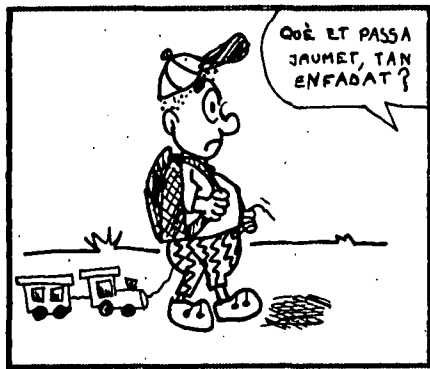
■ El mossèn

ELS EIXERITS COLLABOREN

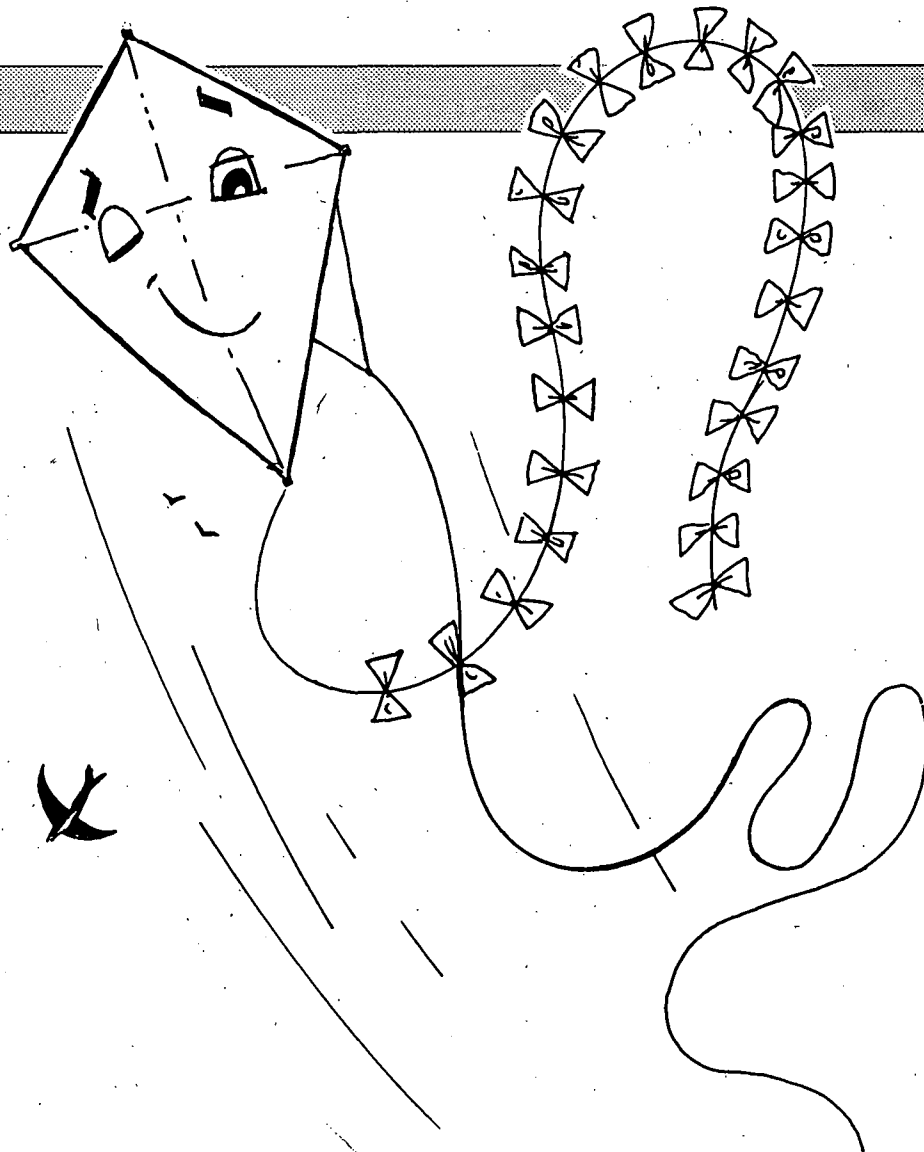
EN JAUMET

PER

QUICO '92

Una altra historietta d'en Jaumet que ens envia l'amic Francesc de Calldetenes.

L'estel somniador

L'Òscar i la Mònica estaven d'allò més contents. Aquell cap de setmana el pare els havia promès ajudar-los a fer un nou estel. La mare ja havia anat a comprar tot el que necessitaven, i els nens estaven molt emocionats.

Dissabte van llevar-se de bon matí i es van rentar i vestir sense fer el ronso. Van beure's fins a l'última gota de llet de les seves tasses, i a la taula no va quedar ni una sola molida de les galetes.

Després, van córrer a despertar el pare, i pràcticament es pot dir que, el van arrossegar fora del llit. I un cop van estar tots llestos, es van tancar al garatge i es van posar mans a la feina.

I a l'hora de dinar ja tenien preparada a la mare una bona sorpresa. Molt cerimoniosos van pujar l'escala i van entrar a la cuina. Al capdavant de la comitiva l'Òscar duia la seva obra d'art, mentre molt dignament la Mònica aguantava la cua. I per últim el pare, que no podia amb la seva ànima.

La mare va fer tots els oh! i ah! que l'admiració del moment demanava, i va proposar que al'endemà anessin

a la platja a fer volar el seu nou estel.

Aquell matí de diumenge no l'oblidaran fàcilment, l'Òscar i la Mònica. El seu estel vermell brillava entre els núvols, i la seva cua plena dellaços de coloraines era la més llarga de tots els estels que volaven a la platja.

—Mira mare, em fa l'ullet! —deia divertida la Mònica. I l'estel volava amunt i més amunt. Dia rera dia que el baixaren a la platja, l'estel s'enlairava més i més, com si tractés d'establir un nou rècord.

Fins que, un dissabte assolellat, mentre la Mònica i l'Òscar es barallaven per quin dels dos havia de fer volar l'estel, aquest va aprofitar el moment de confusió, i es va escapar tot d'una.

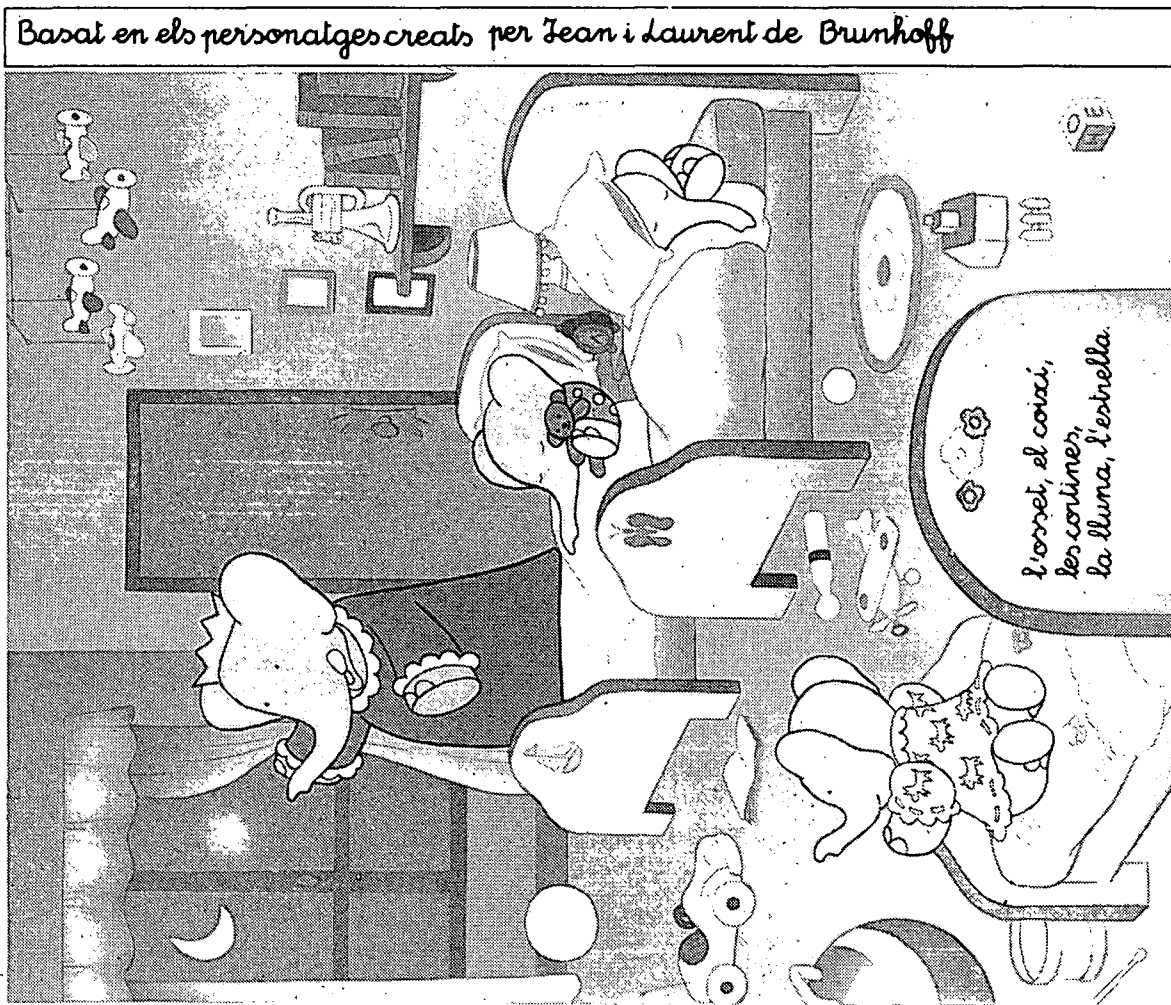
—L'has deixat anar! L'has deixat anar! —cridava l'Òscar, tot empipat.

—Has estat tu, és culpa teva! —deia la Mònica plorosa.

—Nens, ja n'hi ha prou, ara ja no serveix de res lamentar-se, el vostre estel potser tenia ganes de volar molt més amunt i més lluny d'aquí, potser volia veure món —va dir la mare—. Mira, Mònica, no veus com et fa l'ullet?!

BABAR

i els seus amics a casa

Ara que és de nit, tot és calmat. Pom

té l' ben agafat mentre dorm.

Amb el cap sota el , Alexander

somia... un pastís de xocolata enorme!

Flora, en canvi, sembla que no té son.

-No tanquis les , mamà, que vull
mirar el cel. T'has fixat en la ? Ten

aquella ? Que és bonic tot plegat!

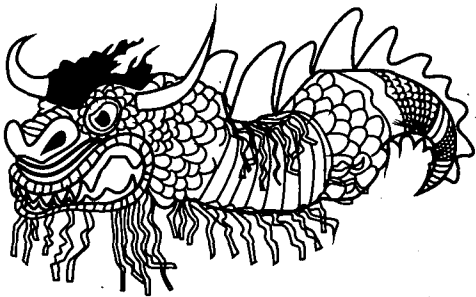
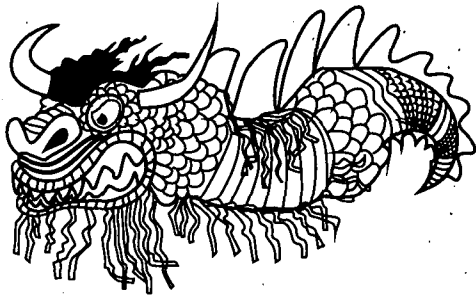
-Sí, és molt bonic -respon Celest-. Però
ara, cal que dormis. Bona nit!

-I fa un petó a Flora, que ja s'adorm.

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

MISCEL·LÀNIA

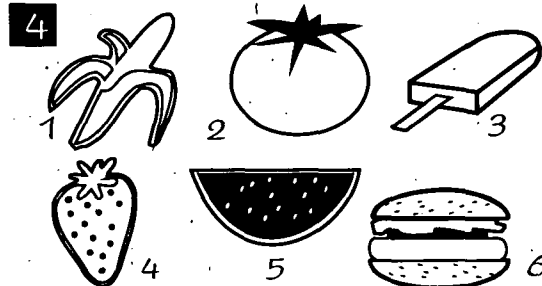
1 Cerqueu les 8 diferències.

2 Sabries localitzar les dues bicicletes que són idèntiques?

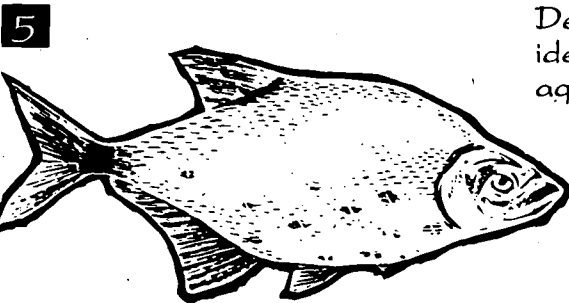
3 Totes aquestes lletres estan repetides un cop, menys una. Sabries trovar-la?

W J F N i y f I
U C M O W G
M E G X e O
a

Relacioneu aquets objectes amb les paraules en anglès.

- A. Banana
- B. Watermelon .
- C. Ice-cream
- D. Tomato
- E. Burguer
- F. Strawberry

Demostreu-nos la vostra habilitat identificant a quina espècie pertany aquest peix.

- 1- Truita comuna
- 2- Perca americana
- 3- Carpa
- 4- Barb
- 5- Lluci

SOLUCIONS

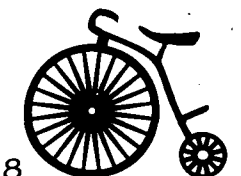
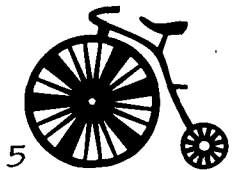
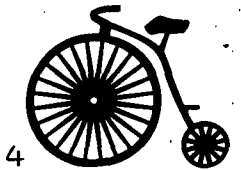
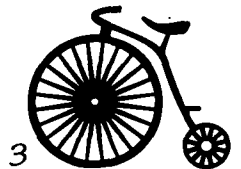
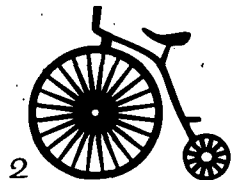
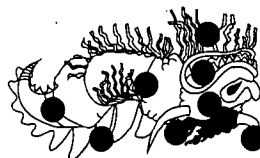
5
Carpa

4 1-A, 2-D,
3-C, 4-F,
5-B, 6-E.

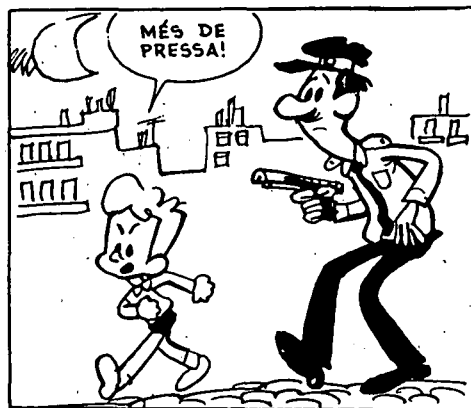
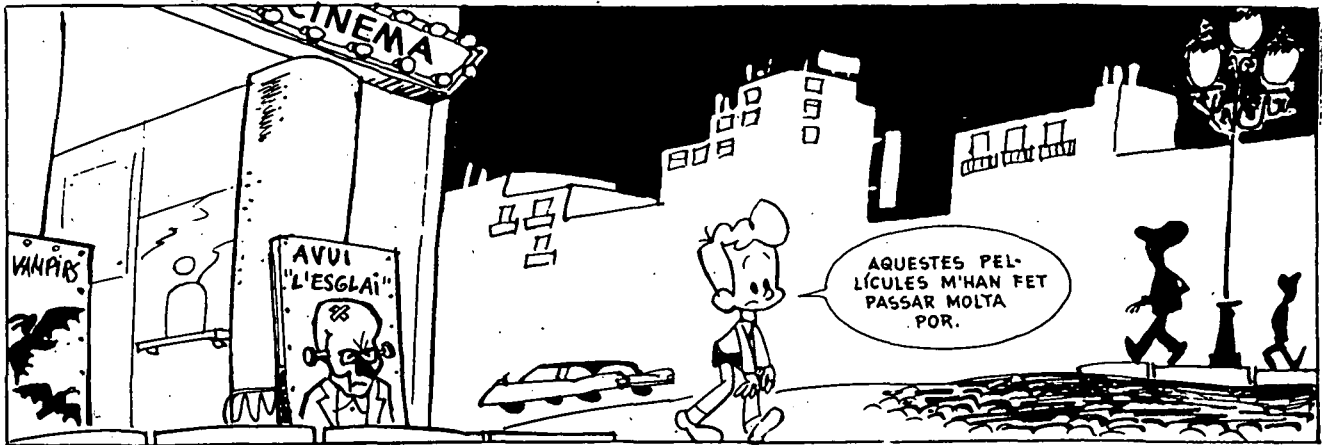
3 XOT

2 La 3! la 7.

1

EN QUIMET TRAPELLA

- a aquests nois, prou que els agraden, però no tenen ni cinc!

- xicot! a quell quadre m'entusiasma!
- Oh! ho sento, és l'únic que no puc vendre.

